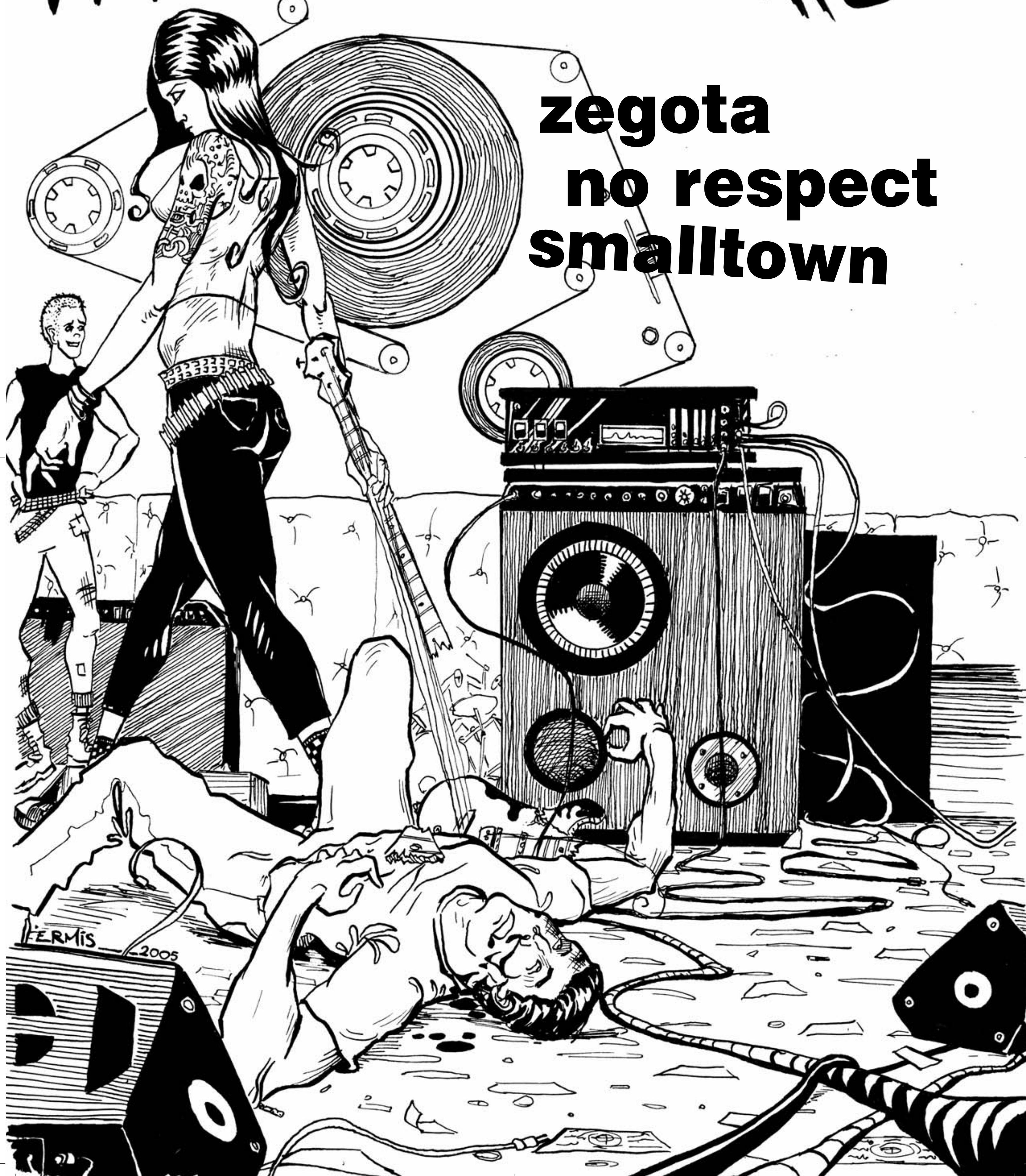
IMMIGRANTZINE #3

immi3_isws_kai_swsto.qxp 5/15/2006 2:14 PM Page 2

Contents

Thanks *Ευχαριστίες
Γιώργος Κ., Fabian, Fistra, Goran, Joe (Spacement recs), Vasko, Darek, Karina, Sapillas, Αποστόλης, Γιάννης, ΙΔΕΑΤΟΝ Prepress, Anna P., Johnάκης, Aga, Γ. & Γρ.(NL), Nemanja, Νεκτάριος (fanzines net), Τάσος, Γιάννης Π., Αντώνης, τα παιδιά από το υπόγειο, Nemanja, Ivan and everyone who distributed immigrant zine #2

Immigrant zine
fanzine outta planet earth
Issue #3 / Free

People involved
Zafiris
George Sk.
Ermis A.
Petropan
Panos Asthma
Kostas K.

Contributing writers, reviewers, artists
Cor
William
Argyro
D_Bill
Yiorgos
Jekabs

Zine lay out
Kostas K.

Cover art
Ermis A.

GET IN CONTACT

Mail everything
(letters, reviews, whatever...) to:
IMMIGRANT ZINE
P.O Box 8442
Athens, 10010
GREECE

e-mail: immigrant_zine@yahoo.com
web address: http://www.immigrantzine.com

(Some of the greek texts will be uploaded in our website soon...)

Advert Rates / No advertisements accepted guys, sorry. We support what we value as worth-advertising in our way, through our reviews, interviews, articles, thoughts, ideas and columns. If we like you, we'll do it without your permission.

Review Policy / You are free to send us anything you want for review, and we are free not to review it, if it is not worth the time, the cost, the effort, the paper and the ink needed. Anyway, don't bother sending anything if you are a right wing, homophobic, militaristic, rascist, commercial major label rock star wannabe.

Postage / This Fanzine is free and all the expenses of it are being funded by the Immigrant Zine Team. As a result, if you are interested in getting a copy, you will need to pay the postage by sending us stamps (strictly no cash, no checks) in order to mail the zine to you. Check our website for further information. Of course donations are always appreciated.

Editorial

#3

Immigrant Zine is back...

For the ones who are familiar with Immigrant Zine you will notice that this issue is a bit different from all the others so far. That's our goal though, and we won't stop. In the last issue, CD and vinyl reviews were a large part of the zine. Now we focus more on interviews and articles, since our society lacks the opinion of the people.

We received a lot of positive and useful feedback from you (and we thank you for that) including some positive reviews from fellow zines and websites. The communication and feedback that we have is one way to help our scene rise up and make it stronger than ever. Immigrant Zine might be mainly a music zine but we also talk about a lot of social and political issues of today. We will strike back with our mighty pens whenever we see something we don't like and don't agree with. Besides even within our group (the immigrant zine team) we don't always agree with everything, but that helps us reinforce an unbiased view, and thus allowing you the reader to see the truth.
We live in times of pure individualism, and it feels great to have some creative collective work out.

We love music, but that's not all. We support every D.I.Y. and underground action, without forgetting that we need that in music as much as we do on other parts of our lives. Music is a simple way to make our lives easier; it makes us happy it awakes us up and we certainly find something to connect with when we mostly need it, even though we are aware that it won't change the world on its own.

Art and music triggers thought and action. With this as a starting point we will commit to transcend the limits from before. This way, with that goal we know that we are going to pass our limits and capabilities we are going to push the envelope as far as we can.

And so we continue...

-enjoy-

PS. For the ones that find the fact that the zine is divided in half weird and unusual, all we can say is that since our "base" is in Greece and the majority of our readers come from this very country it's only fare for them to read in their native language a bit more than they used to. Besides there are some stories that we feel we can communicate them better in Greek for the reader. For those who don't read Greek enjoy the English half!

-Immigrant zine

immi3_isws_kai_swsto.qxp 5/15/2006 2:14 PM Page 4

A deteriorated scene

George sk.

Sometimes you need to do something creative in order just to kill your time. It's not that you experience a higher calling, nor does your inner self need to come out in the form of a song, a film, a painting or a poem. No, it's not that. At least this is not the primary reason for the awakening of your creativity. It's just that you're bored and you have time to waste. Maybe you just came back from work or school. You feel so tired and you need to relax and drain your mind of all the stress. You are just another casualty to the daily grind, just like I am and just like my parents have been for the past 50 years. And I am not referring to working conditions right now. That's a long lost battle. I am referring to the fucking TV that seems the only option sometimes and to the glossy mainstream press, your consumer's guide and role model provider. But a glossy cover does not equal a passionate life, nor does cable TV equal a creative one.

Never forget that. Wasting your time, you waste your life 'cause your time here, in this world is your life. And it's precious 'cause there is gonna be no second chance. You only live once and you only die once and you're only born once. One is the number of the lives you'll lead. And you're one, you and yourself are one. Do not behave as if yourself is someone else, someone that can be distracted from you, someone that you can observe and just claim innocent and ignorant no matter what. No, it is you the one who observes and you the one who judges and you experience all the effects of your choices. So, act like a serious adult, be sensible and turn the fucking TV off.

Be active and experiment instead. Try things, try to play music, write or draw something for example. It'll be a bit difficult to start off whatever is that you start but be patient and give it a try. Everything was made up for you so far. Now it's time to go the other way around. Take your thoughts and turn them into something, anything. Feel free and express whatever is that you feel. You'll realize there were so many things, so many abilities locked and ignored in a passive consumer's state. Voice your beliefs, communicate and share. Find people that feel the same way or let them find you. A community can develop out of this, a community built up on integrity and solidarity by volunteers who share values and do things their way.

And once you do that, imagine what it would be like if a fucking profit making company hijacked your work to use it for an agenda that runs counter to its spirit, counter to what you've struggled for. How would it feel if all these manufactured followers were ripping you off, stripping your culture of any sense of politics and dissent? And how would it feel if all these young kids literally ate their crap. Which leads me to: Fuck Nike for abusing the Minor Threat cover, fuck Fat Wreck for selling their stuff in every god damn fucking shopping mall in every corner of this world, fuck Against Me for being the most thoughtful band in this shitty label, fuck corporate hardcore and all the metal labels trying to cash in on the new trend, fuck Madball and Terror and all the tough guy jocks, fuck Vans Warped Tour, Eastpack resistance (give me a break) and fuck you for coming to hardcore shows with your new Nike shoes made exclusively by underage children in Philippines.

En Las Calles De Laredo

Written and Illustrated by William

Greetings from NYC, it is I: William Ibapez. Laredoan by birth. Mexican by blood, and all around 100 percent American by right. Normally I'd be out doing some flatlanding on my BMX, but I write this today because the shit that has been going on down in south Texas has been called to my attention. And as a laredoan, who better to tell the rest of the world about the shit that has been hitting the fan down there than me-None of this partial crap from some New York Times reporter or, some Date Line journalist who has pre-ordained questions from her bosses. Nope kiddies, I'm going to tell it like it is-the truth straight from the horse's mouth.

For those of you who don't know, Laredo Texas is a small U.S. city, which lies on the southern border. It's along side the Mexican city of Nuevo Laredo right across the river. A recent increase in violence has sparked international attention, and even prompted right wing extremist groups to feel they have a say in a town that is ninety percent Hispanic. Many assume that the problems with the drug-cartel wars stem from a very corrupt and badly run Nuevo Laredo. Washington is running scared and the Fox Administration's (The Mexican Party in charge right now) lack of credibility and security is all the more made obvious with the infiltration of top drug lords. Matters aren't made better when the extreme right wing group (I should say Nazis) the minute men show up to take matters into their own hands. The Mexican government has its numerous problems, not to mention their long history of abusing indigenous rights, but all the violence and drugs (and by drugs I don't mean harmless shit like pot) that have been spilling over cannot simply be blamed on an "underdeveloped freeloading country" as the Minute Men would have you believe. The truth of the matter is that all this has to do with the mental environment and social economy of, not Nuevo Laredo Mexico, but Laredo Texas USA.

The city is large with a small town mentality. People are always friendly on the street. It borders Mexico with only a river to divide. The Middle class tends to be well off and rich neighborhoods like Plantation (yes! believe it or not one of these suburbs is called this term, the word plantation refers to the fields that slaves worked at during the early 18 to 19th centuries) and Winfield give the impression that this is perhaps one of the safest and most innocent little towns the U.S. can offer. Yay equal rights for all!!! Who cares about those maids who work for less than minimum wage! Who cares about those construction workers or gardeners who labor for 12 hours a day for little pay! (7 of which are spent in 110-degree temperatures F, 43 degree C) They're not human beings!!! Underneath this superficial layer of the town lies a truth so devastating that the only response by those in power is apathy. The south side is plagued with violence while the "innocent" north is plagued by a heroin epidemic. Yes epidemic. And let me tell you, don't be so quick to blame the youth. For believe, it or not, the fault also does not lie there. Laredo's heavy drug infatuated youth stems from social problems that have plagued most parts of the country. Improper schools run like dictatorships with inadequate curriculums that only focus on high state exam scores, broken homes, single parent households and a police force that seeks out to intimidate rather than to protect. With Laredo lacking the proper outlet for most of these teenagers (just look at the record of how little attention art school programs get in the United Independent School District. Alexander High School's Art Magnet program included, at which the head teacher was given so much trouble just to run it. The bureaucracy was a huge hindrance.) And with a border at which heavy drugs are trafficked so close it becomes apparent why a lot of teenagers are easy targets. Laredo's lack of activities, culture, and venues by which a teenagers mind can ripen into a fruit of knowledge is tragic. When such venues or outlets arise they are usually shut down by the religious right or so called concerned parents who are afraid of anything new the world has to offer. A prime example of this was the kids who would gather out front of the JUICE STOP a couple of years ago. Yes, as cheesy as it sounds, this is a prime example of the youth taking something into their own hands and making it their own. The music was pure DIY and the crowd grew from a small 8 to a couple of 100. Punks, teenagers, musicians of all kinds, metal heads, and artists would gather every weekend. I myself was there a couple of time and I have to say it was entertaining. And get this, it was free. There were magic shows, folk music and hardcore bands. One of which was famed texas band

VICIO (the best band in my opinion to break out of Laredo) Their lyrics were highly political and if anything it made the youth of Laredo a least bit more socially and politically aware. Something which is a quite an accomplishment, since the town has been stereotyped as one of the most ignorant cities in South Texas. But I'm sad to say what ended up happening was that the cops shut the place down. Parents bitched; the other storeowners complained about the location, and in one night cops surrounded the area to prevent kids from going. Not even Vicio's highly charged lyrics could save the place. And so what could've been the CBGB's of Laredo was in one swift put to rest. With not much else, recreational drugs offer a world of escape from mind numbing boredom. Where else is the mind going to find stimulation, if not from the schools? With the huge number of failing schools it is no wonder Laredo has become the number one customer for competing Drug Lords. You think all those drugs they fight over are so they can be sold within Mexico? As it is people there barely have enough to get food, much less drugs. The ones crossing the border illegally are those seeking a better life, not the ones that are out to sell drugs as the minutemen claim.

Many kids have died from over doses and as those numbers rise the Laredo Morning Times does not report what the causes of death are. The general feeling is that it should be swept under the rug and not talked about. Big Mistake. How are these dope pushers going to feel threatened when those in power don't even acknowledge they exist? If they don't exist why go after them? And as the violence from Mexico started to spill into Laredo the Mayor in a vain attempt to show that she's got things under control stated that all those Americans kidnapped in Mexico, that all those victims of the violence across, were pushers, addicts or dealers themselves. Big mistake #2. That was a lie. Many of the victims were innocent bystanders caught in the crossfire or at the wrong place at the wrong time. I know connecting the heroin from Laredo to the zeta war across may seem like a stretch, but lets get real, these gang wars in Mexico ARE about drugs. It's about who is selling what on whose territory. Poor Mayor Betty Flores if only she could've acknowledged the drug problem in Laredo, perhaps she would have been more adequately prepared for when shit hit the fan from across. With all the violence and murders from N.L. making national headlines, right wing groups like the Minute Men have felt it their duty to take matters into their own hands, but FUCK THE MINUTE MEN. They have no understanding of Laredo's and Nuevo Laredo's culture and problems. None of the violence should be blamed on immigrants or the Hispanic population. They plan to have 500 of their men in Laredo by April 2006 patrolling the border with arms in hand. They act on the pretense of defending their country from terrorists. Those crossing over from Mexico, however, want a better life in America, not blow it up. The minutemen seek to stop Latinos from coming over here. But they'll have to answer to the Americans, like me, living in Laredo first.

If Laredo's social problems had been dealt with though, we could've avoided their presence altogether. Nobody likes Nazis coming into their town barking orders and criticizing how things should be done. Now the heat is on and Laredo is going to become the political battleground for both the left and right within the next year. With the minutemen showing up and blaming immigrants for the recent violence, a tougher homeland security, and a 90% Hispanic population in Laredo Texas sparks are going to fly. Washington has shown concern over the violence and with Republicans holding a monopoly of all three branches of government they want to resort to extreme measures. Like building a wall, just like the one Berlin used to have. Slowly a dictatorship occurs. Sad to say though, those mostly crossing are immigrants seeking jobs, not drug pushers, dealers, or mobsters. Those guys, the bad guys, they don't need to swim across the river. They drive over in limos, s.u.v.'s, and jeeps. Of course, who in the border patrol is going to question a guy in a limo? The only ones they stop are those who are unfortunate enough to not be able to afford the fancy clothes or those who have too much of an indigenous feature. And why should the dope pushers be threatened if those in power in Laredo don't acknowledge they exist? If the apathy and ignorance within Laredo continues things are going to get worse. And Laredo will keep on being the trap it has been for so many for years.

SMALLTOWN/THE INTERVIEW

Smalltown have had the opportunity to visit and play in Athens, Edessa and Skopje. The audience was very enthusiastic and happy to watch them playing a concert in these 3 cities. As it was shown, it was more than suffice to few people to organise that concert here in Athens... of course, I'd like, personally, to thank all the people who sacrificed their time (you know who you are), gave their help and support, either physically, mentally and financially in order to co-organise the concerts in the Polytechnic School (Building "Gkini") of Athens, in Edessa and Skopje. Enjoy the interview from this Swedish band...

Interview by Petropan
Photos by Jack

Tell us about the biography of your band, your releases etc.

Well, we count the years we've been together from the summer of 2000 when we became the line-up we still have today. Me and the drummer started the band a little bit earlier, but it wasn't until Lobo joined that summer on bass that we really found the direction we knew was the right one for the band.

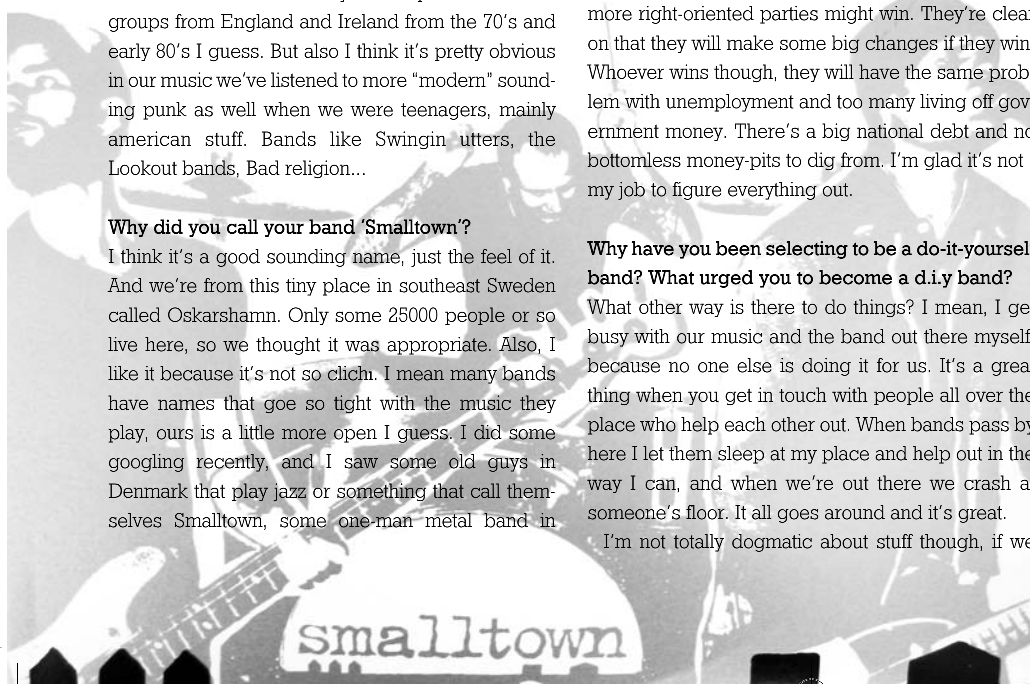
We released our debut EP ourselves around Christmas 2000, and after that we have released four more 7"s, a compilation CD of the four first ones, and the most recent release is our debut full length "The Music".

Could you tell us by which groups you are influenced?

We're influenced a lot by older punk and mod groups from England and Ireland from the 70's and early 80's I guess. But also I think it's pretty obvious in our music we've listened to more "modern" sounding punk as well when we were teenagers, mainly american stuff. Bands like Swingin utters, the Lookout bands, Bad religion...

Why did you call your band 'Smalltown'?

I think it's a good sounding name, just the feel of it. And we're from this tiny place in southeast Sweden called Oskarshamn. Only some 25000 people or so live here, so we thought it was appropriate. Also, I like it because it's not so clichи. I mean many bands have names that goe so tight with the music they play, ours is a little more open I guess. I did some googling recently, and I saw some old guys in Denmark that play jazz or something that call themselves Smalltown, some one-man metal band in Finland, and some MC's in Norway :)

What do you do in your daily life apart from playing with 'Smalltown'?

I work at a Scania truck factory here in Oskarshamn. I go into the paint boxes at night and weekends cleaning them up. Not the most rewarding work, but it pays pretty good, and I can take as much time off as I need whenever I want to leave for tour or whatever. I have an engineer's degree from the university which is not of much use right now :-) The other guys are unemployed at the moment.

Can you describe us the political and the economical situation in Sweden? Is there a big rate of unemployment? What about the welfare system? What about the insurance one?

The unemployment is pretty high right now I guess, especially among young people. A lot of people have gone through higher education only to find themselves to be out of work. The welfare system in Sweden is really good compared to a lot of other places. Everyone has government health insurance, you get a certain amount of money when you're unemployed, stuff like that. If you get laid-off from work and have been a member of the union and stuff, you generally get by pretty well without a job for a while. I get the impression though that this whole thing s starting to crumble. Almost throughout the whole 1900's, we've had social-democratic governments who have been looking out for these things. But it looks right now like next year there will be a shift in power here, and a coalition of liberals and more right-oriented parties might win. They're clear on that they will make some big changes if they win. Whoever wins though, they will have the same problem with unemployment and too many living off government money. There's a big national debt and no bottomless money-pits to dig from. I'm glad it's not my job to figure everything out.

Why have you been selecting to be a do-it-yourself band? What urged you to become a d.i.y band?

What other way is there to do things? I mean, I get busy with our music and the band out there myself, because no one else is doing it for us. It's a great thing when you get in touch with people all over the place who help each other out. When bands pass by here I let them sleep at my place and help out in the way I can, and when we're out there we crash at someone's floor. It all goes around and it's great.

I'm not totally dogmatic about stuff though, if we could get a record deal somewhere which would be really good to us, still letting us do what we want, I'd probably take it, you know? Let me be clear, it's not about making money, it's about being able to record a great album without stressing it together in five days, just because we can't afford more, stuff like that. I think it's totally possible for bands to still be great ones even if they ride in a van that won't break down all the time, and they don't fold their inserts themselves, you know?

Right now, it's always the fucking money problem, like we can't get money together to print a few shirts to sell at tour almost, we're constantly in debt.

Are there a lot of migrants in Sweden? (I mean, guest workers and foreigners who come for a better life in Sweden). If yes, did they find their 'Promise Land'?

There are many foreign people here. It has historically been different reasons to why people come here, and from where they come. Like there were periods in the 60's and 70's when a lot of Italian people and Finnish people came here as workers, there was a big shortage of people in construction and factories. There are many refugees, too, of course, also coming in waves caused by whatever tragedy is going on. Like Vietnamese people in the 70's, from the middle east in the eighties, obviously from former Yugoslavia in the 90's... Somalia... Sweden have been much more open to refugees than the other nordic countries, but there's a constant debate going on about that here as everywhere else. There are problems that the society is unable to integrate the new citizens into society, getting them to work, learn the language. There are problems with legislation and stuff, like there are many many people with good educations and big ambition that want nothing else that get to work and become a part of society, but they can't because of regulations and shit. And then some rednecks look at them thinking "they're just living off my tax-money". Frustrating.

As far as "promised land" goes, many migrants and refugees in Sweden find it good here. I was working with a guy from Poland a while go in Stockholm, who moved here. He said to me that the Swedish don't seem to realize they live in paradise. Like everyone can study here, not having to worry about the cost, there are no tuitions, stuff like that. In Poland it's a privilige for people who can afford it. And he saw all swedish slacker-youth and he thought they have no ambition just fucking around, when all these priviliges were handed to them that many other would give their right arm for.

How's life in Sweden? I mean, the cost of living, as it is well-known, is expensive. A poor or a middle-classed person can live in dignity or he/she just survives?
Yeah, things are pretty expensive. But there is also a big difference between regions. Here in Oskarshamn it is a lot less expensive to live than in Stockholm or so. Rent, food, everything is drastically more expensive in the big-city regions.

There are some categories of people who have a hard time, like if you're a single mom and a low-paying job, it can be pretty tough. Retired persons who haven't saved any money in private retirement insurances on their own and are living only from government-pensions also have to turn every penny. Especially many old widows fell through there. Like in their life-time a lot of them were just at home while their husbands were working. Therefore, they didn't get any "credits" in the pension system from their working years, and when they're left alone they only get the minimum amount which isn't a lot of money these days.

Are there any squats all over Sweden?
I don't know of any squats here in the meaning of places like the ones I've been to abroad. The legislation here I guess is different, and the police comes down pretty hard on any attempts made.

Where do the bands play?
Bands play either in municipal youth-centers and places like that or in clubs.

On one hand, English is the common language which brings closer different cultures and people. On the other hand, some people think that the English language is an imperialist one because it gives more power to the UK and the U.S.A. What do you think about that?
It's pretty obvious that english is the big global language, it is from the imperialistic activities, colonies and stuff, that were going on in previous centuries. But come on, what should one do, boycott a language? I think it's great I can communicate with people all over the world. To analyze it politically, if you ask me it's a good thing, as it makes it easier for like minded people all over the worlsd to communicate, come together and share ideas!

During the end of September '05, you had a tour in Athens, Edessa and Skopje. Can you tell us your impressions for the scene of each city?
Athens is a crazy city with crazy traffic:) But it was great, and we had a great time staying with the nice people in Villa Amalias. The concert was really cool too, a lot of kids showed up, and they seemed to like us.

Edessa was a really beautiful town. We had to leave at night, it was a bummer as I would have liked to check out the city and the waterfalls during the day. But we checked out some great hot spring that night instead, which was awesome! Thanks guys! The concert, there, was a little strange, I don't know if people really got into us. Cool venue though, outdoor amphi-theatre.

Skopje was really awesome. Super nice people, and the concert was really fun. A packed club with like 200 kids or so, we had a great time.

During your concert in Polytechnical University of Athens, you said loudly to the audience on the microphone about U.S.A and G.W. Bush. Can you explain it further?
It was before our song "Warning". It's an anti-war, pacifistic song. It was inspired by mr Bush, but goes out to everyone who takes to violence to enforce their views on others.

Did you recognise any big differences between your north-European temperament in contrast with the Balkan one?
Well... I don't know. Nothing I can really point out. Did you find a difference? :-) **(of course, audience is more active in Balkan countries than in central - European ones)**

Are you vegetarians? Or maybe even vegans? Explain why you are or not.
Me and Lobbe used to be vegetarians for many years until a few years back. Kalle T (the bassist) still is vegetarian, but wears leather, drinks milk and so on. I can't really justify me eating meat. There are so many reasons not to, but I do it anyway. It's not something I'm proud of. When I was a vegetarian I always felt bad for not being a vegan, but never came around to doing it. I guess I felt if I'm not doing it 100% I'll not do it at all.

But at the same time doing little is better than doing nothing. I really think there's not a big difference between a vegetarian and someone who eats a little meat every now and then. The difference then is more obvious between someone who is a vegetarian but wear leather and drink milk, and someone who's completely vegan.

I very well might drop the meat again sometime in the future. It's a battle I have with myself, and I don't like when some vegetarian in a pair of leather shoes gives me shit about it. Nobody's perfect. There's always someone else who's taken it a step further that could give him shit. What's the good in that? I know most facts, and I think about it constantly.

Any forthcoming release in the near future?
We hope to release something next year. Maybe a 7" or so, while we work on our next album.

Any future plans for a tour outside of Sweden? I heard that you are about to tour in the U.S.A. Is it true? How it works to start having contacts in another continent with different standards?
Yes, it is true. It has been the goal of mine since we began to sometime go play the States. I guess because as a lot of bands I like are from there, and things like that. After we released the album and 7" on Deranged records which has distribution and stuff there, it all of a sudden seemed like a perfectly possible thing to do. We decided this fall would be a good time to go, as the album has been out, and reviewed in lots of magazines and stuff by now. Also we had an interview and the cover of Razorcake this spring which helped turning some heads. First we were planning to go for a full national tour, but time kind of ran out for us to be able to get something like that together. It was because lots of things, we were gonna go with another band, but they ran into some trouble... well, it didn't happen. That frustrated me, so I decided to do it all by myself, and then there was only time to do the west-coast (plus The fest 4 in Florida). I simply just sent out many many e-mails to clubs, venues and bands in the cities we wanted to play, posted in message boards, and after many hints, hits and misses, I had the contacts we needed. Also, someone advised us to get on 'myspace', and that has been really useful, a great way to network among bands. Like for example we needed a show in Reno, and I had no clue whom to get in touch with. So I simply searched 'myspace' for punk bands in Reno, and sent some of the ones that came up a message saying who we are and stuff. The could easily check our profile with sounds and stuff, and some guys loved it and took care of booking that show. So, finally we'll play between middle of November and start of December 12-15 concerts all over the U.S.A.

Thank you so much for your time! See you in Sweden...
Thank you!

NO RESPECT

"There is no way that you can be apolitical, as long as you have a head to use and some honour in your heart. You have to take a stand concerning the points of view of the people you hang out with, concerning opression and exploitation, the fucked - up situation we are trapped in. If you don´t, you are a dumbfuck, that´s how we look at it"

The aggressive upbeat sound of Goetingen's No respect comes from the band's love for music, politics and life in general.15 years and going, spreading their message to positive open minded people, with main reason to communicate. The following interview took place per e-mail, just one month after the release of their newest record "Unadjusted".

Interview by Kostas K
Photos by Petropan

...My name is Chris, I play the guitar in No Respect, do some of the singing and I write the lyrics. I´ll answer all of the questions 'cause I usually do that too, as long as the stuff is in English...

How everything started with "No Respect", and what pushed you to start a band at first place?

We started about 15 years ago as a plain punk rock group and the idea behind it was to have fun, drink lots of beer and get our message into peoples´ ears. After a while, this got sort of boring and we decided to look for people who could form a brass section, so it would be more fun for us and also for the listeners. We always loved the two tone music (Specials, Selecter and the likes) and Ska as a whole, so it was self-evident to develop in this direction.

The line - up we have today exists since 7 years and I guess it'll stay that way until the end.

You just had a new record out ("Unadjusted"), any comments?

It is our 4th album and we are content with the songs, the sound, the artwork... the product of a whole lot of work altogether. I guess we do have some sort of our own style and it has developed from CD to CD over the years.

I like the "Confidence" - CD and "Unadjusted" the most, even though our most well-known songs seem to be on the first CD... "Excuse my smile".

We went from punk to ska and back, so the recordings from the last 3 years are more punk than our early stuff. This is also because what we see around us makes us mad and desperate, so the music becomes more angry.

We have a mixture of styles in the music and you will also find this on "Unadjusted".

What's your daily jobs and what other activities do you have besides the band?

Well, we are all quite busy in the real world, working for our little bit of payment. We are rather old farts, so the lazy days of school or university are long gone. 2 of us work with difficult young folks, trying to get some sense in their heads, connected with furniture building and carpentry. 1 man has his own firm, he is his own boss, 1 guy works for someone else in pollution control, another freak is now a teacher and the last lost soul went back to university after many years of hard work, to also find a job in a school later on.

I know some of you guys are skins. I saw that documentary "skinhead attitude" a while ago about the whole skinhead movement. It captures every type of skinhead or people who call themselves skinheads. Aparently to be a skinhead for the most of the anti-fascist skins, means to drink beer, to love football, and be an apolitical person in general. What is for you to be a skinhead like? What's the definition of a redskin?

You could write a book about that one... I'll try to make it short: we are 6 individuals and only one of us is at this time a "real" skinhead, I for example consider myself a punkrocker, if I need a label.

There are only 2 of us who care about football, but many friends are into that, too...

There are not so many redskins in Germany, maybe a few hundred altogether. I am talking of people who are into left wing politics, marxism, class war, all of these things. We know some of them and I must say that they are usually great comrades and more trustworthy than many of the punks, who are often into heavy drinking or drugs.

There are many more skins around who are antiracists, nice people who hang out with the punks and also fight the naziscums. Good folks, too, that´s "for sure. Then, there are the "apolitical" Skinheads and that´s something different 'cause their brains are often filled with air.

There is no way that you can be apolitical, as long as you have a head to use and some honour in your heart. You have to take a stand concerning the points of view of the people you hang out with, concerning opression and exploitation, the fucked - up situation we are trapped in. If you don´t, you are a dumbfuck, that´s how we look at it.

As a band we do not care too much about the looks of people, punker, skinhead, hippie... it is the attitude which counts. Usually when we play live there is a very mixed crowd attending and that´s the way we like it.

I have to admit that I personally do not like the hippie style very much, but so what...

I know it's kind of hard question to answer but what do you have to say about skins who claim to be anti-fascists but having totally fascists' behaviours like dancing hard at shows beating everyone who's not a skin? Have you met those kind of behaviours while you perform live?

I think that within the skinhead scene there is much of a macho-attitude, being a tough guy, ready to fight

* "We have already stopped concerts when this stuff happened" Here, Sauer the drummer, yelling at people known as tough guys.

"Punk should be anti - establishment, not kissing asses of big business. That all sucks and I think they are bastards".

and all that. To me, this is society's shit which we reproduce. I don't care about it all.

On the other hand, I'm not a friend of whimpy stuff and I think there are moments when you have to fight.

We, as a band, hate it when men dance at gigs in a violent way and make it impossible for smaller people or women to enjoy themselves. We have already stopped concerts when this stuff happened*.

Being antifashist to me means that you should of course reflect your own behaviour in every way, it's not enough to wear a badge.

Are you involved in any organisations? Any comments about cable street beat?

Some of us have been in different organisations over the years, right now our work and No Respect take up most of our time.

We did some gigs with Cable Street Beat in different cities and it was always good, we support them and like to work with them.

Any plans for touring outside Germany? What would you respond to someone from Greece like me who invites your band to come and play some shows?

We did several tours through Europe: 2 times in Italy, 1 tour through the Basque country, another one through Switzerland, Austria, Prague and Slovenia. Fun times, I'm telling you. We also played in France.

We already had people from Greece asking us to come and we said we would, but through the jobs there is very little time and it didn't work out. Too bad.

We know that we would only be payed for the flight and that there are only 4 cities to play, but that's okay, we do not make music for the money. We would like to see how things are in Greece and what concerts there are like. I've heard you know how to party!

What's the purpose of the band?

Many things: to meet people and see places, to have fun and excitement, to get our message through, to bring joy and music to towns and audiences, to step out of our everyday lives, to keep listeners interested in politics, to ruin our ears, to make recordings which will last, to create contacts throughout the planet, to show that there are others out here who feel like you do, well, so on and on...

Many punkrock shows nowadays are sponsored by big corporations mostly x-treme sports like etc, What do you feel about that? Would you play or attend shows like these ones?

Hard question... some bands, which we know, took this road, they play big places and festivals now, appear on TV and all that. I guess it can be okay, if you manage to stick to your ideals and messages.

It also gives them the opportunity to speak to more people... but the more people there are, the more idiots might be there, too... It is hard to say, there are good and bad sides to this...

I do not really care weather someone earns a living by playing in a band or by working in a factory, looking at it this way.

It is a totally different story though looking at the bands who get rich by cheating on the fans, the idiots who feed off a punkrock-image and are as dumb as shit. It is a crime when they start to be sponsored by big corporations, that's for sure. Punk should be anti - establishment, not kissing asses of big business. That all sucks and I think they are bastards.

I see from your records that everyone writes music. How's the songwriting partnership work in No respect?

Someone in the band brings in an idea, usually me or Stevie on the bass. Then we work together on creating a sond out of fragments or riffs, that's fun. I have lyrics in my pocket and we look for something that matches the music, which can be sung and meets the feeling of the song.

The horns are important here 'cause they can be bombastic, or sad, or crazy or whatever. They add a lot to the character of a song.

What kind of stuff you listen these days? Any recomendations? Give me a top 5 of your all time favourite records!

I listen to Inciters and Detroit Cobras a lot, but also to all the old punkrock and ska that I love since more than 20 years by now.

I am more into the old stuff than into Hardcore or Punk from the 90's. I would always prefer The Clash or Berurier Noir over No Fx or Offspring.

Top 5:
Uk Subs: Crash Course
Crass: Stations Of
Iggy Pop: Raw Power
Clash: London Calling
The Specials: First LP
And all stuff from the Redkins and...and...and...

On your last 2 records ("Confidence" & "Unadjusted") you have been really inproved musically and I must say you really start discovering a new style of ska punk I have never heard of. How did that came?

Hard to say... we just do what we can, that is not really much musical, to be honest. Somehow we found a way of corresponding with each other, playing music which we liked and enjoyed. As I said before, we came from pure punk, so we added off-beats, horns and 3 different voices and went into the studio.

What does make us "special" in a sense is the fact that we were more or less the first band in our area mixing Punk attitude and lyrics with danceable music.

You can really see a development and a change within the CD's, from soft to harder. I guess after a while we got tired of sweet sounds and felt a need for more distortion and punkrock again. Harder music for harder times...

Many bands out there are being political these days inspired mostly by the war in Iraq. Even the big bands on MTV like Green Day started writing songs against the war. What do you think about that. Will that actually affect someone to become a caring person or they just use revolution to sell more albums?

I think it is good to have people speaking out against this war and imperialist politics as a whole. These times, it is necessary to take a stand, to raise your voice and do whatever you can to fight the madness. If people earn some money through this... I don't care. They speak to big crowds and that's important.

There are still far too many people out there who do not care about anything or who are so fucked in the head by the mass media that every word someone says from our point of view is appreciated by us.

So Chris you have a little girl now. How've things changed during the last months? Did that change you as a person?

Yeah, for sure! She is a sunshine in our lives and adds totally new aspects to everything. It's great.

Of course, things, now are very different and not easy 'cause time flies and I hardly find the time for myself that I feel I need besides baby and work.

But that's a prize every parent has to pay and it's worth it.

Last words...

Thanks for the interview. I hope things go well in Greece and maybe some day we can meet each other.

Keep on keeping on

reviews

music *μουσική
gigs *συναυλίες
fanzines & books *έντυπα & βιβλία

music *μουσική

All or nothing h.c. - What doesn't kill you..., CD
Roden popsicle records
It's been quite some time since I heard a good California band lately. Well, All or Nothing has nothing to do with the California sounds of under the sun and holding your surf! It's Raw Punk with female fronted vocals that bring out social issues to the masses! Supporters of activism and (of course) DIY, they combine their energy for each one of their songs. Through the years they have evolved into a hi-energetic band which I am sure will wake just about any person up, either with their music or with their enlightened lyrics. But even political bands have to have variety when it comes to approaching a song; you need variety on the subject matter that the lyrics address. A or N succeed in that with "Erase". A song that makes you understand where Renee is coming from. These guys have a story to tell and they say it straight up. I end with a quote from them. Si, se puede. We can do it now!!! (Ermis A.)

Allun - Onitsed, CD
Allun is a band like no other!! They will play music with anything they can get their hands on, that will make some kind of a sound, and when I say anything, I mean....ANYTHING!! Guitar, violin, toys, electrical appliances (blenders, shaving machines, radio etc), alarm clocks, buckets of water. Their music is very unique: loud, calm, slow, fast, noisy and definitely chaotic..!!! But it doesn't stop there, as you can see in pictures which are in the booklet of the cd (pictures of gigs since 2002) they are a band who dress up in very different costumes (masks, tights, dirty ballerina suits, and other stuff you wouldn't imagine) and perform some kind of theatrical play making their shows creative, exciting, and an unusual experience. Allun is a band that people who like noise and experimental music in general will appreciate, and for sure a band you want to see in concert.
www.barlamuerte.com (Yiorgos)

Evens, The - s/t, CD
Dischord Records
Are you ready for some optimism? Yes that's what Amy and Ian are all about this time. This post duet is here to be heard. The Evens have a very low tone in such a way that when they play it makes you feel bad. However, as I said before, it is optimism hidden under pessimism. Kind of like the opposite of the Adicts (maybe that was a bad example, but hopefully you got the idea!!!). It's fun to see two people from such different backgrounds join up for ideas and such. A baritone guitar, a set of drums, and two microphones is all it took. Great melodies that blow you away with experimental sounds. Their first show in New York City was something that I will never forget. Not only because I got to be introduced to many good bands, but...well, I got the chance to see Ian Mackaye live. I showed up at the open theater, sick, just knowing that The Evens were playing, even though I hadn't gotten the chance to hear their music before. So I was ready to hear something... different. And so I did, and they just blew me away. (Ermis A.)

Hub city stompers - Blood, sweat, and beers, CD
Megalith Records
Hub City Stompers may be a band that started only about 3 years ago, but they sure do have a lot of respectful background. With ex members of many respectful bands amongst which are Inspecter 7 and Tri State Conspiracy, HCS really show how to do Ska with an old school traditional skinhead attitude (Too bad for the skins of NYC that show up at some shows, confusing The Specials with Agnostic Front. I got news for you guys...Moshing is not part of Ska, dumbasses) But anyway, Where were we? Oh yes, HCS...great band with a flattering sound. Their lyrics cover everything from personal issues to social topics, and even racism. All the while, they keep politics on the side. Besides Travis, who sings, their other members also get a chance to throw their own personal flavors into the mix, showing us a different side of Hub City Stompers. However, what I really love about this band is their energy. They really know how to move around and play around with the music... plus, they are definitely not afraid to bring their inflatable dolls on stage! One thing is for sure, you are definitely going to shake and stomp your feet on the floor as long as your listening to them. (Ermis A.)

Hub city stompers - Mass apeal, EP
D.I.Y. release
This is contemporary, tight, fat lady's friendly 2 tone ska. This excellent new Ep contains five songs, two of them is their best material so far, no doubt. Great melodic type of vocals and riffs that will stick in your head for a while... fine example, that opening song which brings up the ultimate dancing mood in no time. Only negative comment is the two fat ladies, displaying their HCS tatoos and themselves proudly in back and front cover on the EP... the idea might not be the worse, but those particular ladies and their fat friends have serious attitude problems. (Kostas K)

Intro5pect - s/t, CD
A - F Records
When Punk meets Trance you have Intro5pect. The truth of the matter is that I hate electronic music, because of all the candy-poppers out there and also because I find it boring and tasteless. On the other hand, there are also these bands that take music like Punk and throw in a lot of electronic sounds. Last time I heard something like that was when I got introduced to Robotnica (even though in a way these two bands sound completely different). We love creativity and that's what Intro5pect seems to be all about. I always claim that bands at A-F sound to some (big or small) degree like Anti-Flag. Personally I don't like this and unfortunately I see traces of that on the vocals of some songs like "Public Interest". Another beef I have is when you make a booklet or scan a drawing make sure the resolution is good, unlike the inset that comes with this cd, not for any other reason but the fact that I'm an artist and I hate to see good artwork get ruined like that. Anyways, Intro5pest is a respectful band even though I am a bit harsh. I remember I saw them live last summer for the first time playing as a support band for Citizen fish at ABC No Rio and even though the power was going off all the time during their set I have to say that they were great!!! Intro5pect had a lot of energy and I was mostly impressed with the mixing of the drums and the keyboard, its sure didn't sound like anything I've heard before! (Ermis A.)

Lids, The - s/t, CD
Rip - off records
What I found interesting about this band is that I couldn't figure out if it's punk with rock 'n' roll influences or the opposite. Their female vocals remind me a lot, all those female fronted bands that emerged throughout the past decade like the Soviettes and Le Tigre. I guess another fact that may attract you is the dirtiness of their songs. They have a variety of melodies and do a lot of rock 'n' roll screaming (none of that emo screaming, ok?). My only complaint is the case layout. I mean, if you print an album you may as well write some lyrics in there... and your names while you're at it! People demand to know. I know this is a 2004 release, but I will be waiting to listen to more sounds from these boys and girls. (Ermis A.)

Lungfish - Feral Hymns, CD
Dischord Records
How do you explain the unexplainable? Well I'm not sure, but I will try. Lungfish are the best of their kind. Post/Dischord (as I like to say) sounds define this band. Their music can be summed up in one word ... Steady! It's straightforward and builds story. I just find it brilliant. Lungfish is precise on their sounds and they tend to play a lot with emotions that you don't know what to feel when you listen to them. Lungfish have been together for about 17 years, something that shows their commitment to what they are doing. Since I recently discovered them I have to say that they expanded my musical horizons, which shows that in order to get educated you need to chase knowledge. (Ermis A.)

Medications - Your Favorite People All in one Place CD, Dischord Records
If there is one record label that still surprises me with its releases it would be Dischord. It has completely changed since it started and Medications is the perfect example. The band's sounds have the name Dischord written all over it! It would have been impossible to go unnoticed by Dischord with those rhythms. Medications combines familiar Rock 'n' Roll sounds from the 60's with some garage punk tones. I guess what caught my attention in the first place was the way they play! It's not the ordinary post punk sounds you have heard. This is different!
(Ermis A.)

One block society - A soundtrack for the young and passionate, CD, (2005, Knock-Out Productions)
http://www.oneblocksociety.gr
This is a soundtrack for the young and passionate as the title suggests. Well, it definitely is for it is greatly filled with all the elements that should be present in a soundtrack like that. One Block Society is a well experienced band that exists for nearly ten years now. I remember seeing them live in the squat Villa Amalias in Athens back in '95 or '96. Well, a lot have changed since then. What hasn't changed is undoubtedly the need for high quality music outside of the mainstream super markets, truly independent music you can draw inspiration from, both art wise and political-wise. It consists of in-depth, honest and direct political lyrics that call awareness upon our prefabricated lives and our role as homogenized consumers in contemporary society. Remember, "There's always time to push the brake". Do not consume this music "without thinking what is wrong", do not "live a life so fucking unsuspected, realise you're subjected". The musical background supporting this manifest falls somewhere between early nineties Agnostic Front and mid nineties Faith No More, a tempting combination that comes out as well constructed new school metallic hardcore. Support the true underground, support truly independent labels, zines and bands. Support the do it yourself ethics and mentality. Refuse apathy, greed and corporate exploitation of our culture. (George Sk.)

Ovo - Cicatrici, CD
Ovo is a band from Milano, Italy. A band, which is very different I might add. There's a drummer and another mem-

ber that plays guitar or violin and sings, they are only 2 members but believe me it's enough to leave you surprised and pleased by their sound: rhythmical riffs, slow and fast, noisy, accompanied with creepy but great vocals all together adding up to something exceptional. (Yiorgos)

Plague mass, The - "Visitation", CD
Noise appeal records
www.noiseappeal.com
www.theplaguemass.com
The Plague Mass rose from the ashes of Pledge Alliance. "Visitation", their first release, is a definite improvement on their previous band's works. They deviate from the traditional crust sound by embracing a variety of elements, from Swedish Death Metal riffs and melodies to later Faith No More influencies. Their sound is a solid, tight and catchy melting pot into which the afore mentioned influencies have been poured in the most successful way. "Visitation" especially picks up from track 6, "Alles was glanzt", onwards. Angst filled songwriting supported by dual diverse vocals with well worked out lyrics sang in both English and German. A fascinating and inspiring work, capable of restoring your faith in political hardcore punk and its "anti-boredom struggle". (George Sk.)

Q And Not U - Power, CD
Dischord Records
Q and not U is a band that is a mystery. They managed to get success and love from people pretty fast. I am curious to see them live. Well I remember half a year ago I went to this show to see a band that a friend of mine recommended (too bad I can't recall the name 'cuz my brain kept blocking it out). Later I found out that these NYU yuppies had a choreographer in order to be able to "get" their moves! How pathetic is that? They were a cheap rip-off of Q and not U mixed with old Red Hot Chilly Peppers sounds. If you want the authentic experimental sounds of genuine music go to the source: Q and not U. This band sounds good, but can still be weird. With few other releases in the past, Q and not U's music varies a lot in "Power". I found songs that I loved and others that are not for my taste. Experimentation is one of the many weapons that Q and no U has and I strongly believe that's the main element that keeps them up there. (Ermis A.)

Rebelation - Pence and pounds, EP
Do the dog music
Less ska and more reggae from this 9 piece big band from UK. In this EP the band takes a break from the 2 tone style I was familiar with and experiments with slower tempos. This is the EP that will keep you company during cold winter time... groovy, soulful, supported by dual vocals (male and female) complete with a 4 piece but low profile horn section and a ridiculously talented trumpet player. If you are a fan of the band's previous works you will appreciate this, but after the fifth listen at list.
(Kostas K)

Scrub, The - Life's torn the tuna out and left me for a bread roll, EP, Do the dog music
This Uk combo serves up four slices of tuneful, punk influenced, 2 tone ska, that's technical in-between the switch ups from punk parts to offbeats. This is not the typical ska punk you will listen a few times and get bored with it, neither the kind of ska punk to cheer you up while on the beach with friends getting together feeling alright etc... Cloudy and diverse with extremely catchy choruses in every single song of this EP. The co- operation of the two trumpets and saxophone really works here, following smoothly the rhythm section but being creative also. So far so good...this solid EP promises much more to come. (Kostas K)

Slackers, The - International war criminal, EP
"The Slackers" always tend to be very open minded in their subject matter when it comes to their lyrics. "International War Criminal" is a self-produced EP release that shows that no matter how big and well known you may be, you can produce an album and people are still going to buy it and enjoy it provided it speaks to them! With a high political attitude, cover, and the rest of the layout in the CD, "The Slackers" do not hesitate to give the variety of tunes as usual. Since each of their albums is a bit different, the fact that this ep only has four tracks leads me to believe this time they were the ones to put everything together. From ska and reggae to rock steady and folk rhythms, they continue to buzz your ears. What I noticed with this album is that they started to slide off from the old sound that they used to have. They started in the early 90's, but their sounds back then combined old 60's ska with modern tones. I don't know if that change came from a desire to experiment or it was just unintentional. Anyhow I am always open to new sounds, but I do expect to hear some of those old school melodies from the past again. (Ermis A.)

Smoke like a fish - This one we made earlier, CD
Do the dog music
This one came earlier than I could imagine, indeed. A year after the release of the masterpiece ''survival of the Hip'est'' record, SLAF collect some of their favourite hard to find tracks, a bunch of interesting remixes and remastered demo tracks and put them out together for the hungry ska people. For the uneducated audience - ska fan and not, smoke like a fish, are pure non- influenced two tone Mark Foggo style ska, skanking and playing live shows around for about ten years now. Unlike Mark Foggo himself, who sings about haircuts and other random stupid things, SLAF's lyrical content is been cut with seriousness being socialy aware. Order this from "do the dog" website along with the other SLAF releases... it will blow you away. (Kostas K)

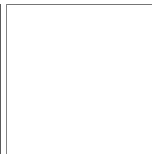
Spitzz - Sick, savage, and sensual, CD
Tarantulas Records
Spitzz is one of those bands that has been around quite a while and has toured its music around the US. For the unfamiliar ones Spitzz is a mix of old Punk with a dirty rock 'n' roll sound. Loud yelling and rhythmic melodies might be the way to describe them. I hope you don't confuse them with "the spits" from Seattle like I did about a year ago because they sound nothing like them! I recall Spitzz playing with some really good bands and I guess its one of the bands that if you like their sounds you are going to love their lives. Frustration and craziness overwhelms the lyrics in all the songs and as a result, it affects their overall music. That may be the very reason that makes their work so special! (Ermis A.)

Splitters, The - Good time trouble, CD
Do the dog music
Listening tracks like "Work faster", takes you back on a trip in the year of 79' in London's, Camden town... wet streets, rudeboys, rudegirls, vespas, suits, ska gigs every day by bands such as the specials, the beat, the selecter...those were nice times ! Anyway that's the kind of vibe you get, listening to this Debut from the splitters. For 50 good minutes you can lay back with a cognac and imagine how it would be like, if you were born 30 years earlier. Don't let yourself be destructed by punky influences in one or two songs... it's all for something better. Original ska and rocksteady music supported by punk rock vocals.
(Kostas K)

Too short notice - Diners, jughandles, and cigarettes, CD, Home Front Records
Too Short Notice is one of the best Ska bands that New Jersey has. Even though TSN is one of the many that emerged from the third wave of Ska (maybe I say that because of their lyrics, maybe because of the guitar that ones is punkish ones 2-tone, or maybe is the rebellious lazy teens that got sick of their parents), the music is still great fun and it stands out. What you can't miss in TSN, and was for sure what attracted me to the band the most, was Shannon's voice. This girl can sing. "Show me the Door" and "You Know What the Problem is?" are a great example of her talents and they fuse well with the instruments that follow it up. Also don't miss the Toasters cover that they did, which I won't tell you which song it is so you can get off your butt and go look for it yourselves. I remember when I saw their show at the Rare club their set started at around 2 or 3 am. The shows can last as long as 8 hours, since there are usually many bands playing. TSN showed up around 9 and after watching Miasmic (which by the way rocked) they went straight to the couch in the back of the club and slept until it was time to go on stage. They played like zombies loosing note and singing out of tune because they were all tired coming straight back from a tour, BUT even under all those obstacles they still managed to capture their unique sound. The lead singer could barely talk but that oblique attitude on stage was still something to remember her by. Anyways where I am going with this is that the guys got it! It's natural and there is nothing you can do about it. .Now about the booklet of the album; its funny how it reminds me of all those swing designs with the diner menu decorations. Crap I keep looking at that cover and damn you Too Short Notice I am hungry...again! (Ermis A.)

Tri - state conspiracy - High strung mess, CD
DIY release
The Ska album of the year of 2005 is finally out!! Tri-State Conspiracy managed to capture the perfect sound in all of the 10 songs that they have in this album. For the ones with a bad memory, we interviewed the band in the very first issue of Immigrant Zine #0 (try looking for it, even though we have run out of copies!) TSC is small BIG band that doesn't chase either the glory or fame. It has quite a different purpose from that; it seeks out fun, entertainment and... music. Pure clean music! TSC has a three horn section (don't they now have five horns now?) that blow your ears while it interferes with the 2 guitars that wet your socks! The album was mixed and produced by Steve, the bass player of the band, and thus created the first actual album. It took a little bit more time than expected to be produced, but it all pays off in the end (at least for me, since I have the actual album in my hands!) The band is better well known within the Tri-state area and a bit through out US ,since they haven't had the chance to play outside the States because of the lack of time due to work. TSC combines a lot of different styles and genres of music so it would be worthless to give you examples of other bands that they might sound like. Tri-State

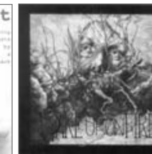

Conspiracy has their Own Sound and their music precedes them. Since TCS is a band established a few years ago, causing a rebirth within New York's scene, I want to hope that we are going to see more new bands following their attitude and example: loyalty and dedication, which TSC have done all these years. (Ermis A.)

Worlds between us - "Life in coloured squares", CD
Engineer Records
www.engineerrecords.com
www.worldsbetweenus.com
Worlds Between Us is a young band from Austria. They toured the UK with their fellow mates The Plague Mass recently. Unfortunately, the Brits weren't there, at least most of them. "You get what you deserve", so they say here and it seems that the homogenised hardcore masses that flood the Underworld to see Comeback Kid are not ready for decent, high quality hardcore tunes. The Worlds Between Us release "Life In Coloured Squares" comes to justify my excitement regarding their live performance. They deliver diverse and complex modern European hardcore with musical roots traceable to bands like Refused and Newborn. They could be the rawer, more in your face version of Bridge to Solace whose sound is too polished and clean cut anyway. Thoughtful well written lyrics come to raise the quality standards of this work even more and make it stand out of the - all flash no substance hardcore crap that dominates the contemporary scene. (George Sk.)

Dimlaia - s/t, CD
Life is abuse records
Εδώ έχουμε μια πολύ ενδιαφέρουσα κυκλοφορία από μια μπάντα που έχει στο δυναμικό της ένα μέλος των φοβερών His Hero Is Gone (HHIG). Ενώ, λοιπόν, τα υπόλοιπα 3/4 των HHIG προχώρησαν στη δημιουργία του μεγαθηρίου που ακούει στο όνομα Tragedy, δίνοντας μια σαφή επική crust κατεύθυνση στην μπάντα τους, κρατώντας, όμως, παράλληλα την τσαντίλα και την καταστροφική μανία των HHIG, ο Carl (πρώην μπασίστας των HHIG) κρατά την απαισιοδοξία της προηγούμενης μπάντας και δημιουργεί αυτό το υπέροχο ensemble, στοχεύοντας σε μια πιο μελωδική και μελαγχολική κατεύθυνση. Δανειζόμενοι, φυσικά, πολλά στοιχεία από το hardcore υπόβαθρό τους, περνούν εκπληκτικά από ιδιαίτερα σκληρά απαισιόδοξα θέματα, όχι μακρυά από τους HHIG, σε φοβερές μελωδίες που φέρνουν στο μυαλό τούς απίστευτους Godspeed You Black Emperor! και αυτή τη σχολή του σκοτεινού post-rock. Το βιολί και το τσέλο προσθέτουν μια ιδιαίτερη νοσταλγική χροιά στον μουσικό καμβά των Dimlaia ενώ μεγάλη έκπληξη αποτελούν τα φωνητικά α λα Slint εποχής ,spiderland'. Πάρα πολύ καλός δίσκος με μελωδίες που μου έχουν μείνει στο μυαλό, καθ'ότι τον έχω συνδυάσει με μια (αχέμ) πιο δύσκολη περίοδο της ζωής μου και με στιγμές μεγάλης συναισθηματικής φόρτισης. Επληκτικό artwork επίσης. (Β.)

Disharmonic - By your side, EP
Οι Disharmonic κατάγονται από το Βόλο και παίζουν από το 2001. Μετά από δύο ντέμο, κυκλοφόρησε, τον Αύγουστο 2005, η δουλειά τους "1 By Your Side" , σε συνεργασία hxfprodaxonz, Tutupaci distro, (από Ελλάδα αυτά τα δύο), Cabal-autonomous state of mind, A Pecervo Autoproduzioni). Περιέχει 6 τραγούδια, τα οποία κινούνται σε midtempo hardcore & fast oldschool, βέβαια, σε κάθε τραγούδι υπάρχουν διαφορετικοί οι συνδυασμοί γρήγορου/αργού και τεχνικού/ωμού, ενώ στ' άλλα μισά ας πούμε πως είναι πιο straight και ένα κρυμμένο(!) τραγούδι, με ακουστικές κιθάρες & τουμπερλέκια. Η στιχουργική, όσο positive κι αν χαρακτηριστεί, εμένα μου έκανε κλικ το 2ο τραγούδι 'H8U' . (σκληροί στίχοι, αλλά αληθινοί για τις θαμμένες φιλίες) και το 'Swallow Your Integrity' (ξεπούλημα κοινών ιδανικών από οικείους σου), καθώς και το 'global unity'. Η αισθητική του CD είναι αρκετά συμπαθητική με χρήση μαύρου/κόκκινου, με ωραία φωτό από γειτονιά πολυκατοικιών στο εξώφυλλο. (Ζαφείρης)

Karst - Vision of insane hope, CD
Hater of God Records
Απίστευτα βαρύ και σκοτεινό hardcore με ψυχωτική αισθητική από την Αμερική. Οι Karst έχουν στο δυναμικό τους μέλη από Initial State, Antischism και από τους θρυλικούς Damad. Το κιθαριστικό παίξιμό τους πραγματικά σε ισοπεδώνει ενώ τα μεταβαλλόμενα αρχής γενομένης από ιδιόρρυθμα χορωδιακά σε απελπισμένες κραυγές- διπλά, γυναικεία και ανδρικά, φωνητικά, προσθέτουν στην αγχωτική και απαισιόδοξη κατεύθυνση που θέλει η μπάντα να δείξει με τα τραγούδια της. Ιδιαίτερα χαοτικοί στο ύφος που παίζουν, σου προκαλούν το ενδιαφέρον να ξανακούσεις τα τραγούδια μέχρι να καταλάβεις τι στο διάολο γίνεται, με αποτέλεσμα να μη βαριέσαι καθόλου το cd (το οποίο, σημειωτέον, έχει κολλήσει εδώ και εβδομάδες στο στέρεό μου). Πολλές αλλαγές στο ρυθμό, ένας ντράμερ που κοπανάει αλύπητα και βαριές μπασογραμμές κάνουν αυτή την κυκλοφορία απαραίτητη για κάθε οπαδό του πειραματικού hardcore που σέβεται τον εαυτό του. Θυμίζει αρκετά Dystopia καθώς και πολύ Kylesa, πράγμα καθόλου περίεργο αφού αυτές οι δύο μπάντες δημιουργήθηκαν από τις στάχτες των Damad. (Β.)

Kylesa - To walk a middle course, LP
Havoc Records
Ο τελευταίος αυτός δίσκος των Kylesa είναι απλά απίστευτος. Φοβερό punk με πολλά metal στοιχεία, από τις Η.Π.Α και αρκετά ambient-οειδή περάσματα. Οι ρυθμοί εναλλάσσονται πολύ γρήγορα, οι κιθάρες είναι όσο πιο βαριές γίνεται, με πολλές αλλαγές και τα τριπλά φωνητικά, ανδρικά και γυναικεία, που κυμαίνονται από πολύ επιθετικά σε ιδιαίτερα μελωδικά θέματα, είναι απλά φανταστικά. Το rhythm section της μπάντας (δηλ. μπάσο και ντραμς) είναι απίστευτα δεμένο, παρά τις πολλές αλλαγές ντράμερ (νομίζω, τώρα παίζει αυτός των From Ashes Rise). Η δομή των τραγουδιών, σε συνδυασμό με αυτό τον απίστευτα βαρύ doom ήχο που βγάζουν, προκαλεί σοκ ενώ ο ποιητικός τρόπος γραφής των στίχων, καθώς και η ερμηνεία τους σε κάνουν να νομίζεις ότι ζεις έναν εφιάλτη. Πραγματικά, έχω κολλήσει με αυτό το βινύλιο αλλά και με τη σκηνή της Savannah (Damad, Karst, Chronicle A/D, Circle Takes the Square) που συνδυάζει τόσο ποιοτικά το punk hardcore με τα metal στοιχεία. Γενικά, καταπληκτική μπάντα και ελπίζω να μπορέσουμε να τους φέρουμε-δούμε στην Ελλάδα, γιατί ζωντανά θα πρέπει να βγάζουν ασταμάτητη ενέργεια. Υ.Γ.: Το riff στη μέση του τραγουδιού 'Phantoms' είναι το καλύτερο riff της χρονιάς! (Β.)

Requiem - Storm heaven, CD
(CrimethInc.)
Οι Requiem μάς φέρνουν μία απίστευτη δισκάρα κατ'ευθείαν από το εχθρικό έδαφος των Η.Π.Α και ως άλλος τυφώνας Κατρίνα σαρώνουν τα πάντα στο πέρας τους! Αποτελούνται από μέλη των εκπληκτικών Catharsis και Blacken The Skies και συνεχίζοντας την παράδοση των σχημάτων αυτών, παίζουν απίστευτα δυνατό hardcore crust με πολλές μελωδίες και συνθέσεις που ταράζουν συθέμελα αυτό το αδηφάγο καπιταλιστικό σύστημα. Τα ορχηστρικά σημεία τους σε ταξιδεύουν πραγματικά, το βιολί προσθέτει επικές διαστάσεις στα τραγούδια τους ενώ τα φωνητικά, γυναικεία και ανδρικά, άλλοτε ουρλιαχτά, άλλοτε φωναχτά και άλλοτε ανατριχιαστικά μελωδικά, καλούν σε επανάσταση, σαμποτάζ και ανατροπή. Ωστόσο, αυτό που ξεχωρίζει τους Requiem από τα εκατοντάδες υπόλοιπα neo-crust σχήματα είναι το ότι οι στίχοι τους, καθώς και τα κείμενα και οι ιδέες τους που διακινούνται στο βιβλιαράκι είναι πραγματικά επαναστατικές και ανατρεπτικές, καθιστώντας τους ένα ουσιαστικά επικίνδυνο punk συγκρότημα (όπως πραγματικά θα έπρεπε να είναι το punk κίνημα). Ο τρόπος γραφής και ο λόγος, γενικότερα, στις κυκλοφορίες και περισσότερο στα βιβλία της CrimethInc. είναι εμπειρικός και τρομακτικά ζωντανός, μεταφέροντας τις ιδέες του αναρχισμού με έναν ιδιαίτερα προσιτό τρόπο. Δίσκος που πραγματικά εμπνέει και προσφέρει πολλά περισσότερα από μία ρηχή ακρόαση, από άτομα που ζουν τη μουσική και τις ιδέες τους. (Β.)

Slight - Everything starts by a feedback, CD
2003 vacation house records- soulcraft recordings
Μια εκπληκτική μπάντα από την Ιταλία, που παίζει αυτό που αποκαλείται χάριν διευκόλυνσης "post-core"- κοινώς αργό hardcore me screamo ξεσπάσματα στα φωνητικά, αλλά και γρήγορα σημεία.15 τραγούδια, ισάξια μεταξύ τους, με το 8ο 'porcupine skin' κατά την ατομική μου άποψη, να υπερέχει. Το 1ο & 15ο είναι πιανιστικά τραγούδια, δείγμα του πόσο έχουν ξεπεράσει στεγανά οι SLIGHT. Υπάρχουν ατμοσφαιρικά σημεία και στο 7ο 'sky so white'. Εκπληκτική η αισθητική δουλειά, με καταπληκτικές ασπρόμαυρες φωτογραφίες στο εσώφυλλο. Στο εξώφυλλο είναι 'πειραγμένη' η φωτογραφία, αλλά "λέει". Στιχουργικά κινείται σε βιωματικούς- ατομικούς δρόμους, με το 13ο 'suck my head', να είναι το πιο ζωντανό (ήδη κυκλοφόρησε νέο τους CD). (Ζαφείρης)
www.slightmyfire.com

Wake up on fire - s/t, CD
(torture garden picture company)
Δώστε βάση, καθ'ότι εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με κάποιο συνηθισμένο crust σχήμα. Πρόκειται για ένα επταμελές ensemble από την Αμερική, όπου πέρα από κιθάρες, μπάσο, τύμπανα, έχει και τσέλο, καθώς και ένα σύνολο κρουστών τα οποία όλα μαζί συμβάλλουν σε αυτό το αποτέλεσμα των προχωρημένων συνθέσεων, τεχνικών metal riff, σκανδιναβικού crust, ακουστικών επικών έγχορδων ενορχηστρώσεων και ανελέητου blast beat grind. Οι τύποι (και η μία κοπέλα) είναι ανελέητοι κάφροι, μια και οι επτά (ναι, και οι επτά!!!) γκαρίζουν, τσιρίζουν, ψιθυρίζουν, φωνάζουν, ουρλιάζουν, απαγγέλλουν, βρυχώνται, σκούζουν και τραγουδούν στίχους περί ενός κόσμου, ψυχικού-εσωτερικού αλλά και εξωτερικού, που καταρρέει, όλα γραμμένα με τέτοιο σκοτεινό και ποιητικό τρόπο που ντροπιάζουν τον Σαντ, τον Ρεμπώ και όλο το ρεύμα των ρομαντικών και των σουρεαλιστών...μαζί! Το πως μπορεί να συνδυάσει κανείς τόσο βαριές και βάρβαρες συνθέσεις με τόσο εύθραυστες και πένθιμες μελωδίες παραμένει μυστήριο, ωστόσο τα παιδιά εδώ έχουν ανακαλύψει τον τρόπο και τον έχουν πάει ένα βήμα παραπέρα ακόμα! Φανταστικός δίσκος, για ιδιαίτερα ακούσματα! (Β.)

gigs *συναυλίες

Vitamin X, 925 @ Villa Amalias, Athens

Ok, let us get straight to the point. It was Tuesday night but it felt like Saturday and it was the spring of 2005 but it felt like 1985. The city was Athens but it could be Washington DC or Boston (not LA). The band was Vitamin X but it easily felt like Jerry's Kids. 925 played their best gig so far. They seem to progress rapidly in doing this powerviolence-ska-punk-crust thing that stays political and socially aware. They have a new mini cd out, be sure to check it out. So, "Is this my world?" as the Bostonians would say, well apart from all the shit that's floating, yes and that specific night, it was definitely a thrashcore world, a "good, friendly, violent, fun" one of glorious circle pits, insane stagediving, a mattress that was flying over our heads, old school moshing, fists raising, voices screaming and hands peaking you up when you are down.

A unique and special experience, a thrash subculture that stood the test of time. (George Sk.)

d.i.y concert with Zegota (U.S.A & Netherlands), Disharmonic (Volos)
Saturday 5th November @ Social center "underground Kallidromiou Str. 94"

The first time I heard about Zegota was about 2-3 weeks before their concert in Athens, when a friend of mine told me about that concert and put me some songs to listen to. Their sound struck me right away: great riffs, some loud, others really melodic, arrhythmic drums, screaming, altogether resulting to something great and kind of experimental. So as you can imagine, I was looking forward to the concert. When I got there, many people were just hanging out outside, which seems kind of logical since the place they played was very small and I don't think all of them could fit inside. Anyway I was a bit late, so I only saw a couple of songs from Disharmonic, who, I think, have improved since the last time I saw them, and also the people there liked them a lot. After Disharmonic, Zegota came on, they played a great set list with many of their well known songs but improvised like hell through the tracks, something that is typical for Zegota, since they improvise a lot in each show they play. As for the people there, they seemed to enjoy the show, too, screaming, moshing, or others just noting their heads to the music but having a good time. Also, they would talk to the people about different stuff that was on their mind at the time, which is something I expected from them since their lyrics are mostly about political matters. Anyway I mentioned that because one of their sayings still rings in my head. "sometimes being a revolutionary means being an anarchist and burning cops, but sometimes being a revolutionary means sitting and actually listening to others and looking for other roots of oppression which sometimes come from with in and try searching for different forms of activism". Something else that you don't hear often at hardcore or punk shows -and actually reminded me of stuff Ian Mckaye used to say at shows- was that: you don't see a lot of girls in the pit, and that pogo isn't about being macho and tough; because everyone should be able to dance at a show, and what's more important is, that everyone has a good time. (Yiorgos)

D.I.Y. hip-hop festival
Σάββατο 01/10/05 @ Λόφος του Στρέφη

Ουφ, πόσο γρήγορα περνάει ο καιρός πια;! « -Πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε διεξαχθεί συναυλία με τη λογική της αυτοδιοργάνωσης με χιπ-χοπ μουσικά σχήματα; Χμμμ... έλα ρε... κιόλας ξέχασες να'ούμ'; Πέρσι, τέτοια εποχή ήταν πάνω-κάτω... Πωω... μα καλά τόσο γρήγορα περνάει ο καιρός τελικά;»

Το χιπ-χοπ χτυπά ακόμα πειρατικά για τρίτη συνεχόμενη χρόνια (ωπ, έκανα ρίμα, ε; χοχο) σε έναν κόσμο που ξεχνάει ολοένα και περισσότερο ότι φάσεις αδούλωτες, αντιεμπορευματικές και μουσικά αυτοοργανωμένες δεν τείνουν να εξαλειφθούν... ίσα-ίσα, που τελικά οι μπάντες της d.i.y λογικής έδειξαν πανέτοιμες να υπερασπιστούν τη διαφορά τους από την πεπατημένη και εύκολη οδό των χορηγών-μεσαζόντων-αφεντικών. Παρά την ασταμάτητη βροχή, ακόμα και 2 ώρες πριν τη δοκιμή του ήχου, οι Κύκνειο Άσμα, οι Παραβάτες, ο Dj-Deefer, ο G, οι Παράγοντες, οι Ψυχόδραμα, ο Crack και ο Javaspa δήλωσαν παρόντες όπως και ο πολύς κόσμος (χωρίς καμία υπερβολή ήταν πολύς ο κόσμος... άλλωστε, ήταν περισσότερος από το περσινό χιπ-χοπ φεστιβάλ) συνδιαμορφώνοντας μία ακόμα απίστευτα αξέχαστη νύχτα ακατάπαυστης ενέργειας και ευφάνταστων ριμών. Η συναυλία έκλεισε με γρήγορες ντραμ-εν-μπέις μουσικές από την ομάδα Funxion.

Παιδιά, συνεχίστε έτσι όπως εσείς ξέρετε καλύτερα και δεν θα βγείτε ποτέ χαμένοι εφόσον είστε ήσυχοι με τη συνείδησή σας και έχετε την αντίληψη ότι δεν πρέπει να τα περιμένετε όλα από άλλους... για όλους όσοι σκέφτονται διαφορετικά, δηλαδή «να έρθω να παίξω, να πουλήσω τη μούρη μου παίζοντας και να σηκωθώ να φύγω χωρίς να βοηθήσω», θα έρθει κάποια στιγμή που θα καταλάβουν ότι δεν υπάρχει καλύτερο συναίσθημα από το να οργανώνεις μόνος σου τις φάσεις σου, βοηθώντας ουσιαστικά από την παρουσία σου καθ'όλη τη διάρκεια της συναυλίας μέχρι την οικονομική αυτοενίσχυση, από το κουβάλημα των μηχανημάτων μέχρι τη μεταφορά της γεννήτριας και από το στήσιμο της αφίσας μέχρι και την αφισοκόλλησή της, χωρίς να έχουν ανάγκη κάνεναν πάνω και κάτω, μπροστά και πίσω, αριστερά και δεξιά από το κεφάλι τους.

Κλείνω με το τσιτάτο της αφίσας που διέγειρε πολύ κόσμο να παρευρεθεί σε αυτή τη συναυλία: « ...εδώ, που οι άνθρωποι μετατρέπονται σε ανταλλάξιμα αντικείμενα ...εδώ, που η ζωή γίνεται επιβίωση και απαιτεί εργατοώρες για να αγοράσει τον κατακερματισμένο εαυτό της ...εδώ που ζούμε, εδώ που αισθανόμαστε, θα βεβηλώσουμε τις ασφυκτικά ήσυχες νύχτες σας». (Πετροπάν)

The Taint, Three Stages Of Pain, Kylesa
Τρίτη 4 Οκτωβρίου 2005 @ The Underworld, London,

Από ό,τι φαίνεται, χρειάζεσαι την προώθηση του Terrorizer ή του Rocksound για να καταφέρεις να προσελκύσεις κόσμο. Εντάξει, το Underworld από μόνο του είναι πόλος έλξης κοινού και εγγύηση ήχου και «επαγγελματικής» διεξαγωγής live. Κάπως έτσι γύρω στα 100 άτομα βρέθηκαν εκείνο το βράδυ εκεί.

Πρώτοι βγήκαν οι Taint. Τρίο από την Γηραιά Αλβιώνα με νέα κυκλοφορία στην Rise Above. Έχω χρόνια να εντυπωσιαστώ τόσο από νέα μπάντα. Φοβερό και τρομερό heavy rock, σφιχτοδεμένο, καλοπαιγμένο και ποικιλόμορφο.

Ακολούθησαν οι Three Stages Of Pain. Μέγιστη metalcore ποζεριά με συγχρονισμένη κίνηση γεμάτη πάθος, νάζι και εκφραστικότητα. Ξέρεις αυτό το καινούργιο rock θέατρο χωρίς make up και εξεζητημένο look. Μουσικά το έσωσαν πάντως.

Τελευταίοι οι Kylesa, βγήκαν και ισοπέδωσαν το μέρος χωρίς φρουφρου, μπλαμπλα και αρώματα, αλλά με βαρύ, σκοτεινό και αποπνικτικό hardcore. Και εκεί που είχαν ήδη αφήσει συντρίμμια, έπαιξαν και ένα 10λεπτο ορχηστρικό στο τέλος και τα κουρέλια τραγουδούν ακόμη. (George Sk.)

From Plan to Progress, Four Letter Word, Black Cougar Shock Unit
22 Σεπτεμβρίου @ the Windmill, Λονδίνο

Ολίγον τι απαράδεκτη βραδιά για να είμαι ειλικρινής. Φάνηκε από την αρχή. Όταν φτάνεις σε ένα μπαρ στο οποίο υποτίθεται ότι θα λάβει χώρα live, και βλέπεις μόνο 50άρηδες αλκοολικούς που φυσικά δεν ήρθαν εκεί για τον ίδιο λόγο με εσένα, κάτι δεν πάει καλά. Όταν ακούς Motley Crue από τα ηχεία επίσης κάτι δεν πάει καλά.

Τέλος πάντων, τελικά ήρθαν άλλοι δυο, τρεις για το live και ήμασταν συνολικά πέντε. Η μόνη μπάντα στην οποία αξίζει να αναφερθώ εκτενώς ήταν η πρώτη και η πιο άγνωστη, οι From Plan to Progress. Φοβεροί πιτσιρικάδες από την Αγγλία που τα σπάσανε λες και παίζανε μπροστά όχι σε πέντε αλλά σε πεντακόσιους, με πάθος και αυθεντικότητα σε μελωδικό μα ταχύ στιλ τύπου Strike Anywhere.

Οι Four Letter Word ήταν ελαφρώς απογοητευτικοί στο κλασικό punk τους και οι Black Cougar Shock Unit, αν και κυκλοφόρησαν φοβερό τελευταίο δίσκο στην Newest Industry, είχαν σοβαρότατα προβλήματα ήχου και δεν απέδοσαν τα αναμενόμενα. (George Sk.)

THE IMMORTAL LEE COUNTY KILLERS, BLACK DIAMOND HEAVIES
D77, Πέμπτη 15 Σεπτεμβριου live στο THE SPITZ στο Λονδίνο.

7 η ώρα έλεγε η αφίσα και αποφάσισα να είμαι άγγλος στο ραντεβού μου με το rock' n' roll. Οι άγγλοι από την άλλη αποφάσισαν να μην είναι άγγλοι στο ραντεβού τους, ή τουλάχιστον όχι όλοι τους αφού κατά τις 7 στο club δεν ήμασταν παραπάνω από 10 άτομα. Και κατά τις 9 δηλαδή μη φανταστείτε ότι ήμασταν πολλοί, άντε καμιά 60ρια. Κατά τις 9 βγήκε στην σκηνή και ο D77, μόνος με τη συνοδεία της κιθάρας του κινήθηκε σε "blues" μονοπάτια. Το αποτέλεσμα ήταν ολίγον τι αμφιλεγόμενο καθώς ένα αγνώστου προελεύσεως μουσικό όργανο/ενισχυτής φρόντιζε να παράσχει στον τροβαδούρο ένα προηχογραφημένο industrial ηχητικό χαλί. Φανταστείτε έναν πολύ πιο ατάλαντο Tom Waits περιόδου Black Rider να φλερτάρει με τον Rob Zombie. Δύσκολο, ε; Δύσκολο και δυσβάσταχτο θα έλεγα.

Ακολούθησε η ευχάριστη έκπληξη της βραδιάς. Οι BDH, power trio (κιθάρα, πλήκτρα, τύμπανα) από το Memphis έπαιξαν συναρπαστικά ένα βαρύ και ταχύ, αλήτικο ηλεκτικό blues σπάνιας ποιότητος και αυθεντικότητος είναι αλήθεια.

Αλητείας συνέχεια με τους ILCK. Φοβερό τρίο επίσης με χρόνια στην πλάτη του και αρκετά ιδιαίτερο ήχο, καθώς η ψυχεδέλεια, το heavy rock, τα blues και το punk rock βρίσκονται όλα κάπου μπλεγμένα και μπασταρδεμένα μέσα στον ήχο τους. Στην όλη ιδιαιτερότητα προσθέστε και τον ντράμερ τους ανεβασμένο πάνω στα τύμπανά του να τραγουδά a capella και να κυρήττει ενότητα και αδελφοσύνη.

Punkrockblues όπως έλεγε και η αφίσα. (George Sk.)

Circle Pit, O.C.B., Straight Corner
29 Οκτωβρίου @ λέσχη υπογείως στην Καλλιδρομίου 94

Ήταν μια πολύ καλή βραδιά διοργανωμένη από τα παιδιά στην υπόγεια λέσχη και την ανεξάρτητη εταιρεία Blind Bastard Records. Συγχαρητήρια, λοιπόν, στα παιδιά που με χαμηλό προφίλ και πολύ σοβαρή δουλειά κατάφεραν να διοργανώσουν με μεγάλη επιτυχία αυτή τη συναυλία. Μουσικά, οι Circle Pit άνοιξαν τη βραδιά αν και προσωπικά δεν έχω ξαναδεί πιο νωχελική μπάντα να παίζει πανκροκ. Νομίζω ότι παίζοντας μουσική, χαιρόμαστε γι'αυτό και δεν βαριόμαστε. Οι O.C.B έδειξαν παρά

πολύ καλά στοιχεία παίζοντας street punk και κάνοντας πολλούς να χορέψουν. Στο τέλος, βγήκαν οι πανκροκάδες Straight Corner από τη Γερμανία που τα «έδωσαν όλα» (στην κυριολεξία) και έδειξαν ότι δικαίως τα παιδιά από την Blind Bastard τους έπεισαν να έρθουν στα μέρη μας.
http://www.blindbastard.com
http://www.straightcorner.de
(Πετροπάν)

Worlds Between Us, the Plague Mass
Κυριακή 30 Οκτωβρίου @ Rampart Social Centre Λονδίνο
Η αυτοοργανωμένη ανεξάρτητη μουσική σκηνή παλεύει να κρατηθεί ζωντανή στην πρωτεύουσα της Μεγάλης Βρετανίας. Λίγοι είναι εκείνοι που στηρίζουν τις φάσεις και πηγαίνουν να δουν μπάντες που δεν ξέρουν σε μέρη χωρίς πορτιέρηδες, κάμερες, ακριβά ποτά και χορηγούς. Όλοι αυτοί δεν ήταν στο Rampart εκείνο το βράδυ. Όλοι αυτοί δεν είδαν δύο φοβερές μπάντες από την Αυστρία και μια από το Λονδίνο. Οι αυστριακοί Worlds Between Us παίζουν άρτιο, τεχνικό και ποικιλόμορφο σύγχρονο hardcore με εξαιρετικούς στίχους και άριστη παρουσία (δεν υπήρχε σκηνή, εξού και η απουσία του σκηνική πριν το 'παρουσία'). Οι Plague Mass, επίσης από Αυστρία, είναι οι Pledge Alliance (τυχεροί όσοι τους είδανε πριν κάποια χρόνια στην Villa Amalias μαζί με τους Antimaniax) χωρίς τον παλαιό τραγουδιστή. Η μπάντα έχει προοδεύσει πολύ και προσφέρει απλόχερα βαρύ, ταχύ και μελωδικό σε σημεία μεταλικό crust. Είναι από τους λίγους που εξακολουθούν να μιλάνε πολιτικά κατά την διάρκεια του live και καλούν τον κόσμο να συλλογιστεί. Οι νεαροί άγγλοι για των οποίων το όνομα είναι αλήθεια δεν είμαι σίγουρος (ήταν ή Brutal Justice ή Among the Missing) παίζουν ένα κοινότυπο τσίτα γκάζια thrashcore με διπλά φωνητικά. Ωραίοι δεν λέω και ό,τι πρέπει για circle pit αλλά όχι τίποτα ιδιαίτερο. Όλα αυτά οι πελάτες τα χάσανε εκείνο το βράδυ. Ο καθένας παίρνει ό,τι του αξίζει, λένε και μάλλον έχουν δίκιο.
(George Sk.)

Hub city stompers, Tri-state cospirancy, Rudie Crew, Dub is a weapon, Troublemakers
19 Αυγούστου @ Rare club, Manhatan NY
Υπάρχει μια κινητοποίηση τα τελευταία χρόνια όσον αφορά την σκα σκηνή στην Νέα Υόρκη. Πέντε χρόνια μετά το επίσημο(?) "ska(-punk) is dead", η underground σκηνή δεν φαίνεται να έχει επηρεαστεί καθόλου και χτυπάει με φοβερές μπάντες που δεν απευθύνονται σε περαστικούς από την σκηνή αλλά στα (λίγα) παιδιά που ποτέ δεν χώνεψαν την καλιφορνέζικη εκδοχή του σκα-πανκ. Ίσως το βλέπω πιο ρομαντικά απ'όσο θα έπρεπε... ίσως, αλλα γεγονός είναι πως η Νέα Υόρκη αυτή την στιγμή έχει αξιοζήλευτη σκηνή, και μερικές από τις καλύτερες μπάντες στον κόσμο. Η παρακάτω συναυλία, αν και με μια - δύο νότες παραφωνίας, είναι ένα καλό παράδειγμα του τι τρέχει αυτή την εποχή στην πόλη...

Η βραδιά ξεκίνησε άδοξα με τους ποπ πάνκερς Troublemakers που είχανε και ντρίγκι-ντρίγκι περάσματα, μελωδικά και γλυκανάλατα φωνητικά και κουνήματα όλο χάρη επι σκηνής... φαντάζομαι σε κάνα χρόνο (που θα έχουν ωριμάσει κιόλας) θα παίζουν emo με πιάνο και ακουστικές κιθάρες. Η ώρα περνάει, οι φλώροι αποχωρούν, και σειρά πέρνουν οι Rudy crew με Traditional freestyle- ska, 2 φωνές κατευθείαν από Jamaica και new york style stomping! Αυθεντικός ήχος και σωστή συμπεριφορά επάνω στη σκηνή χωρίς ποζεριλίκια του τύπου "είμαι από Jamaika, έχω ράστα man" και διάφορες τέτοιες ασχήμιες που συνηθίζονται. Προς το τέλος ανεβαίνει στη σκηνή ο Coolie Ranx (γνωστός από τους Pifers) και jammάρει παρέα με την υπόλοιπη μπάντα ως το τέλος του set.

Η βραδιά επιφυλάσσει 2-tone συνέχεια από Hub city Stompers, με αρκετά μέλη και ίσως η συνέχεια των Inspecter 7. Ενώ μουσικά μοιάζουν πολύ, οι hcs δεν κουβαλάνε την «μαυρίλα» των δεύτερων. Κομμάτια όπως Sarky 17, HCS, Agent 86 που όλοι περιμέναμε κατά βάθος ήταν αρκετά για να σηκώσουν τους τριάντα και άνω από τις καρέκλες και στην συνέχεια να τους πετάξουν στο Dancehall. Παρόλα αυτά, οι skinades (antifa κατά τ'άλλα) που ήρθαν και απήλθαν μαζί με τους HCS είχαν άλλη γνώμη και με νοοτροπία «δεν επιτρέπεται να γουστάρεις σκα και να έχεις μαλλιά» άρχισαν να κλοτσάνε όποιον έμπαινε στο δρόμο τους και δεν είχε καράφλα. Καθότι απαράδεκτοι οι τύποι και οι ευτραφείς φίλες τους μαζί, αποχώρησαν αμέσως μετά το set των HCS και πολύ σωστά έπραξαν διότι η ώρα των Tri State cospirancy έφτασε και όποιοι "κομπάρσοι" δεν είχαν θέση. Οι HCS τα σπάσανε κατά τα άλλα.

Οι Tri State Cospirancy κατέλαβαν την σκηνή χωρίς πολλά-πολλά. Δυνατό, αλητήριο, βρώμικο ska-swing με πνευστά κατευθείαν από την κόλαση, (2 σαξόφωνα, τρομπέτα, τρομπόνι) με άλλα λόγια το Soundtrack για την καθημερινή ληστεία - και στη συνέχεια καταδίωξη- πάντα με background κακόφημες γειτονιές, (three piece) κουστούμια και στυλ. Από τα πρώτα κιόλας λεπτά ήταν πλέον κατανοητό ότι τα παιδιά δεν αστειεύονται, κάτι που εκτιμήθηκε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο από τα λιγοστά άτομα που είχαν απομείνει. (δες cd review της μεγάλης αυτής μπάντας.). Η βραδιά έκλεισε ήσυχα με dub και reagge μελωδίες από τους 'Dub is a weapon" (Κώστας Κ)

fanzines & books
*έντυπα & βιβλία

Endless sickness #3
(anti-prison benefit compilation)

This is the third "endless sickness" fanzine and cd compilation concerning anti-prison issues. The fanzine (photocopy, 20 pages, A5, German language, 4 euro {in a tape or a cd, plus postage}) includes texts related to prison, "crime" and repression issues and a part of the money is donated to a political group from Bremen which works on the above issues. The cd is a benefit compilation of 23 songs including bands as: the last mile, criatura, to what end, kaernvapen attack, hyena, koyaanisqatsi, xawara, abductee s.d, anaeroba, ambulance, distress, systematic backlash, cop on fire, disface, november 13th, largact, ak47, kontrovers, toxic avenger, makiladoras, fractura and laemant.
Address: c/o Infoladen, St-Pauli-Str. 10-12, 28203 Bremen, Germany
E-mail: endless-sickness@gmx.de
(Petropan)

Gang bang (press & sound)
τεύχος # 3 / Οκτώβριος '05

Ένα ακόμα πλούσιο σε ύλη τεύχος (τυπογραφείο, A4, 32 σελίδες, κυρίως ελληνικά αλλά και αγγλικά, 1800 κόπιες χωρίς αντίτιμο και 200 κυκλοφόρησαν με cd-άκι προς 3 ευρώ). Πολύ προσεγμένη και βελτιωμένη δουλειά των παιδιών που εδρεύουν στην Αθήνα αλλά βρίσκονται και σε άλλες πόλεις της υδρογείου. Συνεντεύξεις, κριτικές συναυλιών, δίσκων, σάουντρακ και κόμιξ. Ένα παράπονο: θα ήταν καλό να ασχοληθείτε πολύ περισσότερο με underground στοιχεία κάθε είδους μουσικής.
(Πετροπάν)

Κατσαρίδες πόλης
τεύχος πανκ (επετειακό)

Κρατάει χρόνια αυτή η κολόνια ή μάλλον αυτή η κατσαρίδα (από το Φεβρουάριο του 2000, φωτοτυπία, 48 σελίδες, B5, ελληνικά, χωρίς αντίτιμο). Το κατσαριδοκτόνο της τσιμεντούπολης που ζούμε δεν επιτελεί σωστά το έργο της, γιατί πολύ απλά οι κατσαρίδες πόλης έχουν μεγαλώσει και παχύνει πέντε φορές (λόγω της κυκλοφορίας του πέμπτου τεύχους). Άκρως ενδιαφέροντα και πάνω απ'όλα καυστικά κείμενα, κοινωνικοπολιτικά σχόλια κα σπαρταριστά σκίτσα περί της τέχνης, της εργασίας, εναντίωσης στα αφεντικά και άλλα πολλά. Αν πετύχετε τις κατσαρίδες, μην τις πατήσετε, μην τις σκοτώσετε...διαβάστε τες.
Διεύθυνση επικοινωνίας
Κ.Π., Τ.Θ. 4027, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
(Πετροπάν)

Keep it real ! (diy fanzine dedicated to h/c music & lifestyle)
τεύχος # 5/ καλοκαίρι 2005

Η hxf prodaxionz εκδίδει το 5ο τεύχος, (τυπογραφείο, A4, 24 σελίδες, ελληνικά, 1 Ευρώ) έστω και με μικρή καθυστέρηση... Περιέχονται 6 συνεντεύξεις με ξένες μπάντες - ελληνικές, την Come Dancing Records (αν δε διαβάσετε μία από τις έξι, δε χάνετε και τίποτα,- σε αυτό ευθύνεται η μπάντα που είναι εντελώς αδιάφορη & ρηχή). Υπάρχουν πολλά reviews, κυρίως από ιταλικές μπάντες & ντόπιες, άρθρα και μια πολύ κατατοπιστική συνέντευξη με την συντονίστρια [coordinator] της PETA [www.peta2.com], που προσπαθεί να πείσει για την χορτοφαγία, καθώς επίσης επιχειρηματολογεί εναντίον εταιρειών τύπου KFC [μπλιάχ!] και κάνει μια αναφορά για τη συσχέτιση μουσικής & PETA.
(για επικοινωνία: hxf_prodaxionz@yahoo.com)
(Ζαφείρης)

Κωστάκης Ανάν
"...και ύστερα ήρθες και μ'έλυσες"
(εκδ. βαβέλ)

Ο Κωστάκης Ανάν (όχι πραγματικό όνομα) άρχισε πριν από τέσσερα χρόνια περίπου, στέλνοντας αυτόνομες ιστορίες στα γραφεία της βαβέλ (για την ακρίβεια τις πετούσε κάτω από την πόρτα του βιβλιοπώλειου κάθε μήνα) στα πλαίσια της στήλης "στείλτε τις συνεργασίες σας", παραμένοντας ανώνυμος μέχρι σήμερα. Ιστορίες που καυτηριάζουν την σύγχρονη ελληνική

πραγματικότητα με hard rock μουσική υπόκρουση γραμμένες με τρόπο μοναδικό που προκαλεί εξάρτηση στον αναγνώστη! Στο παρόν βιβλίο βρίσκονται συγκεντρωμένες όλες οι ιστορίες των τελευταίων χρόνων συνοδευόμενες από εξαιρετική εικονογράφηση του soto anagnos. Το βιβλίο μας έρχεται από τις εκδόσεις του περιοδικού βαβέλ, και μπορείτε να το προμηθευτείτε σίγουρα από το βιβλιοπωλείο του περιοδικού.

Μάυρο πιπέρι
τεύχος # 5/ Καλοκαίρι 2005

Ένα περιοδικό «για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση,για την αυτονομία» με βάση 'εκτόξευσης' την Χαλκίδα (52 σελίδες, εκτύπωση, Β5, χωρίς αντίτιμο).
Το παρόν τεύχος,έχει αφιέρωμα στην 'ορθόδοξη βαρβαρότητα. Ένα άρθρο σχετικό με τα εκκλησιαστικά γεγονότα που συνέβησαν το τελευταίο καιρό και με αφορμή την αφισοκόλληση μιας 'προκλητικής' αφίσας κι ένα άρθρο πολεμικής από τοπικό δεσπότη... Είναι γεγονός, πως ο αντισυστημικός χώρος στην Ελλάδα, δεν έχει πολυασχοληθεί με το ζήτημα της θρησκείας και την Εκκλησία Α.Ε. Εννοώντας όχι μόνο την παραγωγή ιδεολογίας/θεωρίας, αλλά και μάχιμου λόγου που ν'αποσκοπεί και σε δράση. Δε θ'αναφέρω την παράθεση της επιχειρηματολογίας των συντακτών του Μ.Π.- αξίζει τον κόπο να αναζητήσετε το τεύχος-απλά θα σταθώ στην εκπληκτική απάντηση του 'αρχιμαδρίτη', που κάνει λόγο για «τη ρίζα του κακού/ τον Διάβολο» κι άλλα παρόμοια αντιορθολογικά. Όσο για τις απειλές που εκτοξευτήκαν εις βάρος του Μ.Π. είναι σαφής ένδειξη της ανελευθερίας σκέψης που καθορίζει (κι επιβάλλει) η Εκκλησία Α.Ε. Επίσης, περιέχονται άρθρα σε σχέση με τους εθνικισμούς στη Κύπρο και τα ξεχασμένα/ αποσιωπημένα εγκλήματα της ε/κυπριακής πλευράς, ένα θεωρητικό κείμενο του Andrea Papi σχετικό με τη τεχνολογία- κι όχι μόνο Ακόμη, άρθρα για τα μεταλλαγμένα - τις μαθητικές καταλήψεις, συνέντυξη του Γ.Μοναστηριώτη (τον ΕΠΥ του Πολεμικού Ναυτικού που αρνήθηκε ν' ακολουθήσει φρεγάτα στον Περσικό κόλπο) καθώς και ένα κείμενο για το γκρέμισμα του σπιτού του αιρετικού Γ.Σκαρίμπα και την αδιαφορία των Χαλκιδέων{χέστα μέσα}...(Ζαφείρης)

Mossy snot

Υπάρχουν τελικά κάποιες ψυχές σε αυτή την πλευρά του πλανήτη που κυκλοφορούν ακόμα εναλλακτικά έντυπα με κάθε μέσο και ας είναι εντελώς μόνες τους; Η απάντηση έρχεται με το mossy snot φανζίν.
Πρώτο τεύχος (φωτοτυπία με χειροποίητο εξώφυλλο και αυτοσχέδιο νήμα ραφής, 24 σελίδες, Α5, ελληνικά, χωρίς αντίτιμο) από την κατ-ντογκ. Προσπάθεια αναζήτησης ενδιαφερόντων αλλά και προτάσεων εναντίον σε κάθε ζοφερή πραγματικότητα που διέπει τον κόσμο ενός συστήματος που δείχνει να καταρρέει.
Αναμένουμε δεύτερο τεύχος γιατί μας αρέσει η αισθητική του κόπι-πέιστ όπως και οι λογοτεχνικές αναζητήσεις. (Πετροπάν)

Plot point
τεύχος #3 / Αθήνα, Οκτώβρης 2005

{plot point: το σημείο πλοκής,εκεί που αρχίζει να εμπλέκεται η ιστορία προσώπων & καταστάσεων}
Πολιτικό-underground- έντυπο που κυκλοφορεί σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων, στους δρόμους και σε στέκια. Σε λίγες σελίδες, καταφέρνει ν'αφήσει το στίγμα του! Τρία κείμενα που κάνουν μπαμ: το 1ο για τους Κινέζους, το 2ο είναι μετάφραση του Ζαν Μπρωντιγιάρ «Η Αγία Ευρώπη», για τη βιωματική διάσταση του Όχι των Γάλλων στο δημοψήφισμα του ΕυρωΣυντάγματος και το 3ο για τη ποινικοποίηση και την καταστολή στο χώρο των γηπέδων «ο νεόπλουτος,η σόου μπιζ και το 'οπαδαλίκι'». Στο τελευταίο στέκομαι λίγο παραπάνω, παραθέτοντας την τελευταία τους φράση: "υπενθυμίζουμε όμως ότι στο γήπεδο υπάρχουνε μεν διευθυντές, αλλά υπάρχουνε και προλετάριοι. Αυτή τη στιγμή η κατάσταση που πάει να δημιουργηθεί από τις ταυτότητες, τα pin, τα διαρκείας μέχρι και τους σεκιουριατάδες, τις κάμερες και τα διάφορα φασιστοειδή που αρχίζουν να ξεμυτίζουνε στις κερκίδες,δείχνει ότι κάποιοι το γήπεδο το θέλουν μόνο για τους διευθυντές. Ε, λοιπόν υπάρχουνε 1000 λόγοι για να μην τους το χαρίσουμε." (Ζαφείρης)

Sapilla
Τεύχος # 4

Κόμιξ, κόμξ, κόμιξ... και πάλι: κόμιξ, κόμιξ, κόμιξ... (Ψηφιακή εκτύπωση, 28 σελίδες, Α4, ελληνικά, 2 ευρώ)
Αρκετά βελτιωμένη έκδοση (σε σχέση με τα προηγούμενα) του αρκετά κοινωνικοπολιτικά ευαισθητοποιημένου κόμιξ (ναι, το γράφω για έβδομη φορά γιατί πραγματικά λείπουν από τον τόπο μας τέτοιου είδους έντυπα).
Αν το βρείτε, μην το χάσετε...εξάλλου, θα κυκλοφορήσει σύντομα και το πέμπτο τεύχος.
(Πετροπάν)

Σκύλα

Πρώτη προσπάθεια φανζίν (φωτοτυπία, 20 σελίδες, Α5, ελληνικά, χωρίς αντίτιμο) που περιέχει πολλά κόμιξ σχετικά με τα δρώμενα της κοινωνίας αλλά και της μουσικής. Συμπεριλαμβάνει συλλογή cd έξι μουσικών κομματιών με τους: punkerfly (από Πάτρα), υστερία (από Αλεξανδρούπολη), πορεία στο περιθώριο (από Κόρινθο), wasted utd. και παράσιτα (από Αθήνα) και τον θρυλικό KGB (από Πάτρα) με μια ελεκτροπάνκ σύνθεσή του. (Πετροπάν)

Στους δρόμους της παραφροσύνης
(εκδ. *τουαρέγκ/γ.φ.Καλόγερος)

Μια ακόμη αυτοέκδοση λοιπόν, συγγραφέας κάποιος που ίσως να 'χει δώσει ψευδώνυμο -κι όνομα εκδόσεων- έτσι για να υπάρχει. Συλλογή εννέα διηγημάτων-αφηγημάτων, μ'εξώφυλλο, αρκούντως κατατατοπιστικό για το τι θα διαβάσεις! Ένα σκίτσο, ενός ινδιάνου mohwk. Βέβαια, μη φανταστεί κανείς ότι η θεματολογία έχει να κάνει με τη μουσική ή γενικά με την υποκουλτούρα. Έρωτες «στους δρόμους της παραφρούνης ψάχνοντας τη φετιχοποιημένη παρακμή» -περιστασιακή εργασία «ενώ το walkman, έπαιζε punk» - διαπροσωπικές σχέσεις «ο γλύφτης» & «η μεγάλη σύλληψη» - η ζωή στη μητρόπολη «ενδοπολυκατοικιακός πόλεμος» (απίστευτης έμπνευσης) συνειδητοποίηση «σκέψεις χάους - κοράκι πάνω απ'το νεογέννητο» & «πρωϊνή πάχνη» (ποίημα) - τηλεοπτική αλλοτρίωση «ανθρώπινη αλλοτρίωση (νέα αλοιφή)». Στη δομή των κειμένων κάπου εμπλέκεται με πιο ενεργό τρόπο η μουσική αλλά κυρίως σκέψεις γύρω από την εκμετάλλευση, την πολιτική ένταξη και την ιδεολογική θεώρηση.
Διηγήματα-αφηγήματα,που σε κάνουν να περνάς ωραία σε γεμάτα λεωφορεία αλλά και να προβληματίζεσαι γύρω από την αξία των όποιων ιδεών σου. Κυκλοφόρησε σε αριθμημένα περιορισμένα αντίτυπα, στα βιβλιοπωλεία πέριξ των Εξαρχείων... (Ζαφείρης)

LATVIAN SCENE REPORT

Jekabs

This is my Latvian hardcore punk scene report, so it's going to be about the 'scene' the way I see it. I consider punk to be more than just music, so although there are some bands that may be cool and/or playing hardcore, punk etc. I won't talk about them 'cause this isn't supposed to be a 'Latvian music scene report'. On the other hand, I may talk about things that aren't directly connected to the 'scene', but those are interested for myself.

The first and the shortest part: **zines**

There's no such thing as zine scene in Latvia. There used to be some more or less regularly released zines between '95-'98 I think. After that there were only few attempts of releasing punk zines. The last printed Latvian zine I have seen was an anarchist one, called **pretspars #2**, which was really great. You can see/get it on their site: http://pretspars.hardcore.lt (it's all in Latvian). After that, they printed a 'handbook' **kad nakts naak paliigaa** (when the night comes to help) about different ways of telling people what you think (spray-painting etc.). That thing was really cool, too. **Pretspars** also makes an anarchist book/zine distro. Write them to pretspars@riseup.net. and then there was a coloured book called **anarhisms puikaam un meiteneem** (anarchism for boys and girls) made by some people in Valmiera (a city 100 km from the capital city - Riga). There are some interesting articles on the net from time to time, too, but I think that's it. And yeah, you can always get some interesting books etc. in a library called **zaljaa briiviiba** (green freedom, http://www.zb-zeme.lv).

Now about the **bands**

Inokentijs Maarpls is the oldest and probably the best-known Latvian punk band. They've been around for ages, but they have released only a cd/lp 'speeks no teetiem' and a 7" called 'bitiit matos'.
Cita Attieksme (rip) played beautiful old school hardcore with political lyrics and have released two cd's.
I guess that one of the oldest hardcore bands **Hope Dies Last** from Valmiera are over now, too. They released a cd 'the time is now' and a split cd with splitface from Lithuania. Before changing their name and starting to play kind of new school hardcore, they were called **non skid** and played hardcore punk (released a pretty cool cd).
In Stora are one of the better known Latvian hardcore bands, they play pretty complicated melodical type of hardcore. They released a really great cd on Moscow's oldschoolkids records last year. Before that, they released another cool cd on Lithuania's kablys and a demo. Check them out at: http://instora.core.lv .
To The Limit and **Because Eyes Were Closed** released a split cd. Both bands have splitted up now, but most of them are in new bands. To The Limit played 'Refused' influenced rock'n'roll-ish hardcore, BEWC played screamo. Members of BEWC have a new band called **Beauty Of a Crying Star** (pretty emo, huh?), they have a violin and therefore a cool sound.
Lozhnij vizov (the name is in Russian) play punk and do it good. I think that they have released a cd, but I'm not quite sure. Anyways, there are some live recordings. Part of this band plays in a ska band called **loco locals**.
62 i.p. play awesome punk rock (maybe, skate punk) with funny lyrics, they're from Saldus (that's like 150 km from Riga). They self-released a cd last year, which is amazing and there are some really good live recordings. **Kriegopfer** are from Saldus, too. They have released a pretty cool cd. I guess, in few weeks they're gonna release a new cd. That recording fucking rocks. Think of crusty hardcore with cool 'experimental' parts.
When My Authorities Fall is the band I'm in. We play anarcho hardcore punk (maybe not the best description, but who cares?). We have a split cd with argument 5.45 from Moscow on oldschoolkids, and there's another cd released in Belarus, which I haven't seen yet. Go to: http://wmaf.core.lv to get all the songs & lyrics.
Danga from Valmiera haven't played any shows for a long time but they're amazing. They play dark instrumental hardcore. There's a really cool live recording somewhere that you can get.
Saving Daylight Remains is a screamo band (if you didn't get it from the name of the band). They have recorded some songs, you can get them on their website http://sdr.alternative.lv.
v3v (this probably is only a temporary name) have played only one show and their lineup changes constantly. Imagine a really well played mix of 'Darkest Hour' and 'His Hero is Gone'.
Passive Voice and **Riiciibas Briiviiba** have some common members and both play some kind of punk/skapunk and I think are pretty much about partying.
More than Talking and **Enhet** are both from Cesis. MTT have a cd out and you can get some songs at: http://www.morethantalking.net. Enhet play really technical and really brutal metal core and they have a demo.
I listened to this band **Moraalaa Ateja** some weeks ago. They play some shitty quality punk, but are fun to see live.
Les corte play really good emocore, they have some demos.
There was a really cool scene in Kuldiiga some time ago and there's still a really cool non-commercial culture center zabadaks, but I haven't heard any bands from there like for a year or more. The last band that I had seen from there was **Gru:vi**, a two man (drums & bass) band, played instrumental music with tricky beats and melodies. I think they released a cd some time ago. Hugo was really cool and really fast hardcore band with cool lyrics, have released a cd and then there were lots of other bands before, some of them have recordings.

There probably are some other existing bands that I have forgotten to write about, a lot of bands that have splitted up etc. and I haven't given contacts to most of the bands just because I haven't them right now. But I'd love to help you, if you wrote me (to jekabsj@inbox.lv or jekabs janushevskis / rudens 10-146 / riga, lv-1082 / Latvia). Write me to get contacts, make a tape or burn a cd etc.

σύγχυση. Η φωτογραφία, το βίντεο ή οποιοδήποτε άλλο μέσο μπορεί να αλλάξει την κοινή γνώμη προς το ριζοσπαστικότερο εφόσον η κοινωνία έχει ενεργοποιήσει παρόμοιες διαδικασίες, επομένως δρα συνδυαστικά.

Νομίζετε πως η φωτογραφία απεικονίζει την πραγματικότητα της απουσίας ή μήπως την ψευδαίσθηση της παρουσίας;

Μάλλον θα διαφωνήσουμε με αυτήν την τοποθέτηση περί πραγματικότητας. Δεν συμμεριζόμαστε την άποψη ότι η πραγματικότητα είναι η απούσα, δηλαδή ό,τι αντιλαμβανόμαστε με τις αισθήσεις και τη νοησή μας είναι ένα φάντασμα ή ένα είδωλο. Όπως δεν μπορούμε να συμμεριστούμε ότι βρισκόμαστε μονίμως σε μια πλάνη. Τέτοιου είδους παραδοχές μάς ρίχνουν εύκολα σε υπαρξιακό κενό και εμείς θέλουμε να πιστεύουμε πως το ανθρώπινο ον έχει ακόμα πολλά αποθέματα ικανοτήτων ώστε να μπορεί να κατανοεί την πραγματικότητα. Σίγουρα είναι δύσκολο να συλλάβουμε και να προσδιορίσουμε αυτά που συμβαίνουν γύρω μας αλλά όχι αδύνατον. Η εκμετάλλευση, η εξαθλίωση και οι εξευτελισμοί δεν είναι μια ψευδαίσθηση. Το γκλοπ του μπάτσου και οι 13 ώρες χαμηλόμισθης εργασίας μπορεί να μην είναι η μόνη πραγματικότητα αλλά σίγουρα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της. Ωστόσο, αν είναι ένας αγώνας για να συλλάβουμε την πραγματικότητα τότε αυτό ισχύει σε διπλάσιο βαθμό για την φωτογραφία Αυτό που δημιουργείται είναι η μετατροπή ενός γεγονότος, πράγματος ή προσώπου σε μια εικόνα με 2 διαστάσεις. Η απόσταση που δημιουργείται μεταξύ αιτίας και αποτελέσματος βεβαίως και δεν αποκαθίσταται . Η φωτογραμμένη πραγματικότητα, όμως, μπορεί να μας προκαλέσει, να αποτελέσει έναυσμα ώστε να αναζητήσουμε την ίδια τη φύση της πραγματικότητας.

Θα μας πείτε λίγα λόγια για την πρώτη προσπάθεια κοινωνικής φωτοκαταγγελίας στο Άργος απεικονίζοντας το δράμα των Αφγανών προσφύγων που δουλεύουν στη συγκομιδή πορτοκαλιών και πληρώνονται 16 ευρώ περίπου για κάθε τόνο πορτοκαλιών που θα μαζέψουν. Γιατί και πως πήγατε εκεί; Υπήρχε συνοδεία;

Στην προσπάθειά μας να προσεγγίσουμε τους χώρους που ζουν και εργάζονται οι μετανάστες-πρόσφυγες, γνωρίσαμε έναν πρόσφυγα από το Αφγανιστάν ο οποίος, γνωρίζοντας τι ακριβώς θέλουμε, μας πρότεινε να επισκεφθούμε το Άργος και να μας βοηθήσει στη μετάφραση και την επικοινώνια με τους συμπατριώτες του που δούλευαν στη συγκομιδή πορτοκαλιών. Στο Άργος αυτό που είδαμε ήταν και συνεχίζει να είναι αυτό ακριβώς που οι λέξεις «άγρια εκμετάλλευση» περιγράφουν. Εκατοντάδες πρόσφυγες δουλεύουν κάθε χρόνο εκεί προσφέροντας φθηνή εργατική δύναμη. Σε μια παρακμάζουσα επαρχιακή οικονομία, αυτοί οι άνθρωποι, αρκετοί από αυτούς ανήλικοι, αποτελούν το μαξιλαράκι που τα αφεντικά τους προσγειώνονται μαλακά, αποφεύγοντας οποιοδήποτε οικονομικό ατύχημα και βεβαίως σίγουρο κέρδος. Η κοινωνική ανέχεια και το γεγονός ότι οι πρόσφυγες είναι εξοστρακισμένοι στο περιθώριο είναι παράγοντες που ενισχύουν αυτή την κατάσταση.

Είδαμε στο δεύτερο τετραήμερο του φεστιβάλ «Κινηματόγραφος», μια πρώτη παρουσίαση φωτογραφιών κάποιων μεταναστών σε ένα παζάρι στο κέντρο της Αθήνας και κάποιους μπάτσους να τους διώχνουν βάναυσα. Τι θέλετε να δείξετε με το καινούριο φωτοεγχείρημα; Πότε θα είναι έτοιμο αυτό το εγχείρημα;

Τα παζάρια στήνονται στους δρόμους της Αθήνας διότι, όπως μας εξήγησαν και οι ίδιοι, δυσκολεύονται να βρουν αλλού δουλειά. Εμείς θέλαμε να επικεντρωθούμε στο γεγονός ότι οι δημομπάτσοι με τους μπάτσους, που σε τελευταία ανάλυση είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα, συνεργάζονται ώστε να καταστείλουν τα παζάρια και να βάλουν στα ταμεία της Μπακογιάννη λίγα ευρώ παραπάνω από την κλήση προστίμων. Έτσι, από την μια μεριά έχουμε τον αγώνα για την επιβίωση και από την άλλη την αστυνομική ασυδοσία. Τώρα για το πότε αυτό το συγκεκριμένο εγχείρημα θα είναι έτοιμο είναι ακόμα κάπως αβέβαιο. Αυτό θα εξαρτηθεί από τις διαθεσιμότητες τις ομάδας.

Έχετε αντιμετωπίσει ποτέ την μήνι κάποιων φωτογραφησθέντων κατά τη διάρκεια των λήψεών σας;

Αυτοί που πραγματικά εκδήλωσαν την οργή τους ήταν 3 δημομπάτσοι που τους φωτογραφίζαμε όταν κατείσχαν το εμπόρευμα ενός μικροπωλητή. Ακολούθησε ένα μικρό επεισόδιο και καταλήξαμε στο τοπικό αστυνομικό τμήμα. Στην ουσία αυτό που τους ενόχλησε ήταν πως κάποιοι πολίτες παρακολούθησαν και κατέγραψαν τον τρόπο με τον οποίο δουλεύουν, αν αυτό μπορούμε να το πούμε δουλειά.

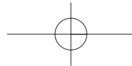
Ενδέχεται να δούμε στο μέλλον κάποια φωτοκαταγγελία από την fotofraxia;

Μακάρι, αυτόν το καιρό είναι πιο στριμωγμένα τα πράγματα επειδή τρέχουν και άλλες υποχρεώσεις. Μάλλον, θα μας πάρει κάμποσο καιρό για να φτιάξουμε κάτι άλλο.

Ηλεκτρονική αλληλογραφία: fotofraxia@yahoo.gr

fotofraxia

Ομάδα κοινωνικής φωτοκαταγγελίας

Συνέντευξη: Πετροπάν Φωτογραφίες: fotofraxia

Από πότε υπάρχει η ομάδα κοινωνικής φωτοκαταγγελίας fotofraxia και πόσα άτομα την απαρτίζουν ;

Ξεκινήσαμε τις συναντήσεις μας πριν ένα χρόνο περίπου, το φθινόπωρο του 2004. Είχαμε στο νου μας να δημιουργηθεί μια ομάδα φωτογραφίας με μαθήματα τεχνικής αλλά και να επεξεργαζόμαστε κοινά θέματα. Ωστόσο, μείναμε στο τέλος δύο άνθρωποι. Δυστυχώς δεν έχουμε καταφέρει να σταθεροποιήσουμε την σύσταση της ομάδας και βέβαια είμαστε ανοιχτοί σε καινούργιες συνεργασίες.

Θα μπορούσατε να μας πείτε τι σας ώθησε να ξεκινήσετε ένα -όχι και τόσο εύκολο- εγχείρημα;

Για τον κάθε ένα από εμάς τα κίνητρα για να ασχοληθούμε με το μεταναστευτικό θέμα ξεκινούσαν από διαφορετικές αφετηρίες αλλά κατέληγαν στο ίδιο σκοπό. Από την μία πλευρά υπήρχε η προσδοκία να συγκεντρώσουμε ένα φωτογραφικό υλικό από τους χώρους που ζούνε και εργάζονται οι μετανάστες και να θίξουμε τον κοινωνικό αποκλεισμό και την εκμετάλλευση που αυτοί υφίστανται. Αυτό το υλικό σκοπεύαμε να το παρουσιάσουμε προς τα έξω μέσα από το indymedia και τα διάφορα έντυπα του ευρύτερου χώρου. Με άλλα λόγια να συμμετέχουμε στην προσπάθεια εναλλακτικής πληροφόρησης και αντιπληροφόρησης. Από την άλλη, μάς δινόταν η ευκαιρία να συναντηθούμε με ανθρώπους και να γνωρίσουμε καταστάσεις από κοντά, που ως τότε τα βλέπαμε μόνο από απόσταση. Με κάθε επίσκεψη στους χώρους των μεταναστών-προσφύγων άνοιγαν οι κουρτίνες και βρισκόμασταν μπροστά σε κάτι που μας προκαλούσε να το εξ-ερευνήσουμε.

Πιστεύετε πως μια φωτογραφία ή μια συστάδα φωτογραφιών μπορεί όντως να αλλάξει την κοινή γνώμη της ωφελιμιστικής κοινώνιας που ζούμε;

Το ερώτημα για το αν μπορούμε να επέμβουμε και να αλλάξουμε κάτι στο κοινωνικό γίγνεσθαι μας απασχόλησε από τις πρώτες μας συναντήσεις. Η πιο αισιόδοξη άποψη ισχυρίζεται πως ναι , τα κοινωνικά μηνύματα των εικόνων μπορούν να αγγίξουν τις ευαίσθητες χορδές των ανθρώπων. Η φωτογραφία έχει υιοθετήσει το ρόλο του ντοκουμέντου και μάθαμε να την αντιμετωπίζουμε ως αποδεικτικό στοχείο της πραγματικότητας. Τα κοινωνικά προβλήματα μπορούν επομένως να καταδειχθούν και να προκαλέσουν το λιγότερο την συμπάθεια προς αυτούς που αναφέρονται οι εικόνες και το πιο πολύ να σοκάρουν την κοινωνία. Ένα τέτοιο παράδειγμα ήταν και οι εικόνες από τον πόλεμο του Βιετνάμ που αποκάλυψαν την φρίκη και συνέβαλαν στο αντιπολεμικό κίνημα. Η ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα, ειδικά τις πρώτες δεκαετίες του περασμένου αιώνα που χαρακτηρίζονταν από κοινωνικές αναταραχές. Τώρα όμως που μιλάμε, τα κοινωνικά ανακλαστικά είναι ελαχιστοποιημένα. Οι εικόνες από το Ιράκ , τα στρατόπεδα όπως το Αμπού Γκράιμπ από φτωχογειτονιές και ανθρώπους κοινωνικά αποκλεισμένους, μάλλον γεμίζουν τα συρτάρια και τα ράφια. Στις συνειδήσεις μας αυτές στριμώχνονται μαζί με τις άλλες διαφημιστικές εικόνες απορρυπαντικών και φθηνών καταναλωτικών δανείων προκαλώντας παραπάνω

στρατιές αστυνομικών κάτω από τα μπλοκ HLM απαγορεύοντας την έξοδο οποιουδήποτε.

Τα μέσα μαζικής κυκλοφορίας σταματάγανε τα δρομολόγιά τους πιο νωρίς από φόβο μήπως και τους επιτεθεί κάποιος. Τα γεγονότα αυτά είχαν μπει σε κάθε πρωτοσέλιδο όλων των ξένων εφημεριδών με φωτογραφίες κατεστραμμένων αμαξιών, φωτιές παντού, γενικά δείχνοντας πλήρες χάος. Ο κόσμος ήταν πανικοβλημένος και δεν ήξερε από ποια πλευρά να γυρίσει και ο καθένας κατηγορούσε τον άλλον.

Αυτό όμως που πρέπει να δει και να καταλάβει κανείς είναι ότι αυτά τα επεισόδια έγιναν για κάποιον λόγο και ότι δεν πρέπει και δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε μια κατηγορία ανθρώπων ούτε ένα κόμμα, επειδή είμαστε όλοι υπεύθυνοι για όσα γίνονται είτε είναι καταστρέφοντας ξένη περιουσία είτε αγνοώντας τα όσα γίνονται γύρω μας καθημερινά. Δεν πρέπει να κατηγορήσουμε τις πράξεις των νέων μεταναστών (αυτοί οι ν΄έοι είναι δεύτερης και τρίτης γενιάς αλλά ακόμα νιώθουν ξένοι), αλλά την εθνική νομοθεσία που τους οδήγησε σε ένα κοινωνικό αδιέξοδο. Οι νέοι αυτοί επαναστάτησαν για να δείξουν την ύπαρξή τους, για να τραβήξουν την προσοχή του κόσμου που τους αγνοούσε τόσο καιρό, δείχνοντάς τους ότι γι΄αυτούς η πραγματικότητα είναι σκληρή και ότι η ζωή τους δεν είναι πάντα εύκολη. Έδειξαν τον θυμό τους για την τεράστια ανισότητα που υπάρχει, για να μας δείξουν πρώτον το γιγάντιο χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στο Clichy-sous-Bois και στο «δεκατοέκτο» (γειτονιά στο Παρίσι, όπου διαμένουν πλούσιοι, κάτι σαν το Κολωνάκι του Παρισιού), ή αλλιώς τη διαφορά του Φρανσουά (τυπικού Γάλλου) με τον Ισμαήλ (τυπικό αφρικανό μουσουλμάνο) και δεύτερον ότι βρίσκονται από την άλλη πλευρά των τειχών την οποία εμείς αγνοούμε ή εκμεταλλευόμαστε όποτε μας βολεύει.

Τα ιδανικά Libertι, Egalitι, Fraternitι (ελευθερία, ισότητα, αδελφοσύνη) «απογοήτευσαν» αυτές τις γενιές όχι μόνο στη Γαλλία αλλά σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες που αντιμετωπίζουν τεράστιες δυσκολίες για να «ενσωματώσουν» εθνικές μειονότητες στον υπόλοιπο πληθυσμό.

Προς το παρόν, η γαλλική αστυνομία βρίσκεται έτοιμη για δράση πάνω σε οποιοδήποτε περιστατικό και δεν τους σταματάει τίποτα. Τα πράγματα δεν αλλάζουν έτσι, το πρόβλημα θα παραμείνει, θα υπάρχει και θα συνεχίζεται όπως γίνεται και τα τελευταία 30 χρόνια.

Τουλάχιστον, η Γαλλία προειδοποίησε τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες που κινδυνεύουν να αντιμετωπίσουν παρόμοια προβλήματα. Τελικά, επί 2-3 εβδομάδες, εφημερίδες, ειδήσεις, talk-show είχαν να ασχοληθούν με μπόλικο υλικό για συζήτηση και έμειναν εκεί, δηλαδή στην πάρλα. Βγήκε ο Σαρκοζί, ο Σιράκ και οι υπόλοιποι που βρίσκονται στην εξουσία έτσι ώστε να ηρεμήσει η κοινή γνώμη, «εκμεταλλεύτηκε» την κατάσταση βεβαίως και ο ακροδεξιός Λεπέν υπενθυμίζοντας ότι «με τόσους ξένους λογικό είναι να υπάρχει τόση βία» ενώ τα ΜΑΤ συνέχιζαν τους ελέγχους και επιτηρούσαν τις κακόφημες περιοχές.

Το πρόβλημα παραμένει, τέτοια πράγματα δεν αλλάζουν από την μια μέρα στην άλλη, η κοινωνική κινητικότητα δεν υπάρχει μόνο από όσους βρίσκονται ήδη σε υψηλά επίπεδα. Δυστυχώς, αυτή είναι η «πικρή» αλήθεια, το μόνο που ελπίζει κανείς είναι να μην υπάρχει αυτό το φαινόμενο εξέλιξης δύο ταχυτήτων σ΄όλη την Ευρώπη έτσι ώστε να αποφύγουμε μια Ευρώπη-φρούριο.

Cor (θερμά ευχαριστήρια στον Πετροπάν)

Απόδοση-επεξεργασία κειμένου: Πετροπάν (θερμά ευχαριστήρια στον Cor)

immi3_isws_kai_swsto.qxp 5/15/2006 2:15 PM Page 19

Το Παρίσι καίγεται...

ενάντια στην Ευρώπη-φρούριο

(ζωντανή ανταπόκριση από τη Γαλλία)

Όλα άρχισαν μια συνηθισμένη μέρα στα περίχωρα του Παρισιού όπου μια παρέα νέων επέστρεφαν στα σπίτια τους ύστερα από μια βόλτα. Ήταν μια ομάδα νέων μεταναστών δεύτερης και τρίτης γενιάς όπως βλέπεις καθημερινά στη Γαλλία, μια χώρα όπου ζουν εκατομμύρια άνθρωποι με διαφορετικές καταγωγές, οι περισσότεροι από παλιές γαλλικές αποικίες όπως: η Τυνησία, το Μαρόκο, η Αλγερία αλλά και η Σενεγάλη, η Ακτή Ελεφαντοστού, το Κογκό, το Μάλι, η Νιγηρία, η Μπουρκίνα Φάσο, η Μαυριτανία, η Γκαμπόν, η Μαδαγασκάρη κ.ά.

Ο 15χρονος Μπουνά και ο 17χρονος Ζιάντ, λοιπόν, έχοντας κάποια ιδιαίτερη 'ξένη' (αφρικανική και μουσουλμανική) όψη αμέσως τράβηξαν την προσοχή των αστυνομικών και αυτοί με την λογική τους υπέθεσαν πως είναι αναγκαστικά ύποπτοι.

Η λογική της γαλλικής αστυνομίας, βασισμένη στο γεγονός ότι ο κάθε μετανάστης είναι πιθανά ύποπτος, δείχνει με ποιον τρόπο το γαλλικό κράτος αντιμετωπίζει τις μειονότητες.

Τέτοια περιστατικά τα έχω ζήσει και εγώ καθημερινώς και μπορώ να επιβεβαιώσω το εξής: Ανάμεσα σε έναν άσπρο και έναν μαύρο ή μελαμψό, πάντα ο αστυνομικός θα σταματάει το μαύρο. Αυτές οι φυλετικές διακρίσεις γίνονται σε καθημερινή βάση και πολύ συχνά.

Αυτή την μέρα όμως ο Μπουνά και ο Ζιάντ έχοντας κουραστεί από τους πλέον ενοχλητικούς και άσκοπους ελέγχους των αστυνομικών, προσπάθησαν να τους ξεφύγουν, τρέχοντας σε ένα εργοστάσιο της γαλλικής επιχείρησης ηλεκτρισμού (EDF) όπου κατάφεραν να κρυφτούν.

Εκεί, ο Μπουνά έχοντας ήδη μπλέξει με την αστυνομία ομολόγησε τρομοκρατημένος στον φίλο του ότι αν τον ξαναπιάσουν, ο πατέρας του θα τον έστελνε πίσω στο Μαρόκο.

Δυστυχώς, ο Μπουνά και ο φίλος του βρήκαν φριχτό θάνατο από ηλεκτροπληξία και ένας άλλος φίλος τους τραυματίστηκε σοβαρά.

Συγγενείς, φίλοι και λοιποί έκαναν μια ειρηνική πορεία για την μνήμη των 2 παιδιών στους δρόμους της γειτονιάς τους, την Clichy-Sous-Bois, κάτω από τις τεράστιες επιβλητικές γκρίζες πολυκατοικίες-μπλοκ HLM (habitations ū logement modın): που σημαίνει 'κατοικία φτηνής ενοικίασης', χτισμένα την εποχή όπου η Γαλλία χρειαζόταν φτηνό εργατικό δυναμικό κατά τη δεκατία του '60. Σε αυτές τις κατοικίες ζουν μερικά εκατομμύρια νέοι μετανάστες όπως ήταν ο Μπουνά και ο Ζιάντ, που δεν κατάφεραν, όμως, ποτέ να ενσωματωθούν στον υπόλοιπο πληθυσμό εφόσον αυτές οι περιοχές που μπορούν κάλλιστα να θεωρηθούν ως γκέτο, μοιάζουν σαν κλούβες περιορίζοντάς τους από το Παρίσι όπου, οι εκάστοτε κυβερνώντες και οι ψηφοφόροι τους, θέλουν να το κρατήσουν «καθαρό» για τα μάτια του κόσμου. Η πόλη του φωτός επί 20 μέρες έλαμπε από τις κοκτέιλ μολότοφ, τα φλεγόμενα αμάξια και τις φλόγες που κατέστρεφαν τα κτίρια. Η οργή των νέων μεταναστών προκάλεσε αστικό πόλεμο, χιλιάδες αμάξια καταστράφηκαν, πούλμαν, εργοστάσια, σχολεία. Κυριαρχούσε το χάος!

Αυτό το ξέσπασμα θυμού άρχισε μετά το θάνατο των δύο νέων και εξελίχθηκε σε ασταμάτητη οργή μετά την αναγγελία του Νικόλα Σαρκοζί (υπουργός Εσωτερικών) πως «θα καθαρίσει τις γειτονιές με κάρχερ» (κάρχερ όπως azax, δηλαδή καθαριστικό με χλώριο, ικανό να καθαρίσει και να διαλύσει σε βάθος όλα τα μικρόβια, δηλαδή τους μετανάστες σε όλες τις γειτονιές της Γαλλίας) και θα διώξει όλους τους αλήτες, όπως και με ένα άλλο περιστατικό των αστυνομικών δυνάμεων που έριξαν ένα «καπνογόνο» σε τζαμί κατά τη διάρκεια τελετουργίας.

Μετά από 10 μέρες πανικού, το γαλλικό κράτος ανίκανο να αντιμετωπίσει το πρόβλημα, επέβαλε έναν αρχαίο νόμο του 1950, το couvre-feu (δηλαδή σήμα με το οποίο αναγγέλλεται η απαγόρευση κυκλοφορίας κατά τις βραδινές ώρες). Δηλαδή, υπήρχε συσκότιση μετά τις 8 το βράδυ και μέχρι τις 5 το πρωί. Μπορούσες να δεις

925 - ANOTHER CITY TO REFUSE

Tour Report ή αλλιώς τι ακούσαμε, τι είδαμε, τι κάναμε και τι σκεφτήκαμε κατά τη διάρκεια της περιοδείας μας

Τα άτομα που έλαβαν μέρος
Οι 925, η Ηλέκτρα και ο Πάρης.
Όλοι εκτέλεσαν γενικά και ειδικά καθήκοντα.

Η πορεία από τις 29/10 μέχρι τις 21/11:

ΚΤΕΛ Κηφισού -- Πάτρα -- Ανκόνα (Ιταλία) -- Ρώμη: Live με Overflow και WTLM στην κατάληψη Pirateria -- Γενεύη (Ελβετία): Live με WTLM και μια τοπική μπάντα στην κατάληψη Piment Rouge -- Ζυρίχη: Η συναυλία ματαιώθηκε λόγω προβλημάτων με φασίστες. Έγινε επίθεση στην κατάληψη και κλάπηκε ο εξοπλισμός -- Μόναχο (Γερμανία): Πήγαμε σε μπυραρία με φασίστες... γαμώτο...

-- Βιέννη (Αυστρία): Live στην κατάληψη ΕΚΗ (όνομα που πήρε η κατάληψη από το πρώτο θύμα ξυλοδαρμού από νεο-ναζί) με τους Fiesta Desperado -- Brno (Τσεχία): Live στο bar Mydlo με τοπική μπάντα -- Πράγα -- Δρέσδη (Γερμανία): Στο κοινωνικό κέντρο Azconni με... καμία άλλη μπάντα(!), -- Halle: Σπόντα συναυλία σε κοινωνικό κέντρο με την μπάντα του Alex -- Amsterdam (Κάτω Χώρες) -- Liege (Βέλγιο): Live στην pub La zone με Lobster Killed me και Signal Lost -- Βρυξέλλες -- Παρίσι (Γαλλία): Συναυλία στο Cafe de marche με Mondo di mierda -- St.Ettienne(FR) στην Elephant pub με Chachi Arcola και Daverio -- Μπολόνια (Ιταλία) -- San Marino -- Ancona -- Πάτρα -- Αθήνα -- σπίτι -- δουλειά -- δουλειά -- σπίτι.

Αρχίζοντας αυτή την περιοδεία δεν ήμασταν σίγουροι για το τι θα αντιμετωπίζαμε, αλλά τουλάχιστον ελπίζαμε σε μία οικεία ατμόσφαιρα. Δεν υπολογίσαμε λάθος τελικά, αφού όπου κι αν πήγαμε η φιλοξενία ήταν φοβερή και από όσους μας είχαν καλέσει αλλά και από κόσμο που μόλις είχαμε γνωρίσει. Αν και ήμασταν 6 άτομα, αριθμός που δεν ήταν ιδιαίτερα μικρός, ειδικά αν ο άλλος επρόκειτο να σε βάλει σπίτι του, τύχαμε πολύ φιλόξενων συμπεριφορών, πράγμα που μας έκανε να αμφιβάλουμε για το ποιόν της ξακουστής ελληνικής φιλοξενίας.

Πολιτικά:
Ο πολιτικός λόγος γενικότερα, όπως τον αντικρύσαμε, τουλάχιστον όσο προλάβαμε να τον δούμε από τις αφίσες, τις εκδηλώσεις, τις κουβέντες που κάναμε και από όσα καταλαβαίναμε λόγω δυσχερειών με τις γλώσσες, δεν ήταν κάτι το πολύ διαφορετικό, ούτε είχε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που να τραβούσαν το ενδιαφέρον. Επικεντρωνόταν κυρίως στο ζήτημα εναντίον του φασισμού και υπέρ των μεταναστών. Σε πολλές περιπτώσεις, όπως στην Ελβετία, ο πολιτικός λόγος ήταν ανύπαρκτος. Από την άλλη φαίνεται πως πρακτικά είχαν δημιουργηθεί μικροκοινωνίες-καταλήψεις, όπου και συσπειρωνόταν ο ενδιαφερομένος κόσμος και ζούσε με τους δικούς του όρους, χωρίς ενδιαφέρον για το τι συμβαίνει στο εξωτερικό περιβάλλον. Μία τέτοια κατάσταση έχει και αρνητικά και θετικά στοιχεία αφού μέσα στους χώρους συνεύρεσης-κατοικίας διατηρούνται και ζυμώνονται οι όροι ζωής που προτάσσονται, πράγμα που παραπέρα δρα κατασταλτικά αφού η εξωτερίκευση αυτών των όρων ζωής προς το κοινωνικό περιβάλλον έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Παρ'όλα αυτά, πολύ θετικό ήταν το ξεπέρασμα των σεξιστικών και ομοφοβικών τάσεων που στην Ελλάδα βρίσκονται ακόμα σε εμβρυακό στάδιο.

Μουσικά:
Η μουσική σκηνή της Ευρώπης ήταν σε πολύ προχωρημένο επίπεδο, τουλάχιστον αναλογικά με την μουσική σκηνή της Ελλάδας. Πέραν του crust που πλανιόταν στην ατμόσφαιρα, υπήρχαν και τάσεις που μας φάνηκαν πρωτόγνωρες. Από το ιταλικό μελωδικό πανκ ροκ στο crust κλίμα της Αυστρίας και της Τσεχίας, μέχρι και το math-core στο St. Ettienne της Γαλλίας, βρήκαμε ακούσματα που έφερναν στο νου κάποια εξέλιξη. Δεν είναι τυχαίο ότι σε μία κατάληψη στο Παρίσι, τα περισσότερα ακούσματα ήταν noise, πράγμα που από την μία μας φάνηκε λίγο περίεργο, από την άλλη, όμως, δεν έπαυε να είναι μία διαφορετική μουσική πρόταση. Άξιο λόγου είναι και το γεγονός, ότι μπάντες που αποτελούνταν από άτομα μικρής ηλικίας, 16-18 χρονών ή και λιγότερο, έπαιζαν πολύ καλά.

Είσοδοι:
Σε όλα τα μέρη πλην του Παρισιού, είτε η συναυλία γινόταν σε κατάληψη είτε σε κοινωνικό κέντρο είτε σε pub, υπήρχε είσοδος που κυμαινόταν από τρία ως πέντε ευρώ, εκτός της Γενεύης, όπου η είσοδος ήταν επτά ευρώ. Γενικότερα, υπήρχε η αίσθηση του club σε πολλά μέρη, με σφραγίδες στα χέρια, back-stage κτλ. Περίεργο ήταν το γεγονός ότι μπάντες που έπαιζαν σε pub ή club, μπορούσαν άνετα να παίζουν και σε καταλήψεις, τουλάχιστον στην Ιταλία. Σε πολλά μέρη, ωστόσο, δεν υπήρχαν καταλήψεις οπότε αναγκαστικά οι μπάντες παίζουν και σε μαγαζιά...

Μέρη που αγγίξαμε την τελειότητα και βέβαια όχι με τον τρόπο που παίξαμε;
- **Βιέννη:** στο disco party μετά τη συναυλία με Simon και Bezel και άλλους 30 crust-άδες σε φοβερές φιγούρες
- **Δρέσδη:** με ένα τουριστικό αψέντι και κάποιες δυσκολίες με τον φωτισμό και τον Alex
- **Βέλγιο:** με Lorenzo και την τραγουδίστρια των Signal Lost... μμμ...
- **Παρίσι:** σε freegan - noise κατάληψη χωρίς τουαλέτα με Julien, Gork και δύο αμερικανούς σε μαθήματα "livershot" και υποκριτική Σβαρτζενέγκερ
- **San Marino:** σε bar-cafe με «μπίτια», Ιλάρια και τις αδελφές της και χιόνι το επόμενο πρωϊνό.

Στο πλοίο του γυρισμού, αφού το μέρος που διαλέξαμε για ύπνο ήταν η disco.

τσελεμεντές, συνταγές για καταστροφή» και έχει να κάνει με άμεσες δράσεις και ενέργειες επηρεασμένες από τη θεωρία της αυτοοργάνωσης και τους τρόπους με τους οποίους η θεωρία μπορεί να γίνει πράξη. Περιέχει συνταγές για καταστροφή και όπως ένας τσελεμεντές περιέχει εβδομηνταέξι συνταγές που σχετίζονται με τα πάντα, δηλαδή με αντιφασιστικές δράσεις, με τακτικές πίσω από διαδηλώσεις, με επιτυχίες και αποτυχίες των δράσεων αυτών, με απλές φιλικές, κοινωνικές και ανθρώπινες συμβουλές καθώς και με συνεργασίες στην ίδια τη γειτονιά σου.

Αρ.: Ξέρεις πότε δημιουργήθηκε η πρώτη ομάδα στο Γκρίνσμπορο;

Μο: Πριν από περίπου οχτώ με εννέα χρόνια. Στη συγκεκριμένη πόλη, μία χούφτα ανθρώπων με πανκ υπόβαθρο μαζεύτηκε και ξεκίνησε να κάνει συναυλίες αλλά και εκδηλώσεις με σκοπό την ανάπτυξη κινήματος όχι μόνο από πάνκηδες αλλά και από ανθρώπους που ήταν μεσήλικες, οικογενειάρχες και ουδεμία σχέση με την πανκ μουσική είχαν.

Πετροπάν: Πριν από κάποιες εβδομάδες, στην Αθήνα διεξήχθη το δεύτερο τετραήμερο πολιτικού ντοκιμαντέρ. Κάποια ντοκιμαντέρ είχαν να κάνουν με γεγονότα που συμβαίνουν στις Η.Π.Α. Δύο από τα πιο σημαντικά, κατά τη γνώμη μου, ήταν: α) για το κίνημα ποδηλατών-ποδηλατριών με τίτλο «Critical Mass». Ποιά είναι η γνώμη σας για αυτό το κίνημα; Εσείς κάνετε ποδήλατο; Υπάρχει τέτοιο κίνημα στην ευρύτερη περιοχή του Γκρίνσμπορο, όπου ζείτε; β) για την εξάντληση του πετρελαίου και των φυσικών πόρων ανά τις Η.Π.Α. Τι συνέβη πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον τυφώνα «Κατρίνα»;

Γουίλ: α) Υπάρχει ένα τοπικό critical mass κίνημα στο Γκρίνσμπορο αλλά είναι πολύ μικρό, δηλαδή της τάξεως των δεκαπέντε με τριάντα ατόμων (που τελικά μόνο μαζικό δεν είναι... γέλια). Είμαι ο ίδιος φανατικός ποδηλάτης μάλιστα και χαίρομαι όταν γίνονται ποδηλατοδρομίες καθώς πολλοί περαστικοί αλλά και οδηγοί εκνευρίζονται. Το αξιοσήμειωτο είναι ότι υπάρχει μία ακόμη ομάδα ποδηλατών στην πόλη μου, οι οποίοι είναι ρακοσυλλέκτες και βρίσκονται όλη μέρα κυριολεκτικά πάνω στο ποδήλατο. Προσπαθούμε να κάνουμε κάτι περισσότερο μαζικό και τους επόμενους μήνες, όπως φαίνεται, θα το επιτύχουμε.

Μο: β) Πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον τυφώνα «Κατρίνα» ενώ ο «πλανητάρχης» καλούσε τους συμπολίτες-συμπολίτισσές του να μην αγοράζουν βενζίνη, όλοι τους αγόραζαν όλο και περισσότερο βενζίνη έτσι ώστε να είναι πανέτοιμοι, σε κάθε περίπτωση, να φύγουν από το σπίτι τους. Οι μεγάλες πετρελαϊκές εταιρείες προσποιούνται ότι τάχα είναι φιλικές προς το περιβάλλον και ότι νοιάζονται για το μέλλον του πλανήτη και την φύση του αλλά όλα αυτά είναι αναληθή. Δυστυχώς, βλέπω ότι ο κόσμος δε δείχνει να συγκινείται και πολύ με την καταστροφή της φύσης και την εξάντληση των φυσικών πλούτων της.

Β.: Κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας σας (όπως και στην Αθήνα άλλωστε), εκτός από το να παίζετε μουσική αλλά και από να μιλάτε για: άνιση μεταχείρηση μεταξύ ανδρών και γυναικών (καθώς οι άνδρες σπρώχνουν πολύ δυνατά γενικά όλο τον παρευρισκόμενο κόσμο), για την αγάπη, για τη δημιουργία κήπων στα σπίτια, για το κίνημα ενάντια στον καπιταλισμό κτλ., νιώθετε ότι μία συναυλία είναι ένας καλός δίαυλος επικοινωνίας με το κοινό; Αυτό σας δίνει, άραγε, περισσότερη ενέργεια;

Μο: Και βέβαια μας δίνει... Αυτό που μας νοιάζει περισσότερο είναι να οργανώνουμε κάθε, μικρή ή μεγάλη, στιγμή της ζωής μας, φτιάχνοντας έναν κήπο, μαγειρεύοντας για άλλους ανθρώπους, καταλαμβάνοντας σπίτια κτλ. Πρέπει πάντα να βρίσκουμε ελεύθερο χρόνο να τον περνάμε με τους φίλους μας, με το κορίτσι μας (ή γενικότερα το με το φύλο που μας κάνει κέφι να είμαστε μαζί) και δεν χρειάζεται να κουβαλάμε στην πλάτη μας το άγχος και την πίεση μίας δύσκολης ημέρας ή εβδομάδας. Πάντως, γενικά, είναι πολύ δύσκολο να επικοινωνήσεις σε μία συναυλία με το κοινό αλλά εμείς πρέπει να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για να νιώθουμε όλοι μας (και εμείς ως μπάντα αλλά και το κοινό) άνετα σε μία συναυλία, σε ένα σπίτι, σε μια κοινότητα, σε μια δουλειά, σε μια διαδήλωση που συμμετέχουμε όλοι μας.

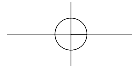
Γουίλ: Τα τραγούδια μας μιλούν για όλα αυτά. Δεν είναι μόνο ότι τραγουδούμε εντελώς κάφρικα και κανείς δεν μας καταλαβαίνει. Αυτό δεν ισχύει. Μιλάμε πριν από κάθε κομμάτι μας και εξηγούμε στους παρευρισκόμενους για τι πρόκειται το κάθε τραγούδι μας. Μια συναυλία είναι πάντα μια πολύ καλή ευκαιρία -αν όχι η καλύτερη- για να κάνεις εποικοδομητικό διάλογο και να επικοινωνήσεις με το κοινό.

Πετροπάν: Βρήκατε-αναγνωρίσατε κάποιες διαφορές μεταξύ των βαλκανικών χωρών (εννοώ Ρουμανίας, Π.Γ.Δ. Μακεδονίας και Ελλάδας) και των κεντροευρωπαϊκών χωρών (Γερμανίας, Κάτω Χωρών, Αγγλίας και Σουηδίας) όπως και των χαρακτηριστικών των ατόμων που έτρεχαν τις αντίστοιχες συναυλίες σας όπου και αν παίξατε σε αυτή την περιοδεία;

Άρντ: Οι άνθρωποι στη Νοτιοανατολική Ευρώπη και γενικότερα στη βαλκανική χερσόνησο ενδιαφέρονται περισσότερο για μη-εμπορευματικές και αυτοοργανωμένες μουσικά μπάντες καθώς έχουν περισσότερα κοινά με έναν γενικότερα αυτοοργανωμένο τρόπο ζωής. Επιπλέον, είναι «πεινασμένοι» να δουν τέτοιες περιοδεύουσες μπάντες, καθώς δεν έχουν την ευκαιρία να βλέπουν συχνά τέτοιου είδους συναυλίες. Αυτό που έχουμε εκλάβει είναι ότι γενικότερα αυτοί οι άνθρωποι ενθουσιάζονται περισσότερο από κάθε άλλον, π.χ με κάποιον στη Γερμανία.

Μο: Με τον κιθαρίστα μας τον Τζον κουβεντιάζαμε για αυτό το θετικό φαινόμενο που συμβαίνει στη νοτιοανατολική γωνιά της γηραιάς ηπείρου. Παρ'όλα αυτά, στις Η.Π.Α όσοι πηγαίνουν σε συναυλίες δεν θα ήταν καθόλου ενθουσιώδεις αν ερχόταν π.χ. μια μπάντα από τη Ρουμανία (που όντως έχει ήδη συμβεί με αντίστοιχες μπάντες).

“Μια συναυλία είναι πάντα μια πολύ καλή ευκαιρία -αν όχι η καλύτερη- για να κάνεις εποικοδομητικό διάλογο και να επικοινωνήσεις με το κοινό”

“η μουσική και η πολιτική πάνε μαζί και είναι αποδεκτό το γεγονός να βλέπεις και να αισθάνεσαι το παραπάνω δίπτυχο σαν μία προσωπική και ειλικρινή αντίδραση ενάντια σε ένα σύστημα που σε θέλει καταναλωτή ή ψηφοφόρο”

τελευταία δεκαετία, που έχουν κοπεί τα υπέρογκα ποσά που δίνονταν κάποτε, αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν πλέον να δραστηριοποιηθούν εθελοντικά με κάποιες συναυλίες, π.χ στο Άμστερνταμ.

Μο: Δεν έχω ακούσει εδώ και χρόνια κάποιον να λαμβάνει επίδομα πρόνοιας στην πόλη που ζω στις Η.Π.Α. Ιδιαίτερα, άνθρωποι που ασχολούνται με τις τέχνες δεν παίρνουν τίποτα. Η αλήθεια είναι ότι περιστασιακά έχω δει κάποια άτομα να λαμβάνουν κουπόνια για να φάνε δωρεάν. Εν κατακλείδι: δε νομίζω ότι, στις Η.Π.Α, όποιος παίρνει επίδομα πρόνοιας ασχολείται περισσότερο ενεργά με την πανκ μουσική.

Γουίλ: Θα μπορούσα να πω το εξής: ακόμα και αν είχα τη δυνατότητα (που δεν την έχω) να παίρνω κάποια χρήματα από το κράτος πρόνοιας, δεν θα ένιωθα καλά επειδή αυτός ο τρόπος ζωής δεν είναι βιώσιμος και γενικότερα δεν μου ταιριάζει και δεν μου αρέσει να ζω κατά τέτοιον τρόπο. Ναι, όντως, θα είχα περισσότερη ελεύθερη ώρα να δραστηριοποιηθώ σε πολύ περισσότερα πράγματα αλλά με ικανοποιεί περισσότερο το να παλεύω, να δουλεύω για το φαγητό μου, όχι απαραίτητα με το να εργάζομαι σε μια συγκεκριμένη δουλειά για να βγάλω αυτά τα χρήματα αλλά με το να πηγαίνω εγώ ο ίδιος στους αγρούς και να βάζω τα χέρια μου στο έδαφος και να φέρνω το φαγητό δουλεύοντας έτσι με ένα αυτοδιαχειριζόμενο τρόπο παρά λαμβάνοντας μία επιταγή κάθε μήνα από το κράτος.

Β.: Είχα μιλήσει με τον Γουίλ πριν λίγες μέρες και μου είχε πει ότι θα ήθελε να ξεκινήσει ένα κοινωνικό κέντρο στην πόλη σας (Γκρίνσμπορο). Θα ήθελα, λοιπόν, να ρωτήσω: ποιοί είναι οι στόχοι σας και γενικότερα τι πιστεύετε για ένα κοινωνικό κέντρο: θα πρέπει να σχετίζεται άμεσα με τα πολιτικά τεκταινόμενα;

Γουίλ: Σύντομα να πω τι θέλαμε: είχαμε εβδομαδιαίες συναντήσεις σχετικά με τους στόχους μας για περίπου έναν χρόνο στην πόλη μου, στο Γκρίνσμπορο, που απέχει εκατό χιλιόμετρα από το Chapel Hill (που μένει ο Μο). Όμως, αυτός ο κοινωνικός χώρος θέλαμε να γεφυρώνει την χιλιομετρική απόσταση που μας χώριζε από τις πολλές γειτονικές πόλεις (σ.σ: στις Η.Π.Α, οι χιλιομετρικές αποστάσεις είναι τεράστιες. Εκατό χιλιόμετρα, λοιπόν, θεωρούνται κάτι το γειτονικό) γύρω από την πόλη μου. Επιπλέον, είχαμε τις οργανώσεις, όπως η Food Not Bombs, κάποιες εκδόσεις εντύπων (εφημερίδες όπως η Cop Watch), ένα τυπογραφικό κέντρο, μία κολλεκτίβα φροντίδας παιδιών, αναρχικές ομάδες, άλλες αυτοοργανωμένες και αυτοδιαχειριζόμενες πρωτοβουλίες, οι όποιες δραστηριοποιούνταν αλλά δεν είχαν που να στεγάσουν τις ιδέες και τις σκέψεις τους έτσι ώστε να πάρουν σάρκα και οστά.

Αρ.: Άρα, λοιπόν, θα ήθελες να συγκεντρώσεις όλες αυτές τις δραστηριότητες σε ένα κτίριο;

Γουίλ: Ναι, πολύ. Και επιπλέον, θα θέλαμε, εκτός των λευκών κύκλων, να φτάσουμε και στις αφροαμερικανικές, στις μεξικάνικες και γενικά τις ισπανόφωνες κοινότητες του Γκρίνσμπορο και να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε μια μεγαλύτερη κοινότητα, έτοιμη να χτίσει σοβαρές και σταθερές σχέσεις έτσι ώστε να γίνουμε περισσότερο δυνατοί και να ξεφύγουμε από τις κοινότητές μας. Αυτό το κτίριο είναι ένας τρόπος να επιτύχουμε μία σύμπνοια και μία συνεργασία και νομίζω ότι τα καταφέραμε αν και τελικά δεν βρήκαμε κάποιο κτίριο που να μπορέσουμε να στεγάσουμε τις παραπάνω ιδέες των ομάδων και των πρωτοβουλιών. Αλλά αυτό που μετράει είναι ότι το κίνημα μεγάλωσε και τώρα το μόνο που μένει να ξαναπροσπαθήσουμε πάλι να βρούμε ένα κτίριο για τις ανάγκες μας.

Αρ.: Πρόκειται, τότε, μήπως να καταλάβετε ένα κτίριο;

Γουίλ: Όχι, δυστυχώς, στην πόλη μου είναι πολύ δύσκολο να καταλάβεις κτίρια.

Αρ.: Σε άλλες πολιτείες των Ηνωμένων Πολιτειών;

Μο: Σε κάποιες πόλεις υπάρχουν καταλήψεις αλλά δεν μπορείς να βρεις χώρους όπως στην Αθήνα. Είναι πολύ δύσκολο να βρεις έναν τέτοιο χώρο, όπως φαντάζομαι ότι το ίδιο συμβαίνει και στην Αθήνα αλλά και παγκοσμίως. Στο Γκρίνσμπορο, όμως, όπου υπάρχουν πραγματικά πάρα πολλές κοινότητες και δραστηριοποιούνται σε πολλές θεματικές, αυτός ο χώρος που είναι κεντρικός θα στεγάσει όλες αυτές τις ομάδες και τις πρωτοβουλίες.

Αρ.: Ποιός είναι ο πληθυσμός της ευρύτερης περιοχής του Γκρίνσμπορο;

Άρντ-Μο: Περίπου ένα τέταρτο εκατομμυρίων ανθρώπων μένουν στην ευρύτερη περιοχή, δηλαδή αρκετοί άνθρωποι όπου θα ήθελαν, όντως, έναν κοινωνικό χώρο που θα ήταν κεντρικός.

Πετροπάν: Πιστεύετε ότι μέσω της αυτοοργανωμένης λογικής μπορείτε να αλλάξετε τον κόσμο;

Μο: Και βέβαια... όπως, είπα παραπάνω, μπορεί, μία τέτοια προσπάθεια, να μην είναι ό,τι καλύτερο στον κόσμο αλλά αν, ας πούμε, μπορείς να προσφέρεις φροντίδα σε παιδιά, νήπια και μωρά, αυτό ναι μπορεί κάτι να αλλάξει.

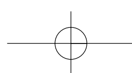
Άρντ: Πιστεύω ότι ναι αλλάζεις πολλά με το να λειτουργείς αυτοοργανωμένα. Ένα καλό παράδειγμα, επίκαιρο που συνέβη εδώ στην Αθήνα, ήταν και η εξέγερση των φοιτητών εντός του Πολυτεχνείου το 1973. Αυτά τα άτομα άλλαξαν τον ρου της ιστορίας ξεκινώντας να κάνουν μία πορεία όπου κατέληξε σε μία κατάληψη πανεπιστημιακού χώρου και κατάφεραν με τον τρόπο τους να κάνουν έναν ολόκληρο λαό να ασχοληθεί μαζί τους και να τον κάνει να δραστηριοποιηθεί ενάντια στη χούντα. Ένα παρόμοιο παράδειγμα, άλλης εμβέλειας και χωρίς θύματα, είχε λάβει χώρα στο Άμστερνταμ στις αρχές της δεκατίας του '70, όπου οι αρχές ήθελαν διώξουν από μία μεγάλη περιοχή καταλήψεων όλους τους καταληψίες, να κατεδαφίσουν τα κτίρια-καταλήψεις και να φτιάξουν μία στάση μετρό κάτω από την περιοχή αυτή. Έτσι λοιπόν, όλο και περισσότεροι επέλεγαν να κατοικήσουν σε αυτή την περιοχή, όλο και περισσοτέροι εναντιώνονταν στην απόφαση των αρχών με αποτέλεσμα οι αρχές να αλλάξουν μέρος για τη δημιουργία αυτής της στάσης του μετρό.

Β.: Θα ήθελα να ρωτήσω σχετικά με την κολλεκτίβα της CrimethInc. Τι ακριβώς βρίσκεται πίσω από αυτή την κολλεκτίβα;, Είναι, όντως, μία αυτοοργανωμένη κολλεκτίβα πρώην εργατών-εργατριών; Πιστεύετε ότι έχετε κάποιες ίδιες ή παραπλήσιες ιδέες με τις απόψεις των ατόμων αυτής της κολλεκτίβας;

Αρ.: Ανήκετε κάποιοι από εσάς σε αυτή την κολλεκτίβα;

Μο: Νομίζω ότι είναι δύσκολο να μιλήσω εγώ για αυτή την κολλεκτίβα. Θα ήταν, επίσης, λάθος από την μεριά μου να την ονομάσω κολλεκτίβα. Θα την ονόμαζα, καλύτερα, ομοσπονδία επειδή υπάρχουν άτομα που βρίσκονται παντού και είναι κάτι σαν μία ανοιχτή πόρτα για άτομα που θέλουν να συμμετάσχουν, να συνδιαμορφώσουν και να συνδημιουργήσουν κάτι κοινό.

Εδώ, πρέπει να πω ότι οι δραστηριότητές μου που έχουν να κάνουν με την CrimethInc. είναι ελάχιστες ως μηδαμινές. Το μόνο που ξέρω είναι ότι έχουν κυκλοφορήσει ένα βιβλίο με τον τίτλο «Αναρχικός

και κοινωνικούς χώρους και να μεν η είσοδος μπορεί να είναι ελεύθερη αλλά όλοι μας γνωρίζουμε ότι πρέπει να ενισχύουμε αυτές τις εκδηλώσεις και κυρίως τις μπάντες που έρχονται από το εξωτερικό. Δυστυχώς, πολλοί μετέχοντες δεν ενισχύουν οικονομικώς και δεν μπορούν να συνειδητοποιήσουν ότι η λογική της αυτοοργάνωσης δεν σημαίνει ότι είναι εντελώς δωρεάν. Ποιά η άποψή σας για αυτό το θέμα που βιώσατε στην Ελλάδα;

Άρντ: Εγώ διαπίστωσα ότι δουλεύει η παραπάνω λογική της ελεύθερης ενίσχυσης και συνεισφοράς από όσα είδαμε στις προαναφερθείσες πόλεις που παίξαμε καθώς καλύφθηκαν τα έξοδά μας, όπως η ενοικίαση του βαν μας και η βενζίνη με αποτέλεσμα να μην έχουμε κανένα παράπονο. Στις Κάτω Χώρες, έχουμε μια άλλη παράδοση που λέει ότι υπάρχει μία είσοδος τριών με πέντε ευρώ, η οποία και δεν μου αρέσει εν συγκρίσει με τα ελληνικά δεδομένα όπου ο καθένας μπορεί να μπει ελεύθερα στο χώρο της συναυλίας καθώς δεν υπάρχει κανένας αποτρεπτικός παράγοντας.

Μο: Όταν «έκλεινα» κάποιες συναυλίες εντός Η.Π.Α, προσπαθούσα να τις κάνω με ελεύθερη συνεισφορά αλλά στην πόλη που ζω δεν δούλεψε ποτέ αυτή η φάση επειδή τα άτομα που ερχόντουσαν, έφερναν μαζί τους μία κάσα μπύρες και δεν είχαν τίποτα να δώσουν για την μπάντα που θα έβλεπαν, η οποία θα είχε ήδη ταξιδέψει τουλάχιστον επτά ώρες για να έρθει να παίξει στην πόλη μου, στο σπίτι μου. Έτσι λοιπόν, απογοητεύτηκα αν και έμαθα πολλά λόγω της ενασχόλησής μου με το να προσκαλώ μπάντες να παίζουν στην πόλη μου, το Chapel Hill. Μετά από κάποιον καιρό, κάποιοι πάνκηδες, κάποιοι αναρχικοί και γενικότερα κάποιοι που ήθελαν να βάλουν το χέρι στην τσέπη τους, κατάφερουν να φέρουν αρκετές μπάνες και φυσικά δεν απέκλειαν κάποιον που δεν είχε χρήματα. Όμως, το πιο σημαντικό είναι ότι στις Η.Π.Α, οι συναυλίες για έναν ιδιαίτερο σκοπό (benefit concert) πάντα έχουν κόσμο που βοηθά για αυτόν το συγκεκριμένο σκοπό. Ένας τέτοιος σκοπός πάντα φέρνει κόσμο που δίνει χρήματα και παράλληλα βοηθάει για κάτι καλό.

Β.: Θα ήθελα εδώ να προσθέσω κάτι σε αυτό που ο Πετροπάν αναφέρθηκε πριν, λέγοντας πέρι ελεύθερης εισόδου, όχι ακριβώς ελεύθερης αλλά τέλοσπαντων ότι ο κάθε μετέχοντας σε μια συναυλία μπορεί να δώσει όσα χρήματα μπορεί και θέλει να αφήσει στο κουτί που υπάρχει πριν μπει στο χώρο της συναυλίας ή στο «κράνος» που περιφέρεται κατά τη διάρκεια ή στο τέλος μια συναυλίας. Θα ήθελα να πω ότι εγώ αυτή την κίνηση τη βλέπω ως ένα στοιχείο πολιτικού λόγου προσπαθώντας να κάνω τους μετέχοντες (συνήθως πάνκηδες) να συνειδητοποιήσουν ότι είναι μέρος της τοπικής σκηνής και ότι με αυτό τον τρόπο συνδιαμορφώνουν (έστω και οικονομικώς, χωρίς απαραίτητα αυτό να σημαίνει ότι συνδιαμορφώνουμε δίνοντας μόνο χρήματα) και βοηθούν. Εγώ βρίσκω αυτή την κίνηση ως κάτι το πολιτικό, δηλαδή ότι αυτοί οι μετέχοντες παίρνουν στα χέρια τους μια φάση, όχι μόνο μουσικά αλλά και κοινωνικά κτλ. Νομίζετε ότι όλο αυτό είναι μια ουτοπία ή μήπως είναι κάτι που θα μπορούσε να συμβεί και χτυπήσει σιγά-σιγά τον καπιταλισμό;

Μο: Νομίζω ότι αυτό δεν μπορώ να δω σαν μία μαζική απειλή εναντίον του καπιταλισμού και μάλιστα τόσο εύκολα και τόσο σύντομα. Όμως, αυτό που σίγουρα μπορώ να πω είναι ότι βλέπω τους ανθρώπους να μαγειρεύουν μαζί, να διανέμουν το φαγητό και σε άλλους που δεν έχουν την ευχέρεια να βρουν χρήματα και να φάνε. Εκτός αυτού, κάποια άλλα άτομα δουλεύουν στους αγρούς και δίνουν-διανέμουν φαγητό με αυτόν τον τρόπο.

Στο σπίτι (κοινόβιο) που μένει ο Γουίλ στο Γκρίνσμπορο, υπάρχουν αρκετοί γονείς που έχουν παιδιά αλλά οι περισσότεροι (σχεδόν όλοι) δουλεύουν με αποτέλεσμα να μην υπάρχει κάποιος που να τα φροντίζει. Έτσι λοιπόν, κάθε εβδομάδα διαμοιράζεται η φροντίδα των παιδιών κάθε φορά από έναν γονιό και επομένως βρίσκεται η λύση. Με όλα τα παραπάνω θέλω απλά να πω ότι ίσως μπορεί να μην απειλείς τον καπιταλισμό και να δείχνεις ότι δεν μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο άμεσα κάνοντας π.χ. επανάσταση αλλά τουλάχιστον μπορείς να βοηθάς άλλους ανθρώπους όταν οι άνθρωποι πράττουν, π.χ. συμμετέχοντας-βοηθώντας κάποιους που τους έχουν ανάγκη ή π.χ, επιδιορθώνοντας τα υδραυλικά στα σπίτια τους.

Β.: Έχουμε λοιπόν, εμάς τους ανθρώπους και τους καπιταλιστές. Βλέπετε να αλλάζουν τα δρώμενα στο σύντομο μέλλον, βλέπετε μια καλύτερη κοινωνία;

Μο: Δε νομίζω να επέλθουν σοβαρές αλλαγές.

Άρντ: Αυτό που πραγματικά με ανησυχεί είναι το περιβαλλοντικό-οικολογικό πρόβλημα για το οποίο δυστυχώς πολλοί άνθρωποι δεν έχουν ακόμα καταλάβει ότι θα πρέπει να σταματήσουν να μολύνουν τον πλανήτη μας.

Πετροπάν: Άρα, εκτός από τους στίχους σας, που κατά την ταπεινή μου γνώμη είναι αρκετά πολιτικοποιημένοι, έχετε και μια αισθητική οικολογικής φύσεως. Πιστεύετε, λοιπόν, ότι η μουσική και η πολιτική έχουν κάτι κοινό; Μπορείτε να συνδυάσετε την μουσική με το πολιτικό γίγνεσθαι;

Μο: Πιστεύω ότι το πρώτο πράγμα που θα έλεγα είναι ότι, κατά το πέρασμα των χρόνων, η μουσική και η πολιτική πάνε μαζί και είναι αποδεκτό το γεγονός να βλέπεις και να αισθάνεσαι το παραπάνω δίπτυχο σαν μία προσωπική και ειλικρινή αντίδραση ενάντια σε ένα σύστημα που σε θέλει καταναλωτή ή ψηφοφόρο.

Πετροπάν: Μία επιπλέον ερώτηση από τον Ζαφείρη. Γενικά, στις κεντροευρωπαϊκές χώρες, όπως η Γερμανία ή οι Κάτω Χώρες κτλ., υπάρχει το κράτος πρόνοιας και του κοινωνικού επίδοματος, το οποίο βοηθά αρκετούς πολίτες να ζήσουν καλύτερα. Μία ομάδα ανθρώπων που λαμβάνουν αυτό το επίδομα (δηλαδή αυτά τα χρήματα) σχετίζονται με το αντιεξουσιαστικό κίνημα, με το κίνημα της πανκ μουσικής και μπορούν να δραστηριοποιηθούν υπέρ αυτοοργανώμενων πραγμάτων αλλά και εναντίον του καπιταλισμού και της παγκοσμιοποίησης με αυτό το επίδομα πρόνοιας. Αυτό το κράτος πρόνοιας δεν υπάρχει στην Ελλάδα. Εδώ και περίπου έναν χρόνο, και στις δύο προαναφερθείσες χώρες, έχουν «σταματήσει» να δίνονται τα ίδια (μεγάλα) ποσά χρημάτων με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν πλέον τόσοι πολλοί εμπλεκόμενοι με το πολιτικά δρώμενα αλλά και τα μουσικά όσον αφορά την πανκ μουσική.

Τι συμβαίνει στις Κάτω Χώρες: Στις Η.Π.Α υπάρχει κράτος πρόνοιας; Πιστεύετε ότι αυτά τα άτομα αυτά μπορούν με τα ίδια αποθέματα (ψυχικά αλλά και οικονομικά) να συμμετέχουν σε αντιεξουσιαστικές δραστηριότητες ή να εμπλέκονται με τον ίδιο τρόπο που έκαναν παλιότερα που ελάμβαναν μεγαλύτερο επίδομα;

Άρντ: Τις δεκαετίες του '70 και του '80, πολλοί καταληψίες και πάνκηδες λάμβαναν χρήματα (από το επίδομα) πρόνοιας και η αλήθεια είναι ναι, ότι ό,τι έκαναν ήταν λόγω του επιδόματος. Όμως, την

“ακόμα και αν παίζεις τζαζ, πανκ ροκ ή οποιαδήποτε μουσικό ύφος, το πιο σημαντικό είναι να το «κάνεις μόνος σου»”

Πετροπάν: Και τα χρώματα φαίνονται να είναι σχεδόν τα ίδια...

Άρντ: Και αυτά επίσης... Νομίζω ότι αυτό έχει να κάνει με το γεγονός ότι χρησιμοποιήσαμε το ίδιο υλικό και για τους τρεις δίσκους μας.

Μο: Νομίζω ότι ως μπάντα έχουμε παρόμοιό γούστο όσον αφορά τα θέματα αισθητικής και επομένως, κάποια μέλη αλλά και κάποιοι φίλοι μας, έχουμε δουλέψει με τη βοήθεια του υπολογιστή για να βγει αυτό που βλέπεις.

Πετροπάν: Από ποιές μπάντες έχετε επηρεαστεί μουσικά;

Γουίλ: Είμαι περισσότερο επηρεασμένος από τους Fugazi. Αλλά επίσης από ευρέως γνωστές μπάντες, όπως π.χ. οι Pearl Jam και δεν ντρέπομαι διόλου να πω ότι επηρεάστηκα από τέτοιου είδους μπάντες. Οι επιρροές μου είναι πολλές και πολύ διαφορετικές από τα υπόλοιπα μέλη της μπάντας επειδή έχω σπουδάσει αφρικανική και κουβανέζικη μουσική και πιο συγκεκριμένα κρουστά και έχουν παίξει μεγάλο ρόλο στο πως τελικά παίζω ντραμς, καθώς χρησιμοποιώ πολλά στυλ μουσικής, παραδοσιακά παλιά πανκ αλλά πολλά άλλα είδη. Γι'αυτό το λόγο, έχω κάποια παράξενα σημεία παιξίματος στα κομμάτια μας. Όμως, αρχικά, ήμουν αρκετά επηρεασμένος από τους Catharsis, Born Against, Oi Polloi, Avail.

Μο: Είχα δει, πριν από πολλά χρόνια τους Los Crudos να παίζουν σε ένα σπίτι στη Φλόριδα και με είχαν επηρεάσει αρκετά.

Άρντ: Ακούω πολλά είδη μουσικής και δεν μπορώ να πώ μετά βεβαιότητας ότι έχω επηρεαστεί από ένα συγκεκριμένο ύφος μουσικής ή από μία συγκεκριμένη μπάντα. Βασικά, δεν γράφω (συνθέτω) μουσική και έτσι δεν μπορώ να διαπιστώσω αν και που μοιάζουν οι μουσικές μου επιρροές.

Πετροπάν: Μία ερώτηση του Ζαφείρη. (που είναι μέλος του immigrant zine, και δεν παρευρίσκεται εδώ μαζί μας, αλλά έχει γράψει κάποιες ερωτήσεις) είναι σχετική με τις επιρροές σας από την τζαζ μουσική. Ιδιαίτερα, στο δεύτερο δίσκο σας «namaste» είναι εμφανείς αυτές οι τζαζ εμπνεύσεις σας. Πώς συνδυάζετε την πανκ με την τζαζ μουσική; Θεωρείτε ότι η τζαζ και η φρι-τζαζ έχουν κάτι κοντινό με την πανκ μουσική;

Γουίλ: Σο δεύτερο δίσκο μας προσκαλέσαμε τον φίλο μας Μπριτς που έπαιζε σαξόφωνο. Εκείνη την εποχή που είχαμε τις ηχογραφήσεις εκείνου του δίσκου, πειραματιζόμασταν αρκετά. Στις συναυλίες εκείνης της περιόδου πειραματιζόμασταν εξίσου το ίδιο και μερικές φορές μάλιστα πήγαινε καλά ο όλος πειραματισμός, κάποιες άλλες όμως δεν πήγαινε καλά. Οι ηχογραφήσεις εκείνου του δίσκου λάμβαναν μέρος μεταμεσονύχτιες ώρες και παρεπιμπτόντως ήμουν άρρωστος...

Πετροπάν: Γι'αυτό τον λόγο, μήπως πιστεύεις ότι και η μουσική σας είναι λίγο «άρρωστη» σε αυτόν το δίσκο; (Γέλια από όλους)...

Γουίλ: Είναι ένας ακόμη τρόπος να εξερευνήσουμε τι μπορούμε να παίξουμε. Το χάρντκορ-πανκ ύφος αξίζει να ερευνηθεί πέρα από κάθε νόρμα και μπορεί να συνδυαστεί και με άλλα στυλ μουσικής. Κατά τη γνώμη μου, ο πειραματισμός μου δίνει πολλή ενέργεια επειδή κάθε μέρα και νύχτα ανακαλύπτω ολοένα και καινούρια πράγματα πάνω στη μουσική.

Άρντ: Η πανκ ροκ μουσική έχει κοινά με την τζαζ. Στο Άμστερνταμ, υπάρχουν άτομα που οργανώνουν τζαζ συναυλίες εντελώς αυτοοργανωμένα και τέλοσπαντων ακόμα και αν παίζεις τζαζ, πανκ ροκ ή οποιαδήποτε μουσικό ύφος, το πιο σημαντικό είναι να το «κάνεις μόνος σου».

Πετροπάν: Νομίζετε ότι η λογική, όχι μόνο εκείνη της μουσικής αλλά και των στίχων και η πολιτική στάση εναντίον των πολυεθνικών εταιριών (είτε δισκογραφικών είτε καπνοβιομηχανιών) πίσω από την μπάντα των Fugazi (μια και ο Γουίλ τους ανέφερε) έχει επηρεάσει τους Zegota και άλλες μπάντες;

Γουίλ: Φυσικά και πάρα πολύ μάλιστα. Νομίζω ότι ο τρόπος με τον οποίον τρέχουν την όλη «φάση», το γεγονός ότι κυκλοφορούν τα πάντα στη δική τους ανεξάρτητη δισκογραφική εταιρεία, επιπλέον η πολιτική τους να παίζουν σε συναυλίες πάντα κάτω του ποσού των πέντε ευρώ, καθώς και να μη βγάζουν μπλούζες (t-shirts). Έτσι λοιπόν, διαπιστώσαμε ότι θα μπορούσαμε και εμείς να κάνουμε το ίδιο πράγμα.

Πετροπάν: Θεωρείτε ότι εμπορικές μπάντες, όπως π.χ. οι Rage Against The Machine (RATM) ή άλλες μπάντες που προωθούν το εμπόριο, έχουν όντως κάτι πολιτικό να εκφράσουν παρόλο που υπογράφουν σε μεγάλες δισκογραφικές εταιρείες και έχουν ακριβά εισιτήρια στις συναυλίες τους;

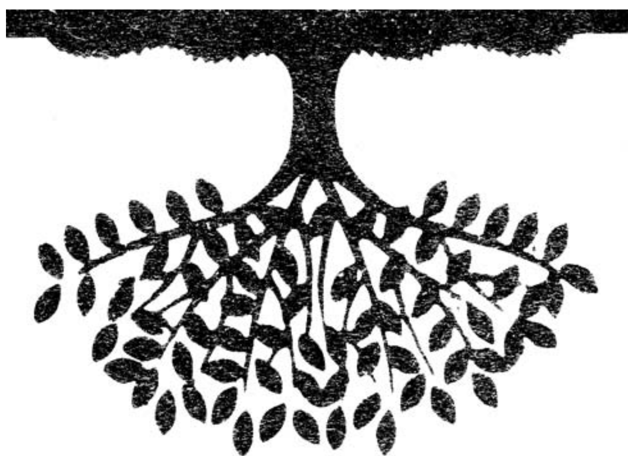
Μο: Υπάρχουν πολλά άτομα-ακροατές που ακούγοντας, π.χ. RATM, νομίζουν ότι θα αλλάξουν τον κόσμο παίζοντας δυνατά ένα κομμάτι ενώ οδηγούν, ή νομίζουν ότι θα ξεκινήσουν την επανάσταση κοιτάζοντας την ιστοσελίδα των RATM που γράφει για τους Ζαπατίστας κτλ. Για μένα, προσωπικά, όταν βλέπω τέτοιου είδους μπάντες να παίζουν με χορηγούς, όπως η Pepsi ή η Bacardi, είναι σαν να κοροϊδεύεις τον ίδιο σου τον εαυτό προτρέποντας τον κόσμο να κάνει επανάσταση. Όμως, πώς είναι δυνατόν ν'αλλάξεις τον κόσμο όταν βρίσκεσαι πάνω στο stage και συνάμα τόσο μακρυά από το κοινό σου που δεν προσφέρει τίποτα παρά μόνο μία-δύο ώρες ξεφάντωμα και τίποτα άλλο; Εννοώ ότι σε δύο μέρες και η Μπρίτνεϋ Σπίαρς θα παίξει στο ίδιο stage, όπου η τάδε επαναστατική μπάντα έπαιξε πριν μία βδομάδα και προφανώς θα ξαναπαίξει εκεί με την πρώτη ευκαιρία.

Για μένα είναι πιο σημαντικό να βλέπω δεκαοχτάχρονους να οργανώνουν μόνοι τους συναυλίες σε υπόγεια, σε σπίτια, σε κοινωνικούς χώρους.

Πετροπάν: Μία ακόμα ερώτηση από τον Ζαφείρη.: Μετά τα γεγονότα του Σηάτλ, το χτύπημα στους δίδυμους πύργους εναντίον του παγκοσμίου κέντρου εμπορίου και τον πόλεμο που ξεκίνησε ο «πλανητάρχης» Μπους εναντίον του Ιράκ, πολλές εμπορικές μπάντες, όπως οι Pennywise, οι Nofx, ακόμα και οι Green Day έβγαλαν τραγούδια με αιχμηρούς στίχους εναντίον του καπιταλισμού, του Μπους και του πολέμου στο Ιράκ. Πιστεύετε ότι έβγαλαν τέτοια τραγούδια έτι ώστε να προσελκύσουν περισσότερους θαυμαστές ή μήπως το έκαναν για να αλλάξουν τη νοοτροπία των ήδη απολίτικων ακροατών τους;

Μο: Νομίζω ότι είναι το πιο εύκολο πράγμα να τραγουδάς ένα κομμάτι εναντίον κάποιου, όπως ο Μπους, αλλά το θέμα είναι να κάνεις και κάτι εναντίον του παρά μόνο να τραγουδάς εναντίον του. Η νεολαία, όντως, επηρεάζεται από τους Green Day που θα έχουν γράψει ένα κομμάτι αλλά οι προθέσεις της μπάντας είναι να το γράψει και να πουλήσει εκατομμύρια δίσκους αλλά μέχρι εκεί.

Πετροπάν: Εδώ, στην Ελλάδα και απ'όσο θα καταλάβετε από τις συναυλίες σας στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και την Καβάλα, δεν υπάρχει είσοδος όταν εισέρχεσαι σε καταλήψεις, στέκια

zegota

Νομίζω ότι η συνέντευξη με τα μέλη της μπάντας Zegota όπως και η ηρεμία, την οποία εξέπεμπαν, με δίδαξαν πολλά. Εξάλλου, ήταν και η πρώτη ζωντανή συνέντευξη του Immigrant Zine, πρόσωπο με πρόσωπο, και γενικά υπήρχε ένα πολύ καλό κλίμα, καθώς νομίζω ότι διαδραματίστηκε ένας εκπληκτικός (και συνάμα αρκετά αυθόρμητος) διάλογος μεταξύ μας. Μετά από δώδεκα ώρες καταγραφής της συνέντευξης και άλλες πέντε μετάφρασης, ιδού ολόκληρη η συνέντευξη μίας από τις καλύτερες, μουσικά και πολιτικά, μπάντες που μας επισκεύτηκαν (και) στην Αθήνα και είχαμε την ευκαιρία να παρακολουθήσουμε στη λέσχη υπογείως της Καλλιδρομίου 94 (ευχαριστούμε πολύ τα παιδιά εκεί, από τον χώρο και τη φιλοξενία μέχρι την περιφρούρηση και την υπομονή που επέδειξαν). Απολαύστε την...

από τους παρόντες
Πετροπάν, Κώστα Κ., Β., Αρ., Αλ.
προς τους Zegota
Μο (τραγουδιστής), Άρντ (μπασίστας),
Γουίλ (ντράμερ)
καταγραφή
Αρ., Πετροπάν, Γιώργος
(θερμά ευχαριστήρια - χωρίς εσάς θα έμενα πάντα με την αμφιβολία αν θα καταλάβαινα εντελώς σωστά όλες τις απαντήσεις της μπάντας), ευχαριστήρια στην Άγκα για τις φωτογραφίες από τη συναυλία στην Αθήνα.
ελεύθερη μετάφραση - απόδοση
Πετροπάν

Πετροπάν: Από πότε δημιουργήθηκαν οι Zegota;
Όλοι μαζί: Εδώ και εννέα χρόνια παίζουμε μαζί.

Πετροπάν: Παίζετε όλοι σας από την αρχή της δημιουργίας της μπάντας ή υπήρχαν άλλα άτομα στη σύνθεσή της;
Άρντ: Δεν ήμουν από την αρχή, οι άλλοι, όμως, ήταν.

Πετροπάν: Τι σημαίνει η λέξη Zegota;
Μο: Βρήκαμε, εγώ και ο κιθαρίστας ο Τζον (που δεν είμαι μαζί μας εδώ), τον όρο Zegota στο εθνικό μουσείο ολοκαυτώματος στην Ουάσινγκτον, περίπου πριν από 12 χρόνια. Η Zegota ήταν μία μυστική οργάνωση στην Πολωνία κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου και προσπαθούσε να βοηθήσει εβραίους, πολιτικούς διαφωνούντες, ομοφυλόφιλους και γενικότερα ανθρώπους που οι ναζί καταδίωκαν και προσπαθούσαν να τους στείλουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Επιλέξαμε το όνομα της μπάντας μας γιατί ήμασταν όλοι εμπνευσμένοι επειδή τότε (κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πόλεμου) υπήρχαν άνθρωποι, που χωρίς να έχουν τίποτα να κερδίσουν, διακινδύνευαν τις ζωές τους έτσι ώστε να βοηθούν άλλους συνανθρώπους τους. Δεν έβγαζαν χρήματα για όσα έκαναν. Το έκαναν μόνο και μόνο για το καλό της ανθρωπότητας και έτσι, λοιπόν, βρήκαμε αυτό το όνομα, πραγματικά επιδραστικό.

Πετροπάν: Πριν ή κατά τη διάρκεια των Zegota και μέχρι τώρα, παίζατε ποτέ ή παίζετε ακόμα και με άλλες μπάντες;
Γουίλ: Ο Τζον, ο κιθαρίστας μας, έχει παίξει ρυθμική (δεύτερη) κιθάρα με τους Catharsis σε μια καλοκαιρινή περιοδεία τους στην Ευρώπη αλλά εγώ είμαι ο μοναδικός που παίζει και με άλλες μπάντες σήμερα. Σπουδάζω αφρικανική και κουβανέζικη μουσική και παίζω με πολλά σχήματα αφρικανικής παραδοσιακής μουσικής και επίσης παίζω σε μία ακόμα ανεξάρτητη ροκ μπάντα. Παίζω αφρικανικά τύμπανα, διαφορετικά είδη κρουστών και άλλα παρεμφερή περίεργα όργανα (που έχουν μπερδεμένα ονόματα).

Πετροπάν: Άρα, λοιπόν, αυτό σημαίνει ότι τα υπόλοιπα τρία μέλη των Zegota δεν έχουν ξαναπαίξει με άλλες μπάντες πριν τη δημιουργία των Zegota, ή μήπως όχι;
Άρντ: Έχω παίξει με μία ακόμη μπάντα πριν ξεκινήσω να παίζω με τους Zegota αλλά αυτό ήταν πριν εννέα χρόνια. Παίζω στους Zegota εδώ και πέντε χρόνια. Για δύο χρόνια έπαιζα με μια μπάντα από τις Κάτω Χώρες με την ονομασία, Cathode. Οι Cathode παίζουν ακόμα αλλά εγώ δυστυχώς δεν παίζω μαζί τους ακόμα.

Β.: Νομίζω, ότι ο Άρντ έχει μια αρκετά ενδιαφέρουσα ιστορία για το πως μπήκε στην μπάντα. Εδώ, να πούμε ότι ο Μο και ο Γουίλ κατοικούν στις Η.Π.Α, ο Τζον στη Σουηδία και ο Άρντ στις Κάτω Χώρες. Πώς γίνεται να έρχεστε σε επαφή όλοι μαζί και να παίζετε μουσική;
Άρντ: Οι τέσσερις της μπάντας (πριν μπω στην μπάντα) έμεναν όλοι τους στο Γκρίνσμπορο της Βόρειας Καρολάινα των Η.Π.Α. Ο Τζον περιόδευσε (όπως ήδη ειπώθηκε) με τους Catharsis στην Ευρώπη, όπου και τους συνάντησα και περιόδευσα βοηθώντας και περνώντας καλά μαζί τους για μια εβδομάδα. Ο Τζον μού έδωσε μία κασσέτα με υλικό από τους Zegota, το οποίο μου άρεσε και ενθουσιάστηκα τόσο πολύ που του είπα ότι αν ήθελαν να ξαναέρθουν στην Ευρώπη, θα μπορούσα να τους βοηθήσω με την περιοδεία τους και με τη διανομή των δίσκων τους. Για κάποιο καιρό μετά τη συνάντησή μας, βρισκόμασταν σε επικοινωνία. Έτσι λοιπόν, οι Zegota αποφάσισαν να σχεδιάσουν μια περιοδεία ανά τις Η.Π.Α και άλλη μία στην Ευρώπη,στην οποία ο μπασίστας δεν θα μπορούσε να ακολουθήσει με αποτέλεσμα να ανακοινώσουν ότι ψάχνουν μπασίστα. Μέσα μου είπα «γιατί όχι; Μπορώ να προσπαθήσω να παίξω μαζί τους...» και γι'αυτόν το λόγο παίζω με τα παιδιά.

Πετροπάν: Πόσες φορές έχετε κάνει πρόβες όλοι μαζί από τότε που ο Άρντ εισχώρησε στην μπάντα;
Άρντ: Αυτό που μπορώ να σου πω είναι ότι έχουμε κάνει πρόβες στις Η.Π.Α, στη Σουηδία αλλά και στις Κάτω Χώρες. Μπορούμε να είμαστε μαζί μόνο για 3-4 μήνες καθώς, αν και έχω επισκεφτεί τις Η.Π.Α και έχω μείνει εκεί για μερικούς μήνες, πλέον ζω στο Άμστερνταμ, ο Τζον στη Στοκχόλμη καθώς έχει πλέον το παιδί του εκεί.

Πετροπάν: Πόσους δίσκους έχετε κυκλοφορήσει μέχρι τώρα;
Μο: Τρείς μεγάλους και ένα επτάιντσο. Δεν είναι και πολλά αλλά τουλάχιστον είναι κάτι...

Κώστας Κ.: Σχετικά με τους δίσκους σας, ποιός κάνει το γραφιστικό στήσιμο; (Το στήσιμό σας είναι καταπληκτικό!)
Μο: Το πρώτο είχε φτιαχτεί από εμένα και τον Τζον και ένας φίλος μας βοήθησε που γνώριζε κάτι σχετικά με υπολογιστές. Στο δεύτερο, το «namaste», ήταν ο Άρντ και ο Τζον και στο τρίτο ήμασταν εγώ και ένας φίλος. Και στα τρία μας βοήθησαν φίλοι μας.

Πετροπάν: Όμως, δείχνουν παρόμοιοι όλοι οι δίσκοι σας σχετικά με το στήσιμό τους...
Μο: Αυτό είναι επειδή όλα είναι σε συσκευασία ανακυκλωμένου χαρτιού.

immi3_isws_kai_swsto.qxp 5/15/2006 2:15 PM Page 26

Ανθίζουν οι Μανώλιες στον Ουρανό;

Ζαφείρης

Τα δάκρυα, δεν κάνουν καλό. Δείχνουν αδυναμία, ε; Εξάλλου, η εποχή δεν είναι για τέτοια "Να περνάμε καλά μωρέ..." πόσες φορές, το έχεις ακούσει, πόσες φορές το 'χεις πει; Να περνάς καλά, όταν γύρω σου γίνεται της... καλομοίρας ή σωστότερα να κάνεις προσπάθειες, για να ξεχνάς να τα βλέπεις όλα "άσπρα", ενώ δεν είναι... Να έχεις δίπλα σου, τέτοια άτομα κι έτσι να συνεχίζεις τη μακαριότητά σου. "Μακάριοι,οι πτωχοί τω πνεύματι"! Χριστιανόρθόδοξη αρλούμπα, για να σκύβουμε το κεφάλι, να πιστεύουμε και να μην ερευνούμε. Έτσι, για όλες τις πτυχές της ζωής σου. Εφήμερες διαπροσωπικές σχέσεις, παρεάκια για να πίνεις τα ποτάκια σου, το "φοσμπά" σου κτλ..κτλ... Στην καλύτερη των περιπτώσεων, να 'σαι και λίγο ψαγμένος, έτσι για να ξεχωρίζεις απ'τους χαζούς, ν'αποκαλείς τους άλλους κι εθιμοτυπικά δήθεν και καλά "συντρόφους". Κι όταν φτάνει η δύσκολη στιγμή, τότε τί; Επιστροφή στην "αγία οικογένεια"; Λογικό... ούτε σύντροφοι, ούτε φίλοι, ούτε εραστές.

Κι αν παρ'ελπίδα, προκύψει κάτι σκούρο, κάτι "μακριά από εμάς", τότε να κάνουμε(;) το καθήκον μας και μετά, άντε γεια!!! Είπαμε, "να περνάμε καλά"... Να ρίξουμε τη ψυχολογία μας τώρα; Λυκοφιλίες, ψευτοσυντροφικότητες και μέσα από τη χαραμάδα και λίγο φως! Σαν το παλιό καλό κρασί, κάποιος άδικα ξεχασμένος κοντινός σου, που όσος καιρός και να πέρασε, δεν ξεχνιέται τίποτα από αυτά που είχατε κάνει παλιά... Αλλά, παλιά. Τώρα; Παλιά, που συζητούσατε μαζί, τα "παίρνατε" μαζί, γκρινιάζατε μαζί, τρώγατε "χυλόπιτες" μαζί. Και τώρα, ο καθένας για την πάρτη του μέσα στα προβλήματά του ο καθένας. Παλιά,όμως, τα προβλήματά σας, σας ενώνανε, όμως τώρα; Γιατί όχι και τώρα; Γιατί όχι ρε;! Αλλά, πώς να ενωθείτε κιόλας; Με βάση τη κατανάλωση "εναλλακτισμού"; Από συναυλίες, μπαράκια-καφετέριες, άντε και καμιά κουβέντα ιδεολογική, μη χάσουμε και τον μπούσουλά μας, έτσι; Σε καμιά πορεία, σε καμιά επέτειο-εκεί που την κατέντησαν λιτανεία σκιών/φαντασμάτων.

{για 'σένα..}

Το σχέδιο γράφει: καταναλωτές-πελάτες-θεατές-παραγωγοί (κυρίως)! Προσοχή όμως: Μη ψωνιστείς, μη νομίσεις πως είσαι διαφορετικός/ιά από τον άλλο/η, είσαι σε όμοια κατάσταση, ποιος θα την αναλύσει; Ποιος θα την επεξηγήσει; Ποιος θα την παλέψει; Κάποιος "τρελαμένος" ή "γραφικός"-μόνο που ένας κούκος δε φέρνει την άνοιξη. Μέχρι κι ο Δον Κιχώτης, είχε τον Πάνσο δίπλα του. Επιλογές υπάρχουν ή απλώς είναι μονόδρομος; Το βασικότερο είναι να μη παραμυθιάζεσαι. Τ' άλλα θα προκύψουνε...

Πάει, πέρασαν τα εύκολα. Αλλάζουν οι καιροί, αλλάζουν κι οι άνθρωποι... αλλάζουνε οι τρόποι αντιμετώπισης, κιόλας, των προβλημάτων. Παλιά-σύγκρουση, αργότερα-ανοχή, προς το τέλος-διάλογος κι ύστερα, οίκτος! Όλες οι στιγμές να περνούν από το μυαλό σου σαν φωτογραφίες.. πολλά τα λάθη, πολλές οι παραλείψεις, παρούσες οι ενοχές, υπαρκτές οι άλλες λύσεις. Καρδιά και μυαλό (σε πακέτο προς την ίδια κατεύθυνση). Βασανιστική η διαδρομή... Στα 'λεγα, αλλά δεν μ'έπαιρνες και πολύ στα σοβαρά, ίσως να μην ήθελες να ξεπεράσεις τα βιώματά σου. ΟΚ, κατανοητό αλλά άσε με να το παλέψω, μη με ταράζεις, μη με αποκαρδιώνεις, στάσου δίπλα μου! Τί θες; Απομακρύνθηκα, λογικό κι επόμενο είναι βέβαια, αλλά να είναι βέβαιο πως θα 'τρεχα δίπλα σου! Αυτό, δεν έκανα; "Κάθε εμπόδιο,για καλό"... Λάθος, "ό,τι δε με σκοτώνει-με κάνει πιο δυνατό"! Αλλά, γιατί τώρα; Πώς να το εξηγήσουμε; Δεν έχει βρεθεί-λέει-ακόμη εξήγηση, αν και κάτι ακούγεται... Άστο, ο κύκλος κάπου έπρεπε να ολοκληρωθεί. Τέλος!!!

{για 'κει ψηλά...}

τσαμπουκά μεσοαστικού τύπου -κι όχι μόνο. Θέλει κι άλλους δρόμους η Αττική; Δε φτάνει το βουνό (ο φουκαράς ο Υμηττός) που πετσοκόπηκε; Έχει να πληρώσει κι άλλα διόδια;

3 ευρώ,ο καφές; «Καλός είναι»! Πού ν'αναρωτιέται τώρα, ότι οι καφεπαραγωγοί δεν παίρνουν ούτε καν τα 0,50 λεπτά από τα χρήματά του; Ευτυχώς, όμως το «εναλλακτίκ» μαγαζάκι τον έχει 2,5. Τι κι αν είναι -ουσιαστικά- όμοιο με τ'άλλα; Εδώ έχει «εκκεντρίκ» διακόσμηση, ενώ «σκάνε κι οι πιο χαρούμενες φατσούλες»... ΟΚ, «δυνατά η μουσική», αλλά για κουβέντες είμαστε; Κι όμως, φαίνεται, πως ο «κόσμος» ζητάει τη κοινωνικότητα. Κι άμα κάτσει, πλερώνουνε και κανά μπουκάλι στη παραλιακή. Λαϊκά ή dance; Πόσα αρπάζει ο/η «καλλιτέχνης» ή ο dj; Η μπάντα; κάμποσα, έτσι; Ο ιδιοκτήτης; Πάρα πολλά... Το χάραμα, το αναγκαίο φαγάκι πριν «τον ύπνο του δικαίου», στο γωνιακό το μαγαζί. Τραγουδιαστές-νεολαίοι-«πεταλουδίτσες»-«φάτσες»-φορτηγατζήδες-όλοι μαζί. Ωπ! Θα δοθεί το μαγαζί; Θα πάει, πιο δίπλα;» Το μεγάλο ψάρι, τρώει το μικρό». Ποιο φαγάδικο είναι trendy;

Τι κάνουνε οι τύποι αυτοί στη πλατεία; «Πώς τη παλεύουνε;» Μπύρες αλουμινίου; Junkια θα'ναι-«Θυμάσαι, τότε που πηγαίναμε πλατεία;». Ά ρε, Χριστόφορε με την ατάκα σου (πάμε πλατεία;)! (Έκανες, λέει, κι εσύ θητεία, ωραία η Ρόδος;). Πώς; Θα γκρεμιστεί ώστε να γίνει parking; Όχι γι'ανάπλαση; «Ε,ναι καλύτερα έτσι». Να ξαναφτιάξουν ε και καμία παιδική χαρά, για τα πιτσιρίκια. Αλλά, αυτά δε παίζουν playstation ή nintendo; Θυμάται κανείς το subbuteo; Εξαγοράστηκε από κάποια πολυεθνική και κατάντησε, σαν τα μούτρα τους... Εξάλλου, για ποδόσφαιρο στο 5x5, δεν πάει ο κόσμος; Στα τσιμέντα ή στο χώμα πώς να πάει πλέον; Κι εκεί λεφτά, λοιπόν... Υπάρχει κανά «δημοτικό 5x5»μήπως; Μπα, δε λέει το (πλαστικό) χορτάρι που έχει...

Τι να γυρεύω εγώ; Βολτάρω μπινελικώνοντας (κάτι γραικύλους/ ελληναράδες που γκαζώνουνε με τα Ι.Χ. ή τις 1000άρες τους), ανάμεσα σε trendόπαιδα και καβατζωμένους γνωστούς, κορίτσια με τουπέ, ονειρεύοντας το μέλλον, σχεδιάζοντας βραχυπρόθεσμα κι ας πέφτουν έξω τα σχέδια... Αναμνήσεις-βιώματα από το κοντινό παρελθόν τότε που «τα θέλαμε ΌΛΑ, θ'αλλάζαμε τον κόσμο» (όχι τους εαυτούς μας), μη αποδεχόμενοι τη ζωή της παραγωγής/ κατανάλωσης αλλοτριωμένων προϊόντων/ υπηρεσιών. Κοιτάζω τον ουρανό, ταξιδεύει το μυαλό, θυμάται... Δάκρυ και χαμόγελο μπερδεμένα μεταξύ τους.

Συνεχίζω ρε! Εσύ; Θα βρεθούμε ή θα 'μαστε μόνοι/ες μας;

[αφιερωμένο στις ψυχές που βρέθηκαν/ τσακώθηκαν/ ερωτεύτηκαν/ ξεχάστηκαν... σ'εκείνο το «γαλατικό χωριό» των Β.Α. προαστείων]

Υ.Γ.1: «Σπάνε & καίνε», λοιπόν οι κάτοικοι των γαλλικών περιχώρων, αλήθεια τι να τους πούμε; Έφτασα ώρες ώρες να νιώθω έτσι... Ο πολύς ορθολογισμός, τελικά, βλάπτει...

Υ.Γ.2: Η videoκολλεκτίβα «ΚΙΝΗΜΑτόγραφος», προέβαλε το στο 4ήμερό της, το εκπληκτικό ντοκυμαντέρ: «The End of Suburbia/ Το Τέλος της προαστιακής ζωής». Αναζητήστε το... www.kinimatografos.net

Τι Ψαράς, τι Σαντουϊτσάς !

Κείμενο & σχέδιο: Ερμής Α.

Έχεις πάει ποτέ για ψαροντούφεκο; Θυμάσαι που όταν ήσουν μικρός και έβρισκες ένα χταπόδι αμέσως έριχνες χλωρίνη; Έγω θυμάμαι... Και τι μαγεία που μέσα σε δευτερόλεπτα το πολυπλόκαμο αυτό γλιστερό πλάσμα ξετρυπούσε έξω από το κρησφύγετό του. Ρε, ξες τι είναι εκεί που κάθεσαι αραχτός και λάϊτ, να σε ψεκάζουν με χλωρίνη; Εγώ, αντιθέτως από την άλλη, δεν μπορούσα να το φανταστώ μέχρι πριν από μερικούς μήνες. Έχεις δουλέψει ποτέ σε σαντουϊτσάδικο; Αν ναι, ίσως να έχεις να αρχίσει να καταλαβαίνεις που το πάω. Που λες, αγαπητέ αναγνώστη πριν από μερικούς μήνες έπιασα δουλειά σε ένα mini-market / σαντουϊτσάδικο (deli), τα λεφτά μπορεί να μην ήταν τρομερά (για την ακρίβεια χάλια ήταν) αλλά η κατάχρηση στο φαί, τα ψιλικά και τα αναψυκτικά πήγαιναν και έρχονταν. Το πρόβλημά μου είναι το ότι σε μέρη σαν και τούτα, η απολύμανση γίνεται εξ ολοκλήρου με χλωρίνη (άντε και λίγο Windex / Azax). Πέφτει τόση χλωρίνη που μέχρι το τέλος της ημέρας τα χέρια σου είναι παπαριασμένα. Ναι, σαν το καλοκαιράκι που πέρασε που την έβγαλες σ'εκείνη την εξωτική παραλία με εκείνη την Σουηδέζα, ναι, εκείνη που σου έκατσε σε εκείνο το παρακμιακό club-άκι με τα νοθευμένα ποτά επειδή γίνατε παρέα goal με vodka λεμόνι και σφινάκια τεκίλας. Μόνο που στην προκειμένη περίπτωση όσο και να ξέπλενα τα χέρια μου, η μπόχα δεν έβγαινε με τίποτα. Μετά τη δουλειά θες να βγεις και να γλεντήσεις, να πας να απολαύσεις μια ταινία και νιώθεις ότι είσαι ακόμα στη δουλειά. Βγαίνεις για ένα ποτό, μία μπύρα βρε αδερφέ, και εκεί που έχεις αρπάξει το ποτήρι και το έχεις κολλήσει με τόση ικανοποίηση και χαρά πάνω στα διψασμένα για αλκοόλ χείλη σου, τσουπ! Συνειδητοποιείς ότι η μυρωδιά της επίμονης επί ώρες χλωρίνης υπερισχύει αυτηνής της κρύας μαγιάς της μπύρας! Σκατά! Πάει στράφι και η μοναδική χαρά της ημέρας. Ίσως άμα ξαναπροσπαθήσω; Πάω γρήγορα στην τουαλέτα πλακώνομαι στο σαπούνι, τρίβω, ξανατρίβω, ξεπλένω, σκουπίζω και τρέχω πάλι στην μπύρα και την παρέα μου! Τώρα είμαι έτοιμος. Προσποιούμαι πως δεν τρέχει τίποτα, πάμε πάλι, το μπουκάλι της μπύρας κρέμεται από τα χείλη μου και αφού παίρνω μια βαθιά ανάσα και κλείνω τα μάτια, νιώθω την κρύα μπύρα να τρέχει στο στόμα μου και έτσι όπως μπαίνει η μπύρα από το στόμα έτσι συνοδεύεται και η χλωρίνη από την μύτη μου και μου τρυπάει τα ρουθούνια! Επί τόπου σήκωνω τα χέρια ψηλά και παραδίνομαι!

Ξυπνάω το επόμενο πρωί και κατευθύνομαι αγουροξυπνημένος στην τουαλέτα και ρίχνω λίγο νερό στο πρόσωπό μου. Κοιτάζω τα χάλια μου στον καθρέφτη και ξαναρίχνω νερό στο πρόσωπό μου. Στην κάτοψη του καθρέφτη βλέπω ένα μεγάλο χαμόγελο. Ένα χαμόγελο που ναι μεν προέρχεται από το δικό μου πρόσωπο αλλά χωρίς όμως να καταλαβαίνω το γιατί. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτων προς έκπληξή μου, η μυρωδιά της χλωρίνης έχει εξαφανιστεί. Ω, ναι τα κατάφερα! Δεν μυρίζω πια! Είμαι και ο πρώτος! Κρίμας που σε δύο ώρες ξαναπιάνω δουλειά.

Προαστιακός Ζόφος (vol I)

[soundtrack: ΑΝΤΙ: Κοινωνικά Απόβλητα]

Ζαφείρης

Το προάστιο που μέχρι λίγα χρόνια πριν είχε πράσινο -είχε ελεύθερους χώρους (π.χ. αλάνες) -είχε ελάχιστα (έως καθόλου) εμπορικά κέντρα και λίγα διασκεδαστήρια... Τώρα, τι;

«Όπου ανοίγει ένα Everest, έρχεται και το τέλος της περιοχής» !!! Κι όμως αληθεύει... Η μια αλυσίδα φέρνει την άλλη. Το προάστιο τώρα- μετατρέπεται σε χώρο συγκέντρωσης/ μάζωξης κατοίκων γειτονικών (κι όχι μόνο) προαστίων, τα εμπορικά κέντρα ξεφυτρώνουν σαν τα μαργαριτάρια, αδιάφορο εάν -όντως- φιλοξενούνε κάποιο μαγαζί ή είναι μισοάδειο. Οι κάτοχοι του ακινήτου, τ'αρπάξανε... Όπως τ'αρπάξανε κι όσοι είχαν ένα παλιού τύπου 2ώροφο. «Τα παιδιά νά 'χουνε κι ένα εισόδημα», εξάλλου οι πολυκατοικίες είναι πια το παρόν... Αλήθεια, πόσο κοστίζουν πλέον, τα 3άρια; Το ενοίκιο έχει αυξάνοντα ρυθμό ή φθίνει; Αλλά υπάρχει κι η λύση του τραπεζικού δανείου, το δάνειο με όρους σφιχταγκάλιασματος μ'επιτόκια άνω του 5%, για να παρουσιάζουν οι όμιλοι (υπερ)κέρδη, ο ισολογισμός να φαίνεται όσο πιο «ελκυστικός» στους (μικρο)επενδυτές! Από χώρο κατοικίας, λοιπόν, σε χώρο κατανάλωσης.

Τώρα που τα ωράρια «απελευθερώθηκαν» κιόλας, τα supermarket κλείνουν τα Σάββατα στις 20:00. Σιγά, μη σκεφτούν ως εργαζόμενοι τώρα... Επιλογή(;) τους, να δουλεύουν εκεί οι κοπελίτσες... Ανεργία, κοντά (ή μήπως πάνω από) στο 10%, «σιγά τα ωά, μωρέ». «Περίμενε, κάνε υπομονή, κάτι θα προκύψει...» ! Ένα κωλόχαρτο, με τα 1000 ζόρια, μην αυτουποτιμηθώ, δεν είμαι ανειδίκευτος ρε γαμώτο... Οι μη αντέχοντες (ή οι μη «έχοντες»), όμως δουλεύουν σ'εκείνες τις «γαλέρες». Call center ή «εξυπηρέτηση πελατών», διαθέτει η οικονομία! Κι εσύ; Ε, εσύ πας να ψωνίσεις τη Δευτέρα στις 18:30 και το Σάββατο κατά τις 19:00... Φτάνουν τα φράγκα; «Καμιά προσφορά,να ψάξουμε». Ε, δε γαμιέται, ας ψωνίσουν κι εκείνο το περίεργο προϊόν που δε καταλαβαίνουν τι περιέχει... Γενετικά τροποποιημένοι Οργανισμοί (Γ.Τ.Ο) εξάλλου στην Ε.Ε. δεν επιτρέπονται;! Ή μήπως επιτράπηκαν; Πού είναι η ρημάδα η σύσταση πάνω προϊόν; «Τρελές αγελάδες», γριπιασμένα κοτόπουλα, τα ζώα ως γεννημένα εκ των προτέρων προϊόντα, μαζικής παραγωγής & κατανάλωσης. Τα «βιολογικά» κοστίζουν κάτι παραπάνω... για όσους τά 'χουνε!

Περπατάω, ξαφνικά, ανάμεσα σε τόσα «jeepάκια» που δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω το πεζοδρόμιο. Μα, από πού ξεφύτρωσαν; Χμμ, τα τέλη κυκλοφορίας πόσο να κοστίζουν άραγε φέτος;) Μήπως, είναι οι ξυπνητζήδες του Χρηματιστηρίου; Τα λαμόγια που τρώνε τις ζωές μας; Ή μήπως «απλοί» μικροαστοί, που ζήλεψαν τους ανώτερούς τους στη κοινωνικοοικονομική πυραμίδα; Δανείστηκαν κι αυτοί για να φαίνονται ισάξιοί τους; Ποιός νοιάζεται τώρα -μωρέ- για τη τιμή της βενζίνης; Να βλέπουμε τ' όχημα έξω από την πόρτα μας (ε, ρε χάραγμα που το θέλουνε). Το πετρέλαιο -γράφτηκε κάπου- πλησιάζει το ανώτατο όριο παραγωγής/ διύλισης. Δε πά' να καταναλώνει πιο πολλά λίτρα η αμαξάρα; «Σιγά καημένε»... Εξάλλου, ακόμη και στο περίπτερο με το Ι.Χ. πάει! Δε προλαβαίνει να βιώσει τη ρύπανση, σπίτι (με το κλιματισμό) -αυτοκίνητο- δουλειά (δηλαδή, γραφείο;). Τα Σαβ/κα, καμιά εξοχή να πει ότι χρησίμευσε και 'κείνο το jeep που λέγαμε... «Πού πάει αυτός ο τρελός με το ποδήλατο; Χα χα, γραφικός. Αυτό πάλι το κωλολεωφορείο, από πού ξεφύτρωσε;» Εκφράσεις κλισέ για το νεοελληνικό

Use A Bike, Go Nowhere

Κείμενο: George Sk. Σχέδιο: Ερμής Α.

Μερικές φορές πραγματικά λησμονεί κανείς πόσο τίποτα πραγματικά δεν έχει αλλάξει σε αυτήν την πόλη, στη νοοτροπία των ανθρώπων και των υπηρεσιών της.

Η περίλαμπρη, λοιπόν, Αθήνα εν έτει 2005 φροντίζει με ιδιαίτερη ζέση να είναι αφειδώς εχθρική προς όποιον επιλέγει να ξεφύγει από την ρουτίνα της πλειοψηφίας. Αυτά τα γράφω μεταξύ άλλων για σένα επίδοξε ποδηλάτη. Μάθε πως στον πηγαιμό για την Ιθάκη παίζει να μην φτάσεις κιόλας καθώς πολλά εμπόδια και πολλές κακοτυχίες θα παραμονεύουν στο πέρασμα σου. Μανιακοί οδηγοί με χαμηλωμένα turbo 36v injection vts cvt και δεν ξέρω και εγώ τι άλλο οχήματα με ηχεία πάνω κάτω δεξιά αριστερά μπρος πίσω θα σε καταδιώξουν όχι μόνο με τους τροχούς μα και με τους λαικομπίτ ήχους που θα ξεχυθούν στο οδόστρωμα, τρόλλεϋ και λεωφορεία θα κοιτάξουν να σε κάνουν ταπετσαρία σε κανα τοίχο ή κλασσικό ελληνικό σουβλάκι στα καγκελάκια του Αβραμόπουλου. Ε κι όταν γλυτώσεις από τους μεγάλους αυτούς εχθρούς, τότε είναι που θα σε πατήσει ο pizza man που θα βγαίνει σούζα κάγκελο από stop, θα έχει περάσει τρία κόκκινα και οχτώ πορτοκαλί τσίτα γκάζια με αντίπαλο τον χρόνο που κυλάει και την pizza που παγώνει. Αφού λοιπόν τα δεις όλα αυτά, ευχαριστείς τον θεό (ο οποίος παρεπιπτόντως δεν υπάρχει) που επέζησες, παίρνεις το ποδήλατο στον ώμο και λες θα πάρω τον ηλεκτρικό. Πώς; Ο σταθμάρχης στον Πειραιά έχει άλλη άποψη. Για αυτό θα πρέπει να αφαιρέσεις την μπροστινή ρόδα και να είσαι ο μοναδικός ποδηλάτης στον σειρμό. Σύμφωνα με δηλώσεις του εν λόγω κυρίου, χιλιάδες (πόσα;) ατυχήματα έχουν προκληθεί από τους χιλιάδες (ποιούς;) προφανώς ποδηλάτες που αφήνουν ελεύθερα μέσα στα βαγόνια τα ανήσυχα ποδήλατα τους να εκτοξεύονται προς κάθε κατεύθυνση χορεύοντας στους ρυθμούς του σειρμού. Αναρωτιέμαι πραγματικά αν έχει τραυματιστεί έστω και ένας άνθρωπος από κάτι ανάλογο τα τελευταία 50 χρόνια.

Ανάλογης αντιμετώπισης τυγχάνουν καθημερινά κάθε είδους τροχοφόρα που φιλοδοξούν να χρησιμοποιήσουν τις δημόσιες συγκοινωνίες. Καροτσάκια με ή χωρίς μωρά, αναπηρικά καρότσια με ή χωρίς ανάπηρους τρώνε πόρτα σε συγκοινωνίες. Η πόλη ετούτη παρεμποδίζει ποικιλοτρόπως την ελεύθερη μετακίνηση πολλών πολιτών της, πολλών ανθρώπων που από την φύση τους ή από επιλογή διαφέρουν. Αυτή η πόλη που αρνείται το διαφορετικό, το οικολογικό, το εναλλακτικό είναι και θα είναι περίτρανα μονόχνωτη, στενόμυαλη, συντηρητική, αντιοικολογική και αντιανθρώπινη.

Για όλους τώρα εκείνους που φορτώνουν το ποδήλατο στο αμάξι και παίρνουν τα βουνά, δεν λέω καλή φάση αλλά το ζήτημα είναι να φέρεις άλλους όρους μετακίνησης και πρακτικής μέσα στην πόλη σου, στο άμεσο καθημερινό περιβάλλον σου. Τα βουνά εντάξει καλά είναι, αλλά εγώ δεν έχω αυτοκίνητο και από ό,τι φαίνεται το τρένο δεν θα με πάει εκεί με το ποδήλατο μου.(σ.σ.: Ύστερα από απόφαση και φυσικά μετά την άκρως επιτυχημένη ποδηλατοδρομία που έγινε τον Σεπτέμβρη, οι ΗΣΑΠ επέτρεψαν την μεταφορά ποδηλάτων με τους συρμούς των ΗΣΑΠ για κάποιες ημέρες και ώρες στους περισσότερους σταθμούς της διαδρομής Κηφισιά-Πειραιάς

www.leoforeia.gr

ΚΤΕΛ-ΦΟΒΙΑ

Panos Asthma

Δόξα τω Θεώ (η έκφραση το λέει), οι λόγοι που με κάνουν να απδιάζω με την Ελλάδα πραγματικά ποικίλλουν. Άπειρα φαινόμενα και καταστάσεις σε αυτή την "πανέμορφη" γωνιά του κόσμου, θα μπορούσαν να με κλείνουν σε αυτόφωρο ψυχιατρικής κλινικής σε εβδομαδιαία βάση. Καθημερινά, πλέον, είμαι εφοδιασμένος με free κουπόνια κρίσης κατάθλιψης ή πανικού που προμηθεύομαι από το ελληνικό δημόσιο σε διάφορα σημεία της πόλης. Μέσα σε όλα αυτά τα κουπόνια, λοιπόν, συμπεριλαμβάνεται και αυτό των ελληνικών ΚΤΕΛ, μια πραγματικά "αξιόλογη και ευγενική" καταθλιπτική χορηγία του ελληνικού κράτους.

Το ειδικό αυτό κουπόνι, που μπορεί κανείς να εφοδιαστεί στους "καταπληκτικά" διαμορφωμένα ψυχοφθόρους σταθμούς των ΚΤΕΛ ανά την Ελλάδα και στις ανταγωνιστικά "αξιοζήλευτες" τιμές που κυμαίνονται από ένα μέχρι πενήντα ευρώ με επιστροφή, παρέχει ένα απίστευτο MENU που σας ανοίγει έτσι απλά την όρεξη για Zoloft και για άλλα ψυχοδιασταλτικά χάπια.

Για εσάς που τυχαίνει να μην έχετε απολαύσει την συγκλονιστική αυτή εμπειρία των ΚΤΕΛ, θα σας παραθέσω μια αναλυτική περιγραφή του MENU αυτού.

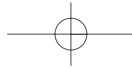
ΚΤΕΛ SPECIAL MENU 2005:

1. Υπεράθλια καθίσματα λουσμένα στην μπόχα από ιδρωτίλα και βενζίνα. Νομίζω όλοι θα θυμάστε την καταπληκτική αυτή "ευωδιά" βενζίνας που σκάει κατακέφαλα με το που εισέλθετε στο υπερσύγχρονο ΚΤΕΛ του προορισμού σας. Αν είστε αρκετά τυχεροί μπορεί να σας δημιουργηθεί η εντύπωση πως στην θέση που κάθεστε παίζει να έχει ξεράσει μέχρι και ο Lemy από τους Motorhead.
2. Κουρτινίτσα άλφα άλφα στο super αυτό χρωματάκι του πορτοκαλί ή του πράσινου (σαν αυτό της τέντας στις αθηναϊκές πανέμορφες πολυκατοικίες) με την ειδική δυνατότητα να μην μπορείς να τις χρησιμοποιήσεις γιατί ο μάγκας οδηγός δεν γουστάρει και πολλά με την οχηματάρα του.
3. Σφήνωμα ποδιών από μπροστινό κάθισμα μιας και ο ελλήναρος μπροστά δεν χαμπαριάζει και πολύ και χέστηκε κι όλα αν εσύ δεν χωράς από πίσω. Πως θα αράξει ο άνθρωπος ρε παιδιά;
4. Λαϊκά, ελληνοτουρκαλέ pop και διάφορα άλλα τέτοια ωραία από τα καλοδιατηρημένα μεγάφωνα του super λεωφορείου μας. Εδώ είναι που αρχίζει και η ανακατωσούρα, η ναυτία, ο κρύος ιδρώτας και η ανεξήγητη επιθυμία για την λήψη των υπνωτικών της γιαγιάς.
5. Κλειδωμένη τουαλετίτσα στο δεξί σας χέρι καθώς μπαίνετε από την μεσαία κυλιόμενη σκάλα του οχήματος. Έτσι, για να μάθετε αν τυχόν θελήσετε να κατουρήσετε κωλόπαιδα.
6. Χριστοπαναγίες από τον οδηγό μιας και τολμήσετε να τεντώσετε και να ακουμπήσετε το πόδι σας στο μπράτσο του μπροστινού καθίσματος.
7. Μια ποικιλία από διάφορα σβιουν γιαουν κτλ στα ακουστικά του walkman ή του discman σας από την ανυπόφορα κουραστική κιούσπα στο μπροστινό κάθισμα που δεν λέει να σκάσει να μιλάει στο κωλοκινητό της.
8. Ψυχολογικός πόλεμος από το αντίκρισμα των ανυπόφορα καταθλιπτικών αθλητικών εφημερίδων που διαβάζει το 97% του ανδρικού επιβατικού κοινού των ΚΤΕΛ (έλεος ρε παιδιά τι χρώματα είναι αυτά τα που έχουν αυτές οι εφημερίδες;; Πώς σκατά τις διαβάζετε αυτές τις απδίες; Γιατί παίζετε στοίχημα; Μα πραγματικά, πώς μπορείτε;;;;; ... καταθλίβομαι!)
9. Γιαγιάκα και εγκονάκι αγκαλίτσα στο διπλανό κάθισμα και να σου σκάει το playmobil στο κεφάλι. Και να μην πεινάει ο ταλαίπωρος ο μπόμπιρας, πώς θα γίνει; Να μην φάει σπανακόπιτα το θρεφτάρι μας να καρδαμώσει να γίνει ποδοσφαιριστής; Βέβαια αν κάθεσαι εσύ απο δίπλα, μάλλον θα γίνεις ο φροντιστής στον πάγκο της ομάδας του μικρού εισπράττοντας λαδιές στα μανίκια και μικροφωνική ουρλιαχτών στο αυτί σου.
10. Τρακαρισματάκι αλφα αλφα. Άμα χτυπήσεις η σκοτωθείς, δικό σου πρόβλημα που δεν πιάσανε τα φρένα επειδή το αφεντικό τα έπινε με τον Κυρ. Θόδωρο στου Παντέλα την ταβέρνα το περασμένο βράδυ και δεν πέρασε το όχημα από έλεγχο.

ΥΓ: Λέντη, θα είσαι για πάντα στην καρδιά μας! Ο Φουσέκης σε έχει κατακλέψει αλλα μη φοβάσε! Παραμένεις αυθεντία στις ψυχές και τα όνειρά μας.

ΥΓ: STOCKHOLM RULES

Asthma in Greek style DepressioN!!!

Τρία παραληρηματικά κείμενα αποτύπωσης της πραγματικότητας περί των μουσικών δρώμενων αυτοοργανωμένης έκφρασης και της σχέσης τους με τα κοινωνικοπολιτικά τεκταινόμενα της σύγχρονης εποχής

Πετροπάν

Υπάρχει μονοπώλιο σε διεξαγωγή αντιεμπορευματικών συναυλιών;

Τον τελευταίο καιρό στην Αθήνα, κάποιες συναυλίες με αντιεμπορευματικό χαρακτήρα δεν λαμβάνουν, πλέον, χώρα μόνο στην ιστορική κατάληψη στην οδό Χέϋδεν, που καλώς εδώ και δεκαπέντε χρόνια έδινε, δίνει και θα συνεχίζει να δίνει την ευκαιρία σε άτομα να δημιουργούν σε ένα κατηλειμμένο σπίτι που τους-σας-μας ανήκει και μπορούμε να κάνουμε εκδηλώσεις κάθε είδους.

Όμως, καλώς ή κακώς, όλα αυτά τα χρόνια που υφίσταται αυτή η κατάληψη (και εύχομαι πραγματικά να τα χιλιάσει), πέρα από κάποια ελάχιστα παραδείγματα στεκιών που φιλοξένησαν συναυλίες με εγχώριες ή μπάντες από το εξωτερικό (π.χ. Τενεκεδούπολη στην οδό Λιοσίων), δύσκολα κανείς έβλεπε μουσικές εκδηλώσεις εκτός της παραπάνω κατάληψης. Δεν αναφέρομαι σε ανοιχτούς χώρους, όπως πλατείες, δρόμοι, πανεπιστημιακοί χώροι και οργανώμενα διήμερα ή τριήμερα σε πευκώνες, γήπεδα χάντμπολ ή μπάσκετ αλλά σε στέκια-καταλήψεις, δηλαδή σε κλειστούς χώρους.

Για να επιστρέψω στα αρχικά γραφόμενά μου, οι χώροι που προανέφερα δεν είναι άλλοι από τη λέσχη υπογείως της Καλλιδρομίου 94 στα Εξάρχεια και το ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη στον Άγιο Δημήτριο (Μπραχάμι). Ιδιαίτερα, η λέσχη στην Καλλιδρομίου ανθεί όσον αφορά τα συναυλιακά εδώ και κάποιες εβδομάδες (αρχής γενομένης με τη συναυλία των Γερμανών Straight Corner) όμως οι πραγματικότητες είναι δύο: α) υπάρχουν επιτέλους και άλλες ομάδες-πρωτοβουλίες που διοργανώνουν μουσικές εκδηλώσεις αντιεμπορευματικού χαρακτήρα εκτός της παραπάνω κατάληψης και β) δεν υπάρχει το μονοπώλιο που -εξ ορισμού- έχει αρνητική σημασία.

Αυτό για μένα λέει πολλά και φυσικά ελπίζω να μην παρεξηγούνται τα λεγόμενά μου καθώς η ιστορική κατάληψη επί της οδού Χέϋδεν, όσον αφορά τα συναυλιακά (αλλά και όχι μόνο), μας έχει προσφέρει πάρα πολλά.

Γίνετε δημιουργικοί σε κάθε έκφανση της ζωής σας αρκεί να μην ξεχνάτε ότι οι μάχες κερδίζονται μόνο με αγώνες και επιπλέον ότι υγιής είναι μια σκηνή και μια φάση όταν προσφέρει πληθώρα πολλών εναλλακτικών εκδηλώσεων σε πολλούς κοινωνικούς χώρους...

Αντιεμπορευματική Συναυλία: χωρίς αντίτιμο, δωρεάν ή τζάμπα;

Με αφορμή τις τελευταίες συναυλιές αντιεμπορευματικού χαρακτήρα με μπάντες προερχόμενες από το εξωτερικό (εννοώντας αυτές των Smalltown, Straight Corner, Zegota και Jmenfous {σ.σ. το κείμενο γράφτηκε πριν τη συναυλία των Moenster}) και πριν τη διεξαγωγή των επομένων, θα ήθελα να διατυμπανίσω προς όλους τους ενδιαφερόμενους, πραγματικούς-διαρκείς αγωνιστές-θεατές αλλά και συγκυριακούς-μοδάτους-δήθεν-παρτάκιδες, ότι:

Μια συναυλία απαιτεί κάποιες στοιχειώδεις διαδικασίες είτε γίνεται σε μαγαζί είτε κινείται μέσα από συλλογικές λογικές μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα και συνδιαμόρφωσης. Μία από αυτές, η πιο σημαντική για μένα, γι'αυτό και την θίγω-διατυμπανίζω, είναι η συνεισφορά όλων όσοι μετέχουν στην οργάνωση αλλά και στην ίδια τη συναυλία έτσι ώστε να βγουν τα έξοδα της συναυλίας.

Τι απαιτείται, λοιπόν, για να διεξαχθεί μια συναυλία: αφίσα, ηχητικός εξοπλισμός, έξοδα φαγητού-διαμονής-μετακινήσεων της μπάντας για την επόμενη συναυλία στην ήδη προγραμματισμένη από καιρό περιοδεία της.

Σε αυτές τις συναυλίες υπάρχει το περιβόητο κουτί ή το κράνος, που συμβάλλει σε αποδοτικότερη λύση και συλλογή χρημάτων και το πιο σημαντικό, σε κάνει αυτομάτως συνδιοργανωτή-συνδιαμορφωτή. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι εσύ κηρύσσεσαι αυτομάτως συνδιοργανωτής με το να πρέπει να βοηθάς μόνο συνεισφέροντας οικονομικώς στο κουτί ή το κράνος. Απλά, επειδή, κακά τα ψέμματα, για να συνεχίζουν να γίνονται και άλλες συναυλίες χωρίς μεσάζοντες, χορηγούς, πορτιέρηδες, χρειάζεται και η οικονομική συνεισφορά. Ας αφήσουμε πέρα τις καλές εποχές του ρομαντισμού, του χριστιανισμού, κοινώς της «τσιπάς» σε θέματα συμβολής και κοινής συνδιοργάνωσης.

Δηλαδή, όταν μας το επιβάλει ένα μαγαζί λόγω πορτιέρη να τα «σκάσουμε», εκεί δεν μιλάμε, ε; Ε. όχι ρε παιδιά... ήμαρτον πια. Τέλος, στην τσιπά και την αναιδεότητα μερικών.

Μουσική αυτοοργάνωση δεν σημαίνει δδδ (δε δίνω δεκάρα) αλλά δίνω όσες δεκάρες μπορώ γιατί αλλιώς θα βλέπουμε συναυλίες μόνο εντός μαγαζιών. Και αυτό ανήκει επίσης στο μονοπώλιο, πράγμα προβληματικό και αρνητικό για τα μουσικά τεκταινόμενα μιας πόλης πέντε εκατομμυρίων...

Συναυλίες με κοινωνικοπολιτική συνείδηση ή κοινωνικοπολιτικός λόγος με την υπόκρουση μουσικής;

Ανέκαθεν, πολύς κόσμος με κοινωνικοπολιτική συνείδηση και υπόσταση αναρωτιόταν για το αν η πολιτική και ο λόγος της μεταδίδεται-μεταφέρεται μέσω των μουσικών ακουσμάτων μιας συναυλίας που κατά καιρούς διεξάγονται.

Ένα από τα πιο απτά παραδείγματα έλαβε χώρα στο Woodstock των Η.Π.Α το 1969 με αφορμή την εναντίωση εκατομμύρια αμερικανών πολιτών (αντιεξουσιαστών αλλά και χίππδων) στον πόλεμο κατά του Βιετνάμ.

Τα τελευταία χρόνια, αρχής γενομένης από το 1990 με τη δημιουργία καταλήψεων, μουσικές εκδηλώσεις, πλησιέστερες στο είδος της πανκ και χάρντκορ μουσικής (ή μήπως του πανκ και χάρντκορ κινήματος;), μιας μουσικής που εξ'αρχής εναντιώθηκε σε κάθε τι καπιταλιστικό, ρατσιστικό αλλά και εμπορευματικό, έχουν βοηθήσει και γαλουχήσει πολύ κόσμο να ψαχτεί πάνω σε πολιτικά, κοινωνικά και ανθρώπινα θέματα.

Κατάληψη σημαίνει αυτοοργανώση, αυτοδιεύθυνση σε όλους τους τομείς που έχουν σχέση με πολιτικά εγχειρήματα και όχι τόσο με την -αυτή καθ'αυτή- μουσική.

Υπάρχουν αρκετές μπάντες που αυτοπροσδιορίζονται ως πολιτικοποιημένες και κοινωνικά ευαισθητοποιημένες λόγω της καυστικής τους στιχουργικής αλλά μπορεί αυτές οι μπάντες να μην έχουν κάνει τίποτα (φυσικά μιλάω για κάποιον που έχει ελεύθερο χρόνο και δεν χαζολογεί σε καφετέριες ή σε προβάδικα παίζοντας μουσική) το πολιτικό αναφορικά με τα πραγματικά προβλήματα της ζωής μας. Τι εννοώ; Μπορεί να μην ήταν καν ενεργοί ως φοιτητές στις σχολές τους, να μην ζητούσαν τα αυτονόητα, να μην είχουν πατήσει σε καμία πορεία για το ασφαλιστικό, τον αντιπολεμισμό-αντιαμερικανισμό, το εργασιακό ωράριο, την αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους εντός αλλά και εκτός Ελλάδας κοκ.... μπορεί, όμως, και να ήταν ενεργοί σε όλες τις παραπάνω δράσεις.

Το ζητούμενο είναι η ευαισθητόποιηση όλων μας σε θέματα που μας αφορούν και μας «καίνε» και όχι το πως θα στήσω μια συναυλία χωρίς καμία κοινωνική και ανθρώπινη αναφορά.

Ευχαριστίες *Thanks
Γιώργος Κ., Fabian, Fistra, Goran, Joe (Spacement recs), Vasko, Darek, Karina, Sapillas, Αποστόλης, Γιάννης, ΙΔΕΑΤΟΝ Prepress, Anna P., Johnάκης, Aga, Γ. & Γρ.(NL), Nemanja, Νεκτάριος (fanzines net), Τάσος, Γιάννης Π., Αντώνης, τα παιδιά από το υπόγειο, Nemanja, Ivan and everyone who distributed immigrant zine #2

** Το immigrant zine διανέμεται δωρεάν, παρόλαυτα οποιαδήποτε οικονομική συνεισφορά είναι δεκτή και εκτιμάται ιδιαιτέρος : -)*
** Περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το immigrant zine στην σελ. 2 (Αγγλικό μέρος)*

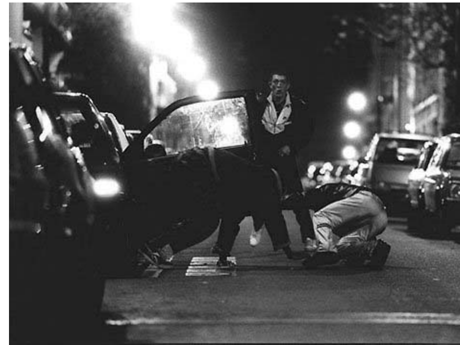
Περιεχόμενα

Εξώφυλλο: William - Ερμής Α.

ΡΟΚ ΕΝΤ ΡΟΛ

George Sk.

Θα γίνω και κακεντρεχής και αιρετικός καθώς είναι πια καιρός να ανάψουν ολίγον τι τα αίματα στα μουσικά τα θέματα, να πάρουν φωτιά τα πληκτρολόγια και να αναλωθούν τα μελάνια σε αυθεντικές πανκ ροκ φραστικές επιθέσεις. 'Οποιος έχει νιώσει την αυθεντική, άμεση, αδιαφιλονίκητη, ανυποχώρητη, καφτερή και κοφτερή, επικίνδυνη και καταιγιστική επίθεση του ροκ εντ ρολ στο κεντρικό νευρικό του σύστημα, αυτή που αξιώνει την ουσιαστική ανεξαρτησία και αξιοπρέπεια της (θα μου πεις: αυτό φαίνεται στον ήχο; Ναι, ρε καημένε φαίνεται και με το παραπάνω), αυτή που εισέρχεται από τα αυτιά, ταράζει τον κορμό, τεντώνει τα άκρα, ορθώνει τις ρώγες, στενεύει το παντελόνι, υψώνει το λοφίο, μακραίνει τις φαβορίτες και σε κάνει να χτυπιέσαι στο πάτωμα σαν χταπόδι κάνοντας τούμπες και ουρλιάζοντας ακατανόητες κραυγές, νηφάλιος κατά τα άλλα (γαμιούνται τα ναρκωτικά, οι πολυεθνικές, η κατανάλωση και η κάθε εξάρτηση) με πολιτική πάντα συνείδηση πλαισιωμένος από τους αδελφούς και τις αδελφές σου που δεν έχουν χρώμα και φυλή, αυτό σίγουρα δεν το ένιωσες, δεν με πείθεις όσο και να προσπαθείς, με τις ποπ NME αηδίες που ακούς, χαχα. Δεν περίμενες τέτοια ολομέτωπη ντι μπι επίθεση από μέρους μου, έτσι; Πώς θα μπορούσες άλλωστε; Αν μέχρι τώρα δεν έχεις χεστεί πάνω σου και κρυφτεί στην τουαλέτα του ποπ, θα με κοιτάξεις κατάμουτρα και θα μου πεις για ένα άλλο μικρόβιο, εισέρχεται και αυτό από τα αυτιά, το βρίσκεις εύκολα εκεί έξω, σε γλυκαίνει και σε χαλαρώνει, ξυπνά αναμνήσεις από καλοκαίρια με σκόρπιους και τζέισον ντόνοβαν, φέρνει γυναίκες στα πάρτυ σου και δίπλα σου στην συναυλία, τις κάνει να κουνιούνται κιόλας και να σε κοιτούν λάγνα (σόρι κορίτσια θα δείτε που θέλω να καταλήξω). Εεε.. τό' πιασα το υπονοούμενο μεγάλε, κατέληξες σε παραλιακή πίστα. The Killers και Έλλη Κοκκίνου, Black Sabbath εν έτει 2005 και MAD TV και Slipknot, κουλτούρα κατανάλωσης όπως και να έχει, ανώδυνη και καθ'όλα συμβιβασμένη.

La Haine

Ενα ακόμη τεύχος του Immi...

Όπως θα έχετε ήδη παρατηρήσει, αυτό το τεύχος είναι διαφορετικό από τα προηγούμενα. Έτσι θέλουμε να είναι. Αυτό επιδιώκουμε, τον πειραματισμό και δεν επαναπαυόμαστε. Στο προηγούμενο, έπαιζαν πολλές κριτικές δίσκων, τώρα περισσότερα άρθρα και συνεντεύξεις. Αυτό είναι που λείπει εξάλλου, οι απόψεις.

Πήραμε θετικές κριτικές- μα καλά, δεν έχουμε αρνητικά; Ένα email,ένα γράμμα, δε μας βλάπτει! Η επικοινωνία μεταξύ μας είναι το ζητούμενο για να βελτιώσουμε πράγματα που μας πνίγουν στη καθημερινότητά μας ή σωστότερα, για να κάνουμε τη «σκηνή» μας ξανά σκηνή. Είπαμε, το Immi είναι καταρχήν μουσικό, αλλά όχι μόνο. Ούτε βέβαια, θέλουμε να υποκαταστήσουμε άλλα πολιτικά/ κοινωνικά έντυπα, που κυκλοφορούν στη πιάτσα. Απλά, όσα μας την «σπάνε» θα τα γράφουμε. Καλοί δε θέλουμε να είμαστε απλώς για να είμαστε. Ούτε ομοιογενείς απόψεις έχουμε, ούτε το επιδιώκουμε. Μόνο με τη καλόπιστη κριτική προχωρούν τα πράγματα μπροστά. Γουστάρουμε τη μουσική, αλλά όχι μόνο αυτή. Υποστηρίζουμε κάθε αυτοοργανωμένη / ανεξάρτητη φάση δίχως να ξεχνάμε ότι χρειάζονται και σε άλλους τομείς της καθημερινότητάς μας ανάλογες δράσεις. Η μουσική, απλώς ομορφαίνει τη ζωή μας, μάς βοηθάει να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες μας, αλλά δεν παραμυθιαζόμαστε ότι έτσι θα αλλάξουμε τα κακά του κόσμου!

Οι τέχνες κι η μουσική μπορούν να δώσουν ερέθισμα για περισσότερη αναζήτηση και δράση. Αυτό μπορούμε να το τραβήξουμε ακόμη πιο πέρα. Ίσως να ξεπεράσει τις δυνατότητες, τις διαθεσιμότητες ή τις επιθυμίες μας. Είμαστε πρόθυμοι πάντως να προσπαθήσουμε, να πειραματιστούμε.

Σε καιρούς άκρατου ατομι(κι)σμού και ευδαιμονισμού, δε μας χαλάει ούτε το να έχουμε μια συλλογικότητα, ούτε το να τα βλέπουμε κάποιες φορές τα πράγματα "μαύρα".

Συνεχίζουμε...

-καλή ανάγνωση-

Υ.Γ.: Σε αυτό το τεύχος, διαχωρίζουμε σ'ελληνόφωνη κι αγγλόφωνη έκδοση -όχι από «ψώνιο» αλλά από τη διάθεση μας για επικοινωνία με άλλες χώρες -ιδίως στη γειτονιά μας...

-Ιμμιγκραντ ζην

#3
THE WALL IS CRYING AGAIN
STOP NOW
NPA
LICE
ERMIS
ibañez
2005